

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GLADIO

Amerika'nın Kurduğu Gizli Örgüt

ALİ KUZU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://>

Yayınevi : KARIYER YAYINCILIK İLETİŞİM
EĞİTİM HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.
Klodfarer Cad. No: 16/4 Fırat Apartmanı
34400 Sultanahmet/İSTANBUL
Tel : (0 212) 516 99 84
Fax : (0 212) 516 99 80
e-posta: kariyer@kariyeryayinlari.com
http://www.kariyeryayinlari.com

Kitap Editörü : Sevda Dursun

Yazarı : Ali Kuzu

Kariyer Yayınları : 144

Araştırma-İnceleme : 11

Yayına Hazırlayan : Kaan Alp
Sayfa Tasarımı : Burhan Maden
Kapak Tasarımı : Salih Koca
Kapak Baskısı : Emirler Ofset
İç Baskı : Çalış Ofset
Cilt : Dilek Mücellit

©2009, KARIYER YAYINCILIK İLETİŞİM, EĞİTİM HİZ. LTD. ŞTİ.

Türkiye'deki tüm yayın hakları Kariyer Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Birinci Baskı : İstanbul, Ekim 2009

ISBN : 978 - 9944 - 300 - 45 - 2

ALİ KUZU

AMERİKA'NIN KURDUĞU Gizli ÖRGÜT
GLADIO

ALİ KUZU **(Araştırmacı-Yazar)**

1957 İstanbul doğumlu. İlkokul ve Ortaokulun ardından Davutpaşa Lisesi'nden mezun oldu. Anadolu Üniversitesi Halkla ilişkiler bölümünü bitirdi.

Uzun yıllar özel sektörde orta ve üst düzey yönetici olarak çalıştı. 1989 yılında gazeteciliğe muhabir olarak adım attı.

Ortadoğu Gazetesi, Yarın Gazetesi ve Kurultay Gazetesi'nde Araştırmacı Gazeteci, Güneş Gazetesi'nde ise düzeltmen olarak çalıştı.

Gözcü, Türk Haber, Ufuk Ötesi, Engellilerin Sesi gibi çeşitli gazete ve dergide yazıları yayınlandı.

Halen İstanbul Gazeteciler Derneği üyesi olan Ali KUZU evli ve 2 çocuk sahibidir.

İçindekiler

Terörizm	11
Terör	15
Terör, Terörizmin Çocuğudur	16
Avrupa’da Terörizm	17
ABD’de Terörizm	18
Fransa’da Terörizm	19
Suikastlar Dönemi.....	19
Balkanlarda Terörizm.....	20
İspanya’da Terörizm	21
Yirminci Yüzyıl Terörizmi.....	22
Uluslar Arası Terör	24
İlk Terör Örgütü	26
Haşhaşinler	27
Jakobenler	28
Hitler’in Kontragerilla Grupları.....	30
Gurbette Doğu Ordusu.....	31
CIA Kirli İşler Bölümü	32
Haçlı Seferi’ni Başlatıyorlar	33
Kızıl Keçi Postu	35
Phoenix Operasyonu	35
İsrail’in Gizli Ordusu	37
Stay Behind	38
Soğuk Savaş	39
Süper NATO	42
Siyasi Pazarlıklar.....	44
GLADIO’nun Filizlenmesi.....	47
Üç Akıl Adam	48
Özerk Büro	49
GLADIO’nun Temelleri Atılıyor	51

Fransa	56
Danimarka.....	58
Almanya	58
Yunanistan	58
İspanyol Gladiosu.....	59
Belçika.....	59
Dini Hassasiyet Tercih Nedeni	60
Yeni Hedef Sovyetler Birliği.....	61
Bitmeyen Savaş.....	62
Maocu Gladio'cular	63
Gladio'yu Araştıralım	63
Kennedy'nin Siyasi Değişimi.....	64
Gizli Eğitim Merkezi	65
İtalyan Post Modern Darbe	65
Solo Planı	67
Tora Tora Darbesi.....	68
İtalya'nın Kurşun Yılları.....	70
İtalya'da Darbe "20'lerin Gülü"	72
Aldo Moro Kaçırılıyor.....	74
Cinayetin Ardında Kissinger Faktörü.....	77
Bolonya Katliamı.....	79
Rüzgâr Gülü Sırları	80
Kimlerin Elinde?	82
Örgütlenmelerde Görev Alanlar?	85
Tek Bir Merkezden mi Yönetiliyor?.....	91
Gladio'nun Teknoloji Tedarikçileri	93
Öldürülen İspanya Başbakanı	93
Perde Arkasında CIA Var.....	95
Gladio-Terör Örgütleri İlişkisi.....	97
İşte P2 Macon Locası!.....	99
P2 Olayında da Kissinger Var	99
Hücrede Kimler Yok ki	101
Bir Numara Bulundu	103
Gladio - Mossad - P2 İttifakı	105
Hedef Muhalifler	107
Cinayet İşleten Başbakan	108
Başbakanın Öldürttüğü Gazeteci	110
Savcıları Bile Öldürdüler	110
Ele Geçirilen Günlükler.....	113
Moro Kurban Edildi.....	114
Moro'nun Mektupları	115
Temiz Eller Başlıyor	115

Kızıl Tugaylar	117
Kızıl Tugaylar Ne Kadar Kızıl?	118
Kızıl Tugaylar-Mossad Bağlantısı	119
Terörü Kim Organize Ediyor?	121
Cesur Bir Savcı Lazımmış	122
Soruşturma Genişletildi	127
Gladio'dan Papa'ya Gay Komplosu	128
Savcı Ailesiyle Birlikte Bombalanmıştı	128
Kuzu Postundaki Kurt	130
Gizli Protokoller	131
Her Şey Ortaya Dökülüyor	134
Gizli Rapor Açıklanıyor	135
Avrupa Gladio ile Yüzleşiyor	137
Spiazzi Gerçeği	139
Terör Şebekesi Yazıyor	140
Basın - Gladio İşbirliği	142
Gladio'nun Katil Programı Peşimizde!	145
Öldüren Bilgisayar Yazılımı	146
"Truva Atı"yla Dünyaya Sızılmaktadır	148

Kürt Gladiosu..... 153

Özel Kurşunla Öldürdüler	153
Büyükanıt'a Suikast Yapmak İstediler	154
Jitem, Ersever'le İkiye Ayrıldı	155
Güreş'e Suikastı İddianame ile Öğrendim	155
Almanya'nın Çifte Standardı Var	156
Mossad, Güney'e Yerleş Teklifi Getirdi	156
Almanya PKK'dan Kaçanları Kullanacak	157
Kürt Gladiosu'nun Derin Cinayetleri	158
33 Eri Şehit Edenler Kürt Gladiosu	159
Tabancalı Suikast Timleri	159
Komployla Öldürülenler	160
Mahsum Korkmaz'ı Kürt Gladiosu Öldürdü	161
Kürt Gladiosu'nun Derin İnfazları	163
Namlunun Ucundaki 250 Kürt	168
Öldürüp Ormana Gömüyorlar	169
Kürt Gladiosu'nun Eylemleri AB'yi Baltalıyor	170
Gladio Deşifre Oldu	171

Türk Gladiosu 173

Gladio Kolejleri	173
Askeri Darbe	174
Türkiye'de ABD Üsleri	178

Terörün Azdığı Yıllar	180
Gladio'nun Sol Kanadı	184
Kurban Olan Savcı	185
İşte Savcığı Öldüren Rapor	187
Kontrgerilla	189
Gizli Savaşın Esrarengiz Örgütü	190
Gölgede Kalan İzler	192
Gerçek Ergenekon	194
Derin Devlet Kontrgerilladır!	195
Yerli Gladio	196
Gladio'nun Yol Kardeşliği	198
Kürt, Laz, Çerkez Vardı	200
Bakkal Dükkanı Değil	201
Harbiye Marşı	202
Ecevit'in MHP Takıntısı Vardı	202
Türkiye Muaf Kaldı	203
Resmen Kontrgerilla Yok	204
Genelkurmay'ın Açıklaması	204
Terör Kanunu	205
TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Raporundan	206
Derin Bir Cehalet	207
Devletin Gizli ve Özel Ordusu	214
Özel Harp Dairesi Gladio mu?	217
Genelkurmay'dan "Kontrgerilla" Açıklaması	218
Gladio İçin Ne Dediler	219
Gömülü Silahlar	229
ETÖ Operasyonu Nedir?	231
Amaçları Nedir?	232
Operasyonun Gerçek Hedefi Gladio	233
Kapıyı Susurluk Araladı	235
Kaderleri Aynı Olmasın	237
Gladio Uzmanı Açıklıyor	238
İtalya Aynı Yoldan Geçti	241
NATO Şemsiyesinde	243
Gizli Belgeyi İmzaladım	244
Bundan Sonra Ne Olacak?	245
Kaynakça	247

“Sivillere saldırmak zorundasınız... Halka.... çoluk, çocuk, kadın, erkek ayırımı yapmadan saldırın. Ülkenin her yerinde, Büyük şehirlerde terör estirin. Nedeni çok basit; Halk, bombalar patlayıp silahlar atıldıkça, devlete dönecek... Kurtar bizi, diyecek. O zaman daha geniş güvenlik önlemleri al!”

Yukarıdaki bu cümleler İtalya’daki Gladio soruşturması sırasında Vincenzo Vinciguerra isimli teröristin, Soruşturma Yargıcı Felice Casson’a, verdiği ifadeden alınmıştır.

İtalyan Senatosu, 2000 yılında sonlandırdığı soruşturmada, şöyle bir açıklama yapmıştı: “Suikastler, bombalamalar, askeri darbeler, İtalyan devlet yapısının içinde yuvalanmış kişilerce gerçekleştirildi. Bunların ABD İstihbarat Birimleriyle iç içe çalıştıklarıysa ortaya çıkarılmıştır.”

Evet, İtalya’da 1950’li yılların sonunda başlayıp, 2000 yılına kadar süren ve adına Gladio denen yapılanmanın neticesi yıllarca ülkede bombalar patlamış, soygunlar yapılmış, insanlar kaçırılmış, başbakanlar öldürülmüş ve darbelere teşebbüs edilmişti. İtalyan halkını korkutan, sindiren ve birbirlerine şüpheyle bakmasını sağlayan olayları yaratanlar bir türlü yakalanamamış yıllarca soruşturma dahi açılamamıştır. Ta ki, 1990’lı yıllarda ortaya çıkan korkusuz ve deli fişek bir savcıya varıncaya kadar.

Casson isimli bu savcı yıllar süren soruşturmalar ve yargılamalar neticesi İtalya'da ki Gladio denen bu terör örgütünü çorap söküğü gibi çözmüş ve İtalyan halkına nefes aldırılmıştır.

Şimdi bu okuduklarınız sizlere hiç yabancı gelmedi değil mi? Sizlere bir şeyler hatırlatıyor mu? Hadi sizleri fazla yormadan bu kısaca Gladio denen yapılanmanın perde arkasını, kökenini, terör ve terörizm nedir. Gelin daha geniş bir şekilde hep beraber öğrenelim.

Terörizm

Terörizm, bireylerin, grupların ya da devletin siyasal bir amaçla başka kişi ve gruplara karşı giriştiği, savaş dışı sistemli şiddet eylemleri olarak tanımlanabilir. Terör eylemleri, kral ya da devlet başkanı gibi üst düzey yetkililerini, toplumun bazı önde gelen kişilerini ya da yargıç ve güvenlik görevlisi gibi kimseleri öldürmekten, bir havalimanını ya da alışveriş merkezini bombalamaya kadar değişen çeşitli biçimlerde olabilir. Terör, insanları korkutup boyun eğmeye zorlayarak bir gücü, bir egemenliği zorla kabul ettirmek amacıyla uygulanır. Bundan başka, karşı şiddet hareketlerine yol açarak, amaca uygun bir siyasal ortam yaratmak için terör kullanılır.

Bir devletin, yasal sınırlamalara aldırmaksızın, tutuklama, hapis, işkence ve idam gibi uygulamalarla korku ortamı yaratarak halka ekonomik, toplumsal ve siyasal amaçlarını benimsetmeye çalışması “devlet terörü” olarak tanımlanır.

I. Dünya Savaşı'ndan (1914-18) sonra Almanya'da Nazi-ler iktidara gelmek ve sonra da yönetimlerini sürdürebilmek amacıyla terörizmden yararlanmıştı. Yakın geçmişte Şili ve Arjantin gibi Güney Amerika ülkelerinde devlet terörünün en çarpıcı örnekleri yaşandı. Günümüzde ise, İsrail Devleti işgal ettiği Filistin topraklarındaki halkı sindirmek için terörist bir siyaset uygulamaktadır.

Rainbow Warrior adlı geminin 1985'te Yeni Zelanda'nın Auckland limanında Fransız ajanlarca batırılması, Fransa'nın

Büyük Okyanus'ta yaptığı nükleer denemelere karşı çıkan Greenpeace adlı çevre korumacı grubun gösterilerini önlemek amacıyla Fransa hükümetinin giriştiği terörist bir eylemdir.

Kasım 1990'da, İtalya'da NATO'ya (Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü) bağlı Gladio adında gizli bir terör örgütünün ortaya çıkartılması tüm dünyada derin yankı uyandırdı. İtalya'da büyük çaplı terör olaylarına karıştığı iddia edilen Gladio'ya benzer örgütlerin öteki NATO ülkelerinde de etkinlikte bulunmuş olmasından kuşku duyuldu. Terörizmle mücadelede ve hatta terörizmi tanımlamada karşılaşılan başlıca güçlük, karşıt siyasal görüşteki kişilerin belirli bir şiddet olayını birbirinden tümüyle farklı bir biçimde değerlendirmeleridir. Birinin terör eylemi olarak nitelendirdiği bir şiddet eylemini bir başkası, baskıcı bir yönetime karşı girişilmiş, özgürlük ve bağımsızlık amacı güden, devrimci bir eylem olarak değerlendirebilir. Terörizmi bir politika olarak benimseyen hükümetler, halkta korku yaratan uygulamalarını genellikle huzur ve güvenliği sağlamaya yönelik yasal önlemler olarak açıklar.

Eski Almanya Federal Cumhuriyet'indeki Baader-Meinhof, İtalya'daki Kızıl Tugaylar, Fransa'daki Doğrudan Eylem, Japonya'daki Kızıl Ordu 20. yüzyılın ikinci yarısında, gelişmiş ülkelerde terörist yöntemlerle etkinlik gösteren başlıca örgütlerdir. Birbiriyle dayanışma içinde hareket eden bu örgütler var olan toplumsal ve siyasal yapıyı zayıflatmak için banka soygunu, adam kaçırmaya, bombalama ve kundaklama eylemleri düzenlediler.

Uyuşturucu çetelerinin giriştiği terör eylemleri Kolombiya'da doruğa tımanırken, Güney ve Orta Amerika'nın öteki ülkelerinde de yoğunlaştı. Terörizmin günlük yaşamın parçası haline geldiği bir bölge de Orta Doğu'dur. Ortadoğu'da tarihi çok eskilere giden terörizm, I. Dünya Savaşı'ndan sonra Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalayan emperyalist güçlere karşı yürütülen mücadele sırasında yeniden canlandı. Filistinli Araplar'la bölgeye göç etmiş Yahudiler arasında çatışmalar baş gösterdi. II. Dünya Savaşı (1939-45) yıllarında Filistin topraklarında bir Yahudi devleti kurmayı amaçlayan Siyonist yer altı örgütleri

Araplar'a ve İngilizler'e karşı saldırılar düzenledi. 1948'de İsrail Devleti'nin kurulmasından sonra, topraklarını sürekli olarak genişleten İsrail ile Filistinli gruplar arasında sık sık çatışma çıktı. Her iki taraf da terörist yöntemlere başvurdu.

Terörün, ülkelerin bakış açılarına göre nasıl değiştiğini göstermesi açısından şu örnek çok ilginçtir;

1985 Ekim'in de İsrail savaş uçakları 2400 km uzaklıktaki Tunustaki FKÖ karargahına bir baskın düzenleyerek bombardımana tuttular (Bu baskın daha sonraları B.M. Güvenlik Konseyince kınanmış ancak ABD'den gelen bir uyarıyla bu karar veto edilmiştir). Saldırının ardından İsrail baskına tepki olarak Filistinliler Achille Lauro gemisini kaçırıp Mısır'a götürdüler ve Mısır makamlarına teslim oldular. Mısır yetkili makamları İsrail saldırısının kendi kamuoyunda büyük tepki uyandırdığı gerekçesi ile Filistinlilerin bir uçakla Tunus'a gitmelerine izin verdi. Ancak uçak Tunus'a gitmek için havalandığında ABD savaş uçakları bu uçağın rotasını havada keserek Sicilya'daki bir NATO üssüne indirmelerine sağladılar. Daha sonraki yapılan görüşmelerde Achille Lauro Mısır makamlarınca, Filistinliler de İtalyan yetkililerince karşılıklı olarak serbest bırakıldılar.

Terör

Dünyamızdaki karışıklıklara neden olan terör eylemlerin en çok olduğu ülkeler incelendiğinde karşımıza hep geri kalmış veya stratejik konumları nedeniyle birilerinin korunmasına, dış yardıma muhtaç bırakılması yönünde karar verilen ve büyük çoğunluğu süper güçlerin emperyalist politikalarının bir uzantısı olarak ortaya çıktığı ve her yıl on binlerce masum insanın yaralanmasına, sakat kalmasına ve ölmesine neden olduğu acı bir realitedir. Terörü kendi amaçları için destekleyen ülkelerin, terörün yapısı gereği bir bumerang gibi tekrar kendisine döndüğü ve bu devletin açmış olduğu kuyuya kendisinin düşmüş olduğu ve halkına da bu yönden zarar verdiği görülmüştür.

Emperyalist amaçlar içerisinde olan gelişmiş devletler amaçlarını bir ülkeye kabul ettirmek veya himayesi altına almak istediği ülkelerde ekonomik ve sosyal hakların temel alındığı iç istikrarsızlığa sürüklenmektedir ve bu hükümete muhalif olan kişi ve grupların da yardımıyla onları destekleyerek terörist saldırıların başlamasını sağlayabilmektedirler. Devlet otoritesini yıpratarak iç huzursuzluk ve karışıklık meydana getirme amacıyla olan ve oluşan kaos ortamından militarist yöntemlere zemin hazırlamanın ilk safhasıdır.

Bir devlet ne kadar güçlü ise karşısındaki kişiler resmen o devletin terörist baskıları ve eylemlerine maruz kalsa bile masum vatandaşın kendi hakkını araması çok zordur. Çünkü

büyük devlet, süper gücünü kullanarak bu halkı terörist veya isyancılar olarak adlandırabilmekte ve dünya platformuna bu şekilde yansıtmaktadır.

Terör, Terörizmin Çocuğudur

Terör ve terörizm kelimeleri görünürde aynı anlamı taşıdığı sanılsa da aslında farklı anlamları taşıyan kelimeleri ifa etmektedir. Terör kavramı uzun süreli korku, baskı, cebir, şiddet, yıldırma, sindirme ve vahşet olarak kısaca ifade edilirken terörizm kavramı; terörün niteliklerini yerine getirmek için kullanılan stratejiyi uygulayarak siyasal amaçlı hedeflere ulaşmak için mevcut devlet düzeni içerisindeki siyasal süreci etkilemeyi, sınır tanımayan her türlü yöntemler ile uygulamasını, hukukun üstünlüğü ve devlet otoritesini tanımayarak, halkı çeşitli söylemleri ile şiddete ve anarşik bir ortamın doğması için illegal toplantı ve gösterilerin oluşumunu sağlamak amacıyla ahlaki hiçbir temele dayanmadan insan hayatını önemsemeyen örgütlü, sistematik eylemlerin genelini ifade eder.

Bu açıklamalardan da görüldüğü gibi terör her ne kadar bir ülkenin topraklarında vahşi emellerini gerçekleştirse de aslında uluslar arası önemli bir tehdit olup her ülkenin terörist oluşumlar karşısında kararlılıkla durulması gerekmektedir. Fakat bazı devletler diğer devletler üzerinde önemli kozlara sahip olmak için kendi topraklarında teröristlerin barınmalarına göz yummaktadır. Hatta birçok ülkenin kendi ülkelerinde bulunan bu suç odaklarını, kendi askerleri ve uzmanlarıyla eğittiği bilinmektedir. Tehdide maruz kalan ülkede doğal olarak karşı ülkenin etnik grupları veya terörist oluşumlarını denge amacıyla kaçınılmaz olarak desteklemektedirler. Bu kısır döngü sonucu yüz binlerce masum insan barışçıl politika gütmeyen ülkeler yüzünden ölmekte veya döşenen mayınlar ile sakat kalmaktadırlar.

Terörizm önce siyasal baskı ve sosyal kontrol aleti olarak kullanılan devlet eylemiyle eşanlamlıydı. İhtilal Hükümeti kurulup kuvvetlendikçe terör müesseseseleşti ve meşrulaştı.

Böylece hükümet veya devlet terörü hemen hemen iki yüz yıl önce ihtilalci hareketin bölünmez parçası oldu. Bu suretle yukarıdan terör, aşağıdan terör olarak iki terör görüyoruz. Kitle terörü, devlet yönetimini elde tutanların iktidarlarını kuvvetlendirmek ve çok kez masum halk gruplarını yok etmek için kullanılan siyasi bir taktiktir. Nazi Almanyası ve Stalin Rusyası kitle terörünü kullanmışlardır.

Bir ülke terörist ile mücadele etmek istiyorsa ön koşul olarak terörizm ile mücadele etmek zorundadır. **Çünkü terör, terörizmin çocuğudur.**

Avrupa'da Terörizm

Mutlakiyet çağında dini ihtilaflar keskinliklerinden bazılarını kaybettikten sonra lider devlet adamlarının siyasi maksatlarla öldürülmeleri nispeten azaldı. Şahsi ihtilafları ve aralarındaki menfaat çatışması ne olursa olsun hükümdarlar arasında rekabet vardı; bunlar normal olarak birbirlerini öldürmeyi düşünmezlerdi. Kral öldürme fikri birkaç önemli istisna ile moda olmaktan çıkmıştı. Bu ancak Fransız ihtilalinden ve Avrupa'da milliyetçiliğin artmasından sonra değişti. Avrupa dışında eskiden beri olduğu gibi siyasi cinayet vakaları vardı. Fakat bunlar aşağı yukarı hanedan kavgaları geleneğine, iktidar için savaşılan muhalif gruplar arasındaki çatışmalara, askeri darbelere, müfritlerin veya delilerin hareketlerine bağlıydılar.

En etkin olmasa bile en dramatik teröristler, terörün teorisine ve uygulamasına siyasi ve sosyal değişimin bir aleti olarak bilhassa inanan kişiler ve gruplar var olmuşlardır. Hükümetleri ve sosyal müesseseleri yıkmak için kişisel veya kolektif şiddeti bir vasıta olarak kullanmanın en hareketli savunucuları 19. yüzyılın ikinci yarısındaki "Rus Anarşistler" olmuşlardır. Rus radikal teorici Alexander Serno-Solovevich 1867'de "Kuvvet ancak kuvvete boyun eğer," diye yazmıştı.

19. yüzyılın ikinci yarısında başlayan, "Sistemik Terörizmin" başından beri birbirinden iyice farklı birçok kategorisi vardı.

Rus ihtilalcileri 1878-1881'de ve yine 20. yüzyılın ilk yıllarında müstebit bir hükümetle savaştılar. İrlandalı, Makedonyalı ve Sırp lar muhtariyet veya millî bağımsızlık için tedhişçi metotları kullandılar. Fransa ve İtalya'daki birkaç cinayet önemli propaganda oldu. Fakat bunlar genel bir sistematik stratejinin parçası değildiler. ABD ve İspanya'daki terörizm hareketleri halkın belirli kesimlerinin desteğine sahip olması bakımından değışikti. ABD'de "Molly Maguires" ve daha sonra "Maden işçileri Batı Birliği" tarafından uygulanan işçi sınıfı terörizmi vardı, İspanya'da hem tarımsal terörizm, hem de sanayi terörizmi mevcuttu. Amaçları ve siyasi içerikleri değışik olmakla beraber tarihi perspektifte tedhişçiliğin bu çeşitli tezahürlerinin ortak bir kaynağı vardı: Azınlıklar ezilmişlerdi, milletlere bağımsızlık verilmeliydi.

ABD'de Terörizm

ABD'de çalışma hayatı ihtilafları başından beri Avrupa'ya göre çok daha şiddetliydi. 1870'lerde "Molly Maguires" olayı bu gibi olaylardan sadece biridir. Grup zamanında oldukça yanlış olarak Komünizmi savunur kabul edilmişti' Şüphesiz olay komünizm tezahürü değildi, yeni bir kıtaya Amerika'ya gelmiş ve kendini ayırma tâbi ve sömürülmüş gören bir grup İrlandalı'nın gösterdiği geleneksel şiddetti. Fakat bunlar sadece maden sahipleriyle değil Galli ve Alman asıllı kendi ayarları işçilerle de kavga ettiler.

1886'da bir taraftan fabrika polisi diğer taraftan militan kömür işçileriyle çelik işçilerinin katıldıkları "Hay-market Square Bombalanması" ve diğer karlı olaylar cereyan etti. Yine 1905'te Idaho Valisi Frank Steunenberg'in öldürülmesi münferit değildi, "IWW Örgütü" bu cinayetin "Rus mücadelesinden ilham aldığı"r" inkâr etmedi.

1910'da şimdi sadece Amerikan işçi hareketinin ayrıntılarıyla ilgili olarak ihtisas yapan tarihçilerin hatırlayacakları Mac Namara biraderlerin sahip oldukları Los Angeles Times Building (Los Angeles Times gazetesinin binasının) bombalanması ve

diğer benzer vakalar cereyan etmişti. Fakat ABD'de terörizm çap ve amaç bakımlarından sınırlıydı, hükümeti devirmek, siyasi liderleri öldürmek veya siyasi sistemi değiştirmek gibi gayeleri yoktu.

Fransa'da Terörizm

Batı Avrupa'da terörün yüksek noktasına 1890'larda varılmıştır. Fransız Ravachol, August Vaillant ve Emile Henry 1892 ile 1894 arasında dehşetli bir heyecan oluşturdular. Kişilere bombalar atılmasıyla şiddeti tercih etmeye doğru bir dönüşün aynı zamanda vuku bulması sebebiyle aslında hiçbir zaman mevcut olmayan dev bir milletlerarası kumpas intibai yarattılar. Ravachol birçok bakımlardan olağanüstü bir canı, Fransa'da hiç anarşist hareketi olmasa bile öldürecek ve soyacak bir hayduttu. Vaillant bir bohemdi. Emile Henry ise heyecanlı genç bir adamdı. 19. yüzyıl Fransa'sında şehirleşme istatistiklerinin bir analizi bu teröristlerin saiklerini anlamaya pek bir şey katmamaktadır. Halk, anarşist grupların gizli ve ısrarlı karakteriyle büyülenmişti. Anarşistleri, sosyalistleri, nihilistleri ve müfritleri aynı kumaştan kabul ediyordu. Bu konuda daha bilgili olan hükümetler ve polis kuvvetleri lehlerine olan bu intibai değiştirecek sebep göremiyorlardı.

Suikastlar Dönemi

1880'lerde 20. yüzyılın ilk on yılı arasında Avrupa'da ve Amerika'da önde gelen devlet adamlarının hayatlarına karşı pek çok suikastlar olmuştur. ABD Başkanı Garfield ve yine ABD Başkanı Mc Kinley kurbanlar arasındaydı. Bismark ve Alman imparatorunu öldürmek için birçok başarısız teşebbüsler olmuştur. 1918'de de mütareke üzerine Almanya'da sayıları birkaç düzineyi geçmeyen sağcı gruplar sert disiplinle terör uyguladılar. Üye sayısı 280 bini bulan bu gruplar Alman Reichsvwehr'in canlanmasını sağladılar. Bu gruplar Orta Çağ'daki katillerin mirasçıları gibiydiler.

Fransız Cumhurbaşkanı Camot 1894'te, İspanya Başbakanı António Camas 1897'de, Avusturya imparatoriçesi Elizabet (Zita) 1898'de ve İtalya Kralı Umberto 1900'de katledildiler. Katillerden anarşist olanların hepsi ait oldukları grupların bilgisi olmadan kendi teşebbüsleriyle hareket etmişlerdi. O zamana kadar uzun bir kral öldürme ve öldürmeye teşebbüs geleneği olduğu, Napolyon ve III. Napolyon'u öldürmek için sayısız teşebbüsler yapıldığı unutulmuştu. Anarşizmi hiç de sevmeyen fakat dürüst, çağdaş bir gözlemci; "Anarşistlerin muhtelif saldırılarda bilhassa hükümdarların katlinde payları olduğunu iddia etmek güçtür," demişti.

Psikolojik bakımdan ilginç olarak, "suikastlar dönemi"nin büyük siyasi anlamı yoktu. 1905'te Rusya dışındaki saldırılar ve öldürmeler dalgası durdurulmuştu. Paris'te ve Londra'da Birinci Dünya Savaşı'nın patlamasından hemen önceki yıllarda "Bonnor Çetesi"nin ve Londra'nın East End'inde Polonyalıların ve Litvanyalıların "Peter the Painter" faaliyetleri gibi hayret verici olaylar cereyan ediyordu. Fakat bu grupların asıl amacı şahsi menfaatti ve mevcut olan anarşizmle ilgileri genel olarak abartılmıştır.

Balkanlarda Terörizm

Ermeni tedhişçiler ilk faaliyetlerine giriştikleri zaman Demian Gruev'in liderliğinde başka bir bölücü teşkilat "IMRO" kurulmuştu.

IMRO, ilk kez 1893'te Resne'de "Makedonya Makedonyalılarıdır" vecizesi ile ortaya çıktı. Önce gizli sivil bir propaganda örgütü olan IMRO, birkaç yıl içinde, sistematik terör ve kitle isyanı hazırlayan bir askeri harekete dönüşmüştü." İdeoloji-milliyetçilik-terörizm karışımı eylem usulünü uyguluyordu. 1893'den 1903'e kadar bölgede egemenliği elinde tutan Türk hükümetine karşı terörizmi yürüttü. Yabancı -özellikle Bulgar- yardımıyla bu örgüt milletler arası bir mahiyet aldı. Komitacıların terör, cinayet, yağmacılık, bombalama, kundaklama, adam kaçıma eylemleri günlük işlerden oldu. Kitle isyanı bir felaketti,

fakat Makedonyalılar talihliyidiler, çünkü müttefikleri vardı. Buna karşın Makedonya 1912-1913'te bağımsızlık kazanamadı. Yunanistan, Bulgaristan ve Sırbistan arasında yeniden taksim edildi. Makedonya ancak 80 yıl sonra bağımsızlığını 1992'de ilan edebildi. IMRO, Bulgaristan'daki Petric ilçesinden mücadelesine devam etti. Bazı eylemcileri Yugoslavya'ya karşıydı; fakat aslında birbirini takip eden Bulgar hükümetlerinin bir aleti oldu. 1924-1934 arasındaki on yılda, her iki taraf için öldürücü olan mücadelede yok olan üyelerinin sayısı düşmanlarına verdiği zayılatı aşmıştı. 1930'ların ortasında yeni Bulgar Hükümeti'nce dağıtıldığında, IMRO'nun on yıllarca önce kurulan teşkilatla isminden başka ortak şeyi kalmamıştı. Birinci Dünya Savaşı, Sırbistan Hükümeti'nin milli dış politikasının gayri resmi aleti olan "Birlik veya Ölüm Demeği'nin (Kamuoyunda daha ziyade Karael diye tanınır) eğittiği 19 yaşındaki bir teröristin, 28 Haziran 1914'te Avusturya-Macaristan Veliahtı Arşidük Franz Ferdinand'ın öldürülmesi üzerine patladı, cinayet bir sürü olaylara yol açtı ve bir ay içinde Dünya Savaşı çıktı.

İspanya'da Terörizm

İspanya sistematik terörizmin bir dereceye kadar siyasi önemi olan bir unsur olduğu diğer bir ülkedir. Siyasi terörizm 19. yüzyıl boyunca özellikle "Karlist Savaşlar" sırasında aşırı derecedeydi, işçi sınıfının sendikalarının kurulması büyük ölçüde Bakunin'in tesiri altında, çok fazla miktarda sert mücadeleyi beraberinde getirdi. Bu işçi sendikalarında salgın halini aldı. Özellikle Andalusya gibi Güney İspanya eyaletlerinde kırsal şiddet vardı. Fransa gibi Spanya'da da 1890'larda "Suikastler Dönemi" vardı. Fakat Fransa'nın aksine bu 1904-1909'da Birinci Dünya Savaşı'nda ve sonra tekrar etmiştir, İspanya'da her çeşit terörist vardı. Ama en savaşçı grup "FAI" kuvvet üstünlüğünü ele geçirdi. Liderleri arasında Buenaventura Durruti (1896-1936) en ünlüsüydü. "Harabelerden korkmuyoruz" sözleri onundur.

Sorel'in "Terörist Sendikalizmi", sanayileşmiş İngiltere ve Almanya gibi Kuzey Avrupa ülkeleri yerine İspanya gibi hâlâ kırsal, ekonomik ve siyasi bakımdan daha istikrarsız Güney Avrupa ülkelerinde tutulmuştur. 1909'da radikal solun başlattığı isyan İspanyol ordusunca ezildi. 10 yıl sonra sokak savaşları ve kanlı genel grev özellikle sanayileşmiş Katalonya bölgesinde her gün görülen olaylar olmaya başladı. Bir üçüncü İspanyol Başbakanı Eduardo Dato 1921'de katledildi, iç mücadele iki yıl daha sürdü, nihayet General Miguel Primo de Rivera iktidara el koydu, anayasayı ilga etti ve bir askeri diktatörlük kurdu.

Bu terörizm siyasi bakımdan, sol içinde büyük sayıda her iki taraf içinde öldürücü kavgaya sebep olmak ve 1936-1939 olaylarına katkıda bulunmak dışında hemen hemen tesirsizdi. Katalonya, iç savaşa kadar ve savaş sırasında terörizmin asıl sahnesiydi. Franko diktatörlüğünün daha sonraki safhalarında merkezi siklet Bask bölgesine kaydı. Fakat bölücülük orada müteharrik kuvvetti, bazen Ulster'de olduğu gibi bir Marksist gösteri halinde belirliyordu.

1920'lerde ve 1930'ların başında kızıl ve beyaz terörist çeteleri arasındaki sokak muharebeleri Cumhuriyetçi İtalya, Almanya ve Spanya'nın demokratik esaslarını bozdu. Stalin ise diktatörlüğünü binlerce kişiyi öldürerek, terörle sağlamlaştırdı.

Yırmıncı Yüzyıl Terörizmi

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra terörist eylemler başlıca sağ kanat ve milliyetçi-bölücü gruplar tarafından desteklendi. Bazen bu gruplar desteğini Faşist İtalya ve Macaristan'dan alan Hırvat Ustaş gibi hem sağ kanat ve hem de bölücüydüler. Hırvatlar bağımsızlık istiyorlardı ve nereden gelirse gelsin yardım almak hususunda vicdan azabı çekmiyorlar, pişmanlık duymuyorlardı, İrlandalılar gibi Hırvatlar da günümüze dek mücadelelerine devam etmişlerdir. Sistemik terörizm 1920'lerde tomurcuklanan faşist hareketlerle veya Almanya'daki Freikorps'da bazı Fransız faşist gruplarında Macaristan'da ve özellikle Romen "Demir Muhafızlar" arasında görüldü. Mu-

kayese bakımundansa daha az terör vardı. Zira bu dönem hem sağda, hem de solda kitle partilerinin çağıydı. Anarşizm, terörist devresini tamamlamıştı. 1919'da Liebknecht ve Luxemburg'un 1922'de Rathenau'nun ve 1934 Nisanında Marsilya'da Yugoslavya Kralı Aleksandr'ın ve Bart-hou'nun öldürülmeleri gibi birkaç hayret verici siyasi cinayet olmuştu. Sonuncu cinayet en aşağı dört hükümeti yakından ilgilendiren bir milletler arası terörizm olayı olduğundan Milletler Cemiyeti müdahale etti. Kararlar alındı ve milletler arası alanda terörizmle mücadele için komiteler kuruldu. Bütün bu faaliyetler, her ne kadar bazı hükümetler teröre karşı olsalar da diğerlerinin maksatlarına hizmet ettiği sürece tedhişten yana olmaları aşikâr sebebiyle, hemen hemen boşunaydı. Otuz yıl sonra Birleşmiş Milletler benzer bir durumla karşılaştı.

Avrupa dışında da terörist eylemler oldukça seyrekti. 1910'da Mısır Başbakanı Butros Paşa'nın katli bir şahsın işiydi. 1924'de Mısır ordusu Başkomutan Sir Lee Stack'ın öldürülmesi de öyleydi. Fakat 1930'larda ve özellikle 1940'larda "Müslüman Kardeşler" ve "Genç Mısır" gibi diğer aşırı sağ kanat gruplar sistematik teröre yöneldiler ve iki başbakanla birkaç üst düzey yöneticiyi öldürdüler. Manda altındaki Filistin'de "Irgun Zvai Leumi" ve "LEHI" (İsrail'in Hürriyet Savaşçıları) şahsi terörizmi seçmişti. Irgun (Haganal ve Komando tipi bir darbe kıtası), "Hürriyet veya ölüm," diyordu. Bu Yahudi terörü İngiliz karşı terörüne yol açmıştı. Irgun, Yahudi göçüne kapılarını kapayan İngiltere'ye açtığı savaşa 1939'da son verdi. Fakat daha aşırı olan LEHI mücadelesine devam etti. Lord Morfne'un katli en göze çarpan eylemiydi. Şiddet aleyhtarı ülke Hindistan'da bile, Nehru'nun sözleriyle terörist "Bhagat Singk Örgütü" 1920'lerde birden ve hayret verici genel sevgiye mazhar olmuştu. Nehru terörizmi önemsememe eğilimindeydi. Nehru'nun yazdığına göre terörizm bir ihtilalci dürtünün çocukluğunu temsil etmekteydi. Hindistan bu dönemi geçmişti ve terörizm tükenmek üzereydi. Bununla beraber Nehru'nun kehaneti vaktinden önceydi, on yıl sonra Nehru hâlâ Bengal'i ziyaret edip terörizmi kınıyordu. "Maceracı genç erkekleri ve kadınları cezbetmek için terörizm

gizli iş ve tehlikeyi göze almanın sihiri idi,” diyordu. “Terörizm dedektif hikâyesinin davetidir. 1930’larda Japonya’da bir grup küçük rütbeli ordu subayları terörizme başvurular, eylemlerinin Japon Dışişlerinin yürütülmesinde belirli etkisi oldu.

İkinci Dünya Savaşı sırasında kişisel terörizm Avrupa mukavemet hareketinde ikinci derece bir rol oynadı, işgal kuvvetlerine karşı sabotaj silahlı saldırı ve bazen askeri ve hükümet hedeflerine yönelmiş cinayetlerle sürdürülen “Avrupa Mukavemeti” (Direniş=Rezistans) taktik bir savaştı ve ihtilalci terörizm değildi. Çek Protektorası Valisi Heydrich ve Beyaz Rusya’nın Nazi Valisi Wilhelm Kube ve bazı önemsiz Fransız işbirlikçileri öldürüldüler. Paris sinemalarına birkaç bomba yerleştirildi. Bütünüyle Alman savaş gayretinin veya askerlerinin moralinin terörist faaliyetten etkilendiğine dair delil yoktur. Savaştan sonra uzun yıllar şehir terörü Çin’deki gibi geniş çaptaki gerilla savaşları sebebiyle gölgede kalmıştı. Sadece manda altındaki Filistin ve daha sonra Kıbrıs ve Aden gibi çoğunluğunu şehir teşkil eden bölgelerde terörist strateji geçerli oldu. Bu, köy gerillalarının zaman zaman düşman liderlerini pusuya düşürüp öldürmediklerini söylemek değildir. Malta’nın İngiliz Genel Valisi Sir Henry Gurney’in öldürülmesi bir tesadüf olabilir. Buna mukabil 1950’lerin sonunda ve 1960’ların başında şüphesiz binlerce Güney Vietnamlı köylünün öldürülmesi, Kuzey Vietnam’ın sistematik bir terör operasyonu ve genel stratejilerinin parçasıydı.

Uluslar Arası Terör

Türkçe’de; insanlar üzerinde dehşet, endişe, korku ve yılgınlık meydana getiren şiddete dayalı tüm eylemleri ifade etmek için kullanılan Terör kelimesi, latince (terror-korkutmak)’den dilimize geçmiştir.

Bu tür tedhiş eylemlerinin devletler arası ihtilaf ve bölgesel hakimiyet mücadelelerinde gayrı resmi nüfus ve etkileme aracı olarak kullanılmasına uluslar arası terör denilmektedir. “Düşük şiddetli örtülü bir savaş” olarak da tanımlanan uluslar arası

terör, bir ülkenin diğer bir ülke sınır içinde bulunan bir kısım insanı etnik, dini, ideolojik v.s örgütleyip tedhiş eylemlerinde kullanmasıdır.

Uluslar arası terör eylemlerinin saldırı yöntemleri oldukça karmaşıktır. Saldınlardan sonra geride kalanlar ve yakalananlar sadece suni dekor ve dublörlerden ibarettir. Gerçek organizatörler tespit etmek ve yakalamak hemen hemen imkansızdır. İngiltere 19. ve 20. yüzyıl boyunca uluslar arası terörü etkin bir biçimde kullanmıştır. Soğuk savaş döneminde de ABD ve Rusya, Dünya'nın hemen hemen her bölgesinde bu yöntemle faaliyetlerini yürütmüşlerdir.

Uluslar arası terör Dünya'da en çok Türklere zarar vermiştir. Özellikle 19.Yüzyılda Osmanlı Devletinin iyice zayıflamasıyla Balkanlar'da, batı ülkeleri ve Rusya'nın desteklediği Yunan, Sırp, Hırvat, ve Bulgar komitacılarının terör eylemleri, aynı dönemde Ermeni Komitacılarının İstanbul'da gerçekleştirdikleri bombalı saldırılar ve I. Dünya Savaşı başlar başlamaz Doğu Anadolu'da Ruslarla birleşip Türk ordusuna saldırmaları, yine I.Dünya Savaşı sırasında Dünya Müslümanlarının Halifesi olarak cihad ilan eden Osmanlı Padişahının fermanı yerine çil çil sarı altın sayan İngiliz Lawrence'ı dinleyen bazı Arap liderleri ve aşiretlerinin Türk ordusuna arkadan saldırmaları, Türklere yönelik uluslar arası terör saldırılarından birkaç örnektir. Bu terör saldırıları sonucunda yüzbinlerce Türk ya öldürülmüş ya da topraklarını terk etmek zorunda bırakılmıştır.

Osmanlıdan sonra Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurulur kurulmaz Misaki Milli sınırları içinde bulunan Musul ve Kerkük vilayetlerimiz dolayısıyla uluslar arası terörün hedefi olmuşlardır. Petrol yatakları sebebiyle bu bölgeyi kendi nüfuzunda bulundurmak isteyen İngiltere; Güney Doğu'daki bazı Kürt aşiretlerini kışkırtmış, Şeyh Said ve benzeri isyanlar çıkartıp Türkiye'yi zor duruma düşürerek bu topraklardan vazgeçilmesini sağlamıştır.

Soğuk savaş döneminde ABD ve Rusya'nın arasında geçen bölgesel nüfuz hakimiyet mücadelesi yine en çok Türkiye'ye zarar vermiştir. Bu dönemde binlerce gencimiz aldatılarak

inandırıldığı yabancı ideolojiler uğruna boş yere birbirlerini acımasızca öldürmüşlerdir. K.Maraş ve Çorum gibi illerimizde Alevi-Sünni kışkırtmaları ustalıkla organize edilerek yüzlerce vatandaşımız boş yere canından olmuştur.

Bu dönemin siyasetçileri, bürokratları, öğretmenleri, gazetecileri kısacası tüm aydın geçinenleri; tedhişe dayalı olayların dış destekli olduğunu fark edememişlerdir. Kendi fikirlerine uygun buldukları sağ veya sol örgütlere yakınlık göstererek, çatışmaların daha da artmasına ve uzamasına sebep olmuşlardır.

1970 ve 1980’li yıllarda insanlarımız arasında oluşturulan ve halen giderilemeyen kin, husumet, nefret, güvensizlik ve sevgisizlik tarihımızdan gelen köklü kültürel birlikteliklerimizi ortadan kaldırmış, kendi kimliğinden ve kültüründen uzak yaşayan, umutsuz ve mutsuz bugünkü toplumu ortaya çıkarmıştır.

1980’li yıllardan itibaren sağ-sol terör belasından kurtulan Türkiye; ekonomik yönden hızla gelişerek bölgenin parlayan yıldızı olarak görülmeye başlanmış, bu hızlı gelişmeyi kendileri için tehlikeli gören bazı komşu ülkeler ve endişeye kapılan dış güçler “PKK” terör örgütüne sürekli destek vererek, Türkiye’yi 20 yıl uğraştırmışlardır.

İlk Terör Örgütü

Terörizm korkusu, yüzyıllar önce ortaya çıkmış. Yıldırma, korkutma ve tedhiş anlamını taşıyan terörün bilinen geçmişi ise Hz. İsa’nın doğumundan tam 66 yıl sonra ortaya çıktı. Araştırma kitabımızın ismini verdiğimiz ve CIA’nın NATO ülkelerinde faaliyete geçirdiği gizli ordularına verilen ortak ad olan “Gladio” etimolojik olarak Latince kısa ve çift taraflı kılıç anlamına gelmektedir. Bu kılıcın adı ise “Sica”dır. Suikast kılıcı olarak da bilinen Sica’yı ilk kullananlar ise terörist hareketlerin tarihte bilinen en eski örneklerinden birisi ve ilk gizli yapılanması olarak kabul edilen Sicarilerdir.

Dinsel bir tarikat olan Sicariler, M.Ö. 73-66 yılları arasında Filistin'de dini nitelikli ve örgütlü bir hareket olarak ortaya çıkmıştır. Tarihi kaynaklara göre bu tarikat, faaliyetlerini katı kurallara bağlı olmaksızın, şartlara bağlı olarak değişebilen taktiklerle yürütmekte, düşmanlarına gündüz ve özellikle kalabalık tatil günlerinde saldırmaktaydılar. Suikast şeklindeki adam öldürme ve cinayetler, Sicariler için adeta bir tür sanat olarak telakki ediliyordu. Kendilerini milliyetçi ve vatansever olarak tanımlıyorlardı. Sicariler aynı zamanda Roma aleyhtarı bir partiydiler ve kurbanları Filistin'deki ve Mısır'daki Yahudiler arasında örgütlenen ılımlı Yahudi Barış Partisi mensuplarıydı.

Sicarii adıyla bilinen ilk terör hareketi, Bu hareket Ortadoğu'da bugünkü İsrail'in bulunduğu bölgede korkuya ve şiddete neden olmuş. Bağnaz din adamlarının kurduğu son derece iyi örgütlenmiş bir dini mezhep olan "Sicarii" terör hareketi, Kudüs'te yoğunlaştırdığı eylemlerinde, çok sayıda insanı acımasızca katletmiş. Düşmanlarını, gündüz ve tercihen tatil günleri, kalabalıkların olduğu bölgelerde, "Sica" adı verilen ve elbiselerinin altında gizledikleri küçük kılıçlarla öldüren Sicariiler, tarihin ilk terör mağdurlarının doğmalarına neden olmuş.

Yoğun tazyik sebebiyle büyük kalabalıklar darbeyi vuranın kim olduğunu bulmak imkânsızlığı içindedirler, çünkü Sicarii mensupları her yerde kalabalığa karşırlardı, Sicariiler, en yüksek rahip Ananias'ın evini ve Herodian hükümdarlarının saraylarını tahrip ettiler, kamu arşivlerini yakarak tefecilerin evrakını yok edip borçların geri verilmesini önlediler. Bunlar Tacitus'ta ve hahamlık belgelerinde "hububat depolarını yakmış ve Kudüs'ün su kanallarına sabotaj yapmış" olarak zikredilirler.

Haşhaşinler

Siyasi amaçlı ilk terörizm, İsmaililerin bir kolu olan ve XI. Yüzyıl'da ortaya çıkıp XIII. Yüzyıl'da Moğollar tarafından ortadan kaldırılan "Haşhaşinler" olmuş. Benzer bir peygamber unudu ve siyasi tedhişçilik "Haşhaşinler" in en göze çarpan

özelliğiydi. Haşhaşinler uzun bir süre Batılılar terörize etmişlerdir ve bu ilgi son zamanlarda bazı çağdaş terörist hareketlerinin özelliklerini hatırlatacak bir hale dönüşmüştür. İngilizce ve Fransızcadaki “assasin” kelimesi Arapçadan alınmadır ve tam çevirisi “haşhaş yiyen” veya “haşhaş! müptela” olan demektir, İran’da üslenen Haşhaşinler, yüksek memurları, valileri, hali-feleri ve hatta Kudüs’ün Haçlı Kralı Montferratlı Cond-rad’ı öldürerek Suriye’ye yayılmışlardır. Selahaddin Eyyubi’yi iki kez öldürmek istemişse de başaramamışlardır, ilk liderleri Hasan Sabai, (Sabbah) grubunun düşmanla açık savaşta mücadele etmek için çok küçük olduğunu, fakat küçük disiplinli bir kuvvet tarafından yürütülen planlı, sistematik, uzun vadeli bir terör kampanyasının en etkili bir siyasi silah olduğunu erken anlamıştı. Daima tam gizlilikle hareket eden terörist savaşçılar, yabancılar hatta Hristiyanlar gibi giyinmişlerdir.

Haşhaşinler daima hançer kullanmışlar, asla zehir veya mermi, mızrak ve ok gibi atılır şey kullanmamışlardır. Hançeri sırf emin bir silah olmasından değil cinayetin bir mukaddes ayin sayılmasından dolayı kullanmışlardır. Çağdaş kaynaklar Haşhaşinleri hemen hemen zahit disiplinli bir tarikat olarak tarif etmektedirler. Ölümü ve şahadeti aramışlardır ve yeni bir bin yıllık devreye ciddi olarak inanmışlardır. Tarihi perspektif bakımından Haşhaşinler’in terörist mücadelesi; nispeten küçük dini bir tarikat tarafından dini muhtariyetini (ve hayat tarzını) bunları yok etmek isteyen Selçuklulara karşı sonuçsuz bir teşebbüs olarak gözükmektedir. Fakat kullandıkları araç şüphesiz bir süre etkiliydi.

Sicariiler ve Haşhaşinler modern terörist grupların terminolojilerine girmişlerdir.

Jakobenler

Masonluğun kullandığı tarihteki kontrgerilla benzeri örgütler oldukça ilginçtir. Bu örgütler, Fransız İhtilali’ne kadar uzanmaktadır. Fransız İhtilali’nden sonra siyasi bir kavram haline gelmiştir. Fransız İhtilali’nin lider kadrosunu oluşturan

ve hemen hepsi mason olan Jakobenler, aynı zamanda bir tür kontrgerilla örgütünün lideriydiler. Jakobenler, Sans Culotte'lar ve daha sonra da Kırmızı Boneliler adı verilen kiralık sokak serserilerine terör eylemleri düzenletiyorlardı. İhtilal meclisinde Jironde'lerin 31 Mayıs 1793 tarihinde iktidardan düşürülerek Jakobenler'in iktidar olmasıyla Halk Selamet Komiteleri kurulmuş, Şüpheliler Kanunu çıkartılmış, Robespierre ve arkadaşlarının bu iktidar döneminde yalnız kralcılar değil, aralarında bazı ihtilal önderlerinin de bulunduğu birçok insan, yeniden düzenlenen ihtilal mahkemeleri tarafından yargılanarak giyotine gönderilmişlerdir.

27 Temmuz 1794 tarihinde Robespierre'in iktidardan düşürülerek 1400'e yakın kurbanının arkasından, aynı mahkemelerde yargılanıp giyotine gönderilmesiyle kapanan ihtilalin bu dönemi, "terör dönemi" olarak anılmaktadır. Jakobenler on üç ay süren bir süre boyunca, devamlı tedhiş ve korkuyu yaygınlaştırarak Fransa'yı kana boğmuş, toplumun bütünü, yaygınlaştırılan bir dehşet içine sokarak, sosyal organizmanın sınır merkezlerini felce uğratarak ihtilali kendilerinin buluşu olan bir zemine oturtmak istemişlerdir.

Aynı şekilde, Bolşevik Devrimi'ni düzenleyen ya da Hitler'i iktidara getiren ünlü "fail-i meçhul" Reichsteig yangırını çıkartanlar da kontrgerilla karakterindeki örgütlerdi. Hitler döneminde, SA ve SS olarak şekillenen bu örgüt, toplantılarını Thule Locası adı verilen mason locasında yapmaktaydı. İllümine masonluk, yani ihtilalci masonluk, Jakobenler ile Fransız İhtilali'nde, Thule locası ile Almanya'da, P2 ile İtalya'da kendini göstermiştir.

İtalya'da 19. yüzyılın başlarında ortaya çıkan Carbonari cemiyeti de İllüminizm ile bağlantılıydı. Esas amacı kiliseyi yıkmak ve din aleyhtarı bir düzen kurmaktı. Milano, Londra ve Berlin'de bulunan bazı Yahudi bankacılardan büyük mali destek gördü. Bilinebilen en üst teşekkülü "Haute Vente" idi. Bu 40 kişilik bir heyetti ve bu heyete Volpe, Piccolo, Tigre, Clauss gibi birçok Yahudi dahildi. Carbonari cemiyetinin uzantıları bugün de faaliyet halinde. Asıl amaç yapılacak provokasyonlarla halkı kiliseden soğutmak, kilise düşmanlığını sözde laik-

lik olarak göstererek halkı kutuplara ayırmaktı. Günümüzde İtalya'daki Brendizi Locası masonluk-kontrgerilla bağlantısının en açık örneklerinden biridir. Brendizi Locası, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki üst düzey kontrgerilla yapısındaki örgütlerin buluşma yeridir.

Hitler'in Kontrgerilla Grupları

Hitler, Alman kontrgerillasının kurucusuydu. Kurduğu SA ve SS grupları tipik kontrgerilla örgütleriydi. Yeni Dünya Düzeni adlı çalışmasında Halid Özkul şu bilgileri vermektedir:

SA'lar 1921de Hitler'in Muhafız Birliği olarak doğdu. Örgütsel dayanağı Nazi hareketine katılmış serserilerdi. Sokak eşkiyaları, eski katiller, işsiz, güçsüz kişilerin oluşturduğu bir örgüt olan SA'lar, rakip partilerin toplantılarını basıyor, Hitler'in fedailiğini yapıyorlardı. SA'ların yöntemi de tüm faşist örgütlerde olduğu gibi terör ve işkence olmuştur. Berlin'de SA'ya ait bir köşkte işkence odaları bulunuyordu. İtiraf ettirmek için burada akla gelebilecek her türlü işkence yapılıyordu.

Faşist-Siyonist lider Jabotinsky'nin kurduğu kontrgerilla grubu Kahverengi Gömlekliler'den esinlenen Hitler, SA'ları kurdu. SA'ların başında ise Yahudi Pfeffer Von Solomon bulunmaktaydı.

Hitler 1925 yılında kendi koruması için SS adı verilen daha organize bir birlik oluşturdu. Diğer bir Kontrgerilla grubu olan SS'ler daha çok orduya yönelikti. Bunların rolü çok farklıydı. Herhangi bir SS subayı Alman generalinden daha yukarıda yer almaktaydı. Devlet içinde devlet yapısı gösteren Hitler'in çok özel ordusu SS'lerin başında ünlü faşist Himmler bulunuyordu. Gestapo ise tipik bir istihbarat teşkilatıydı. Rejim aleyhtarlarını saptıyordu. Gestapo'nun başında Heidrich bulunmaktaydı.

Kontrgerilla yapısının zengin örneğini Gestapo örgütlenmesinde görmek mümkündür. Örgütün kuruluş şemasında "Cinayet Bölümü"ne de rastlıyoruz. Görülüyor ki Naziler kendilerine karşı olanları öldürmek için devlet içinde cinayet işlemekle görevli birimler oluşturmuşlardır.

Gestapo'nun etkin kişilerinden biri olan Heidrich, 1921'de kurduğu derneğin üyelerini vatansever olarak niteliyordu. Bugün Heidrich'in portresi bilinmektedir. Daha sonra istihbarat yapmak için küfür yasak olarak kullanılan kızların da vatansever olduğu iddia edildi.

Gurbette Doğu Ordusu

Gestapo'yu Nazizm'den soyutlayarak incelediğinizde, onun dünyanın en organize istihbarat örgütü olduğunu anlayabilirsiniz. Bu gerçeğin ilk kez farkına varan ABD'liler, II. Dünya Savaşı'ndan sonra OSS simgeli istihbarat örgütlerini CIA'ya dönüştürdüler. Bunu yaparken de, Gestapo örneğinden ve işbirlikçi Alman istihbaratçılarından geniş ölçüde yararlandılar.

CIA'nın kuruluşunda en önemli rolü Hitler'in doğu cephesi askeri istihbaratının şefi General Reinhard Gehlen oynamıştır... CIA, Gestapo'nun ve İkinci Dünya Savaşı dönemindeki Gestapo benzeri ABD istihbarat ve karşı istihbarat örgütü OSS'in çalışma prensipleriyle Eylül 1947'de National Security Council'ün gözetimi altında kurulmuştur.

Nazi Generali Gehlen ile birlikte CIA'nın kurucuları arasında yeralan Allen W. Dulles, istihbarat, karşı istihbarat, sabotaj, tutuklama, öldürme, yıkma amaçları ile orduya, donanmaya ve FBI'a bağlı olarak Haziran 1942'de kurulup Ekim 1945'e dek yaşayacak olan Office of Strategic Services (OSS) örgütünden gelmiştir. Dulles, OSS'e Ekim 1942'de katılmış ve Mayıs 1945'e dek örgütün Bern'deki yönetici subaylığını yapmıştır. Elindeki tüm belgeler ve şifrelerle Amerikan safına atlayan Nazi askeri istihbaratının doğu cephesi komutanı veya türkçesi "Gurbette Doğu Ordusu" anlamına gelen örgütün başı General Reinhard Gehlen ile ilk temasa gelen kişi Allen W. Dulles olmuştur. Bu ikili, birbirlerine benzeyen yıkıcı faşist örgütlerini örnek alarak, özellikle Nazi gizli polisi Gestapo'nun ve yine Nazi elit birlikleri olan SS'in prensipleri ile CIA'yı (merkezi haberalma örgütü) şekillendirmişlerdir. Daha sonra General Reinhard Gehlen, mimarlarından olduğu CIA'nın himayesinde eski Nazi istih-

baratçılarını, Gestapo ve SS subaylarını çevresinde toplayarak 1956 yılında Federal Almanya dış istihbarat örgütü BND'yi kurmuştur ve 1968 yılına dek aynı örgütü yönetmiştir.

CIA Kirli İşler Bölümü

Alman Nazizmi ile İtalyan Faşizmi ve onların istihbarat örgütlerine (özellikle Gestapo) baktığımızda bunlarda cinayet işleme birimleri bulunduğunu görüyoruz. CIA, II. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulmuş ve Gestapo deneyimlerinden büyük ölçüde etkilenmiş bir istihbarat örgütü. CIA şeması içinde, Kirli İşler Bölümü, doğrudan ya da işbirliği halindeki ülkelerin yerli istihbarat örgütlerini kullanarak, bugüne kadar sayısız cinayet işlemiştir.

CIA içinde Kirli İşler Bölümü ve onunla işbirliği halinde bulunan istihbarat örgütleri 40 yıldan bu yana cinayet işleyerek, 3 milyon kişiyi öldürmüş, 54 milyon kişiyi sakat bırakmıştır.

II. Dünya savaşından sonra örgütlenen İtalyan faşist grubu Osoppo da zamanında düşmanlara karşı 10.000 kişilik gücüyle devletin yanında olduğunu açıklamıştı.

Kontrgerillanın tüm özellikleri Hitler'in SS ve SA'larında toplanmıştı. Psikopat komutanların yönlendirdiği sokak eşkıyaları ve katiller vatansever, milliyetçi kisvesi altında her türlü işkenceyi, katliamı yapıyorlardı.

1945 yılı bitineden Hitler'in eski kadroları işbaşına dönmüşlerdi. Nazi partisinin gizli servis şefi ve Hitler'in "politik beyinlerinden" General Reinhard Gehlen, 1945 yılında elindeki arşivle birlikte ABD'ye teslim oldu ve CIA Şefi Allen Dulles'la görüştürüldü. 1946'da Almanya'ya geri dönen Gehlen, Hitler'in istihbarat örgütü "Gestapo" ve kolluk gücü SS subaylarını topladı. Eski Nazilere, CIA'nın hazırladığı yeni sahte kimliklerini dağıtan General Gehlen, kısa sürede kurduğu gizli servisin başına oturdu.

CIA soğuk savaş döneminde Nazi savaş suçlularını örtbas etmişti. Amerikan Merkezî Haberalma Teşkilatı (CIA)'nın

Soğuk Savaş döneminde Batı Almanya'daki gizli antikomünist çalışmalarını açığa çıkarabileceği korkusuyla, Nazi savaş suçlusunu Adolf Eichmann'ın yerini bildiği halde sessiz kaldığı ortaya çıktı. Gizliliği kaldırılan Millî Arşiv Belgeleri'ne göre; Batı Alman istihbarat yetkilileri 19 Mart 1958'de CIA'e gönderdikleri yazıda; Eichmann'ın saklandığı yeri bildiklerini belirttiler. Alman istihbaratçılar İkinci Dünya Savaşı sırasında Yahudileri ölüm kamplarına göndermede önemli rol oynayan Eichmann'ın 1952'den beri Arjantin'de yaşadığını bildirdiler. Ancak CIA, Amerika'nın Batı Almanya'daki komünizm karşıtı faaliyetlerinde yardımcı olan eski Nazi Hans Globke hakkında konuşabileceği kaygısıyla harekete geçmedi. Bundan iki yıl sonra Eichmann yakalandığında, CIA'in gazetecilere Globke'ye atıfta bulunan kısımların çıkarılması için baskı yaptığı kaydedildi. Gizli belgelerde CIA'in eski Nazi suçlularını casus olarak kullanma girişimlerine ilişkin bilgiler de bulunuyor."

Batılı ülkelerin, "SSCB tehdidine" karşı örgütlediği birçok komplolar, darbe ve katliamların merkezi olan ve kanlı icratların "taşeronu" neo-nazi örgütlere evsahipliği yapan Batı Almanya'da, CIA tarafından desteklenen gizli servis "Batı Almanya İstihbarat Teşkilatı"nı (BND) kurdu.

Böylece CIA, kuruluşundan itibaren Nazilerin "komünizme karşı mücadele" deneylerinden yararlanmaya başladı.

Savaş sırasında Amerikan istihbarat örgütü OSS (Stratejik Hizmetler Dairesi) ile İngiliz MI6 (veya SIS, Gizli İstihbarat Servisi) birlikte çalıştılar. OSS, 1947 yılında yapılan yasal düzenlemeyle CIA (Central Intelligence Agency) adını aldı. Yasal düzenlemeler, CIA'ya her türlü örtülü faaliyet yürütme yetkisi tanıdı. Ancak CIA örtülü faaliyetleri öyle yürütmeliydi ki, Amerikan yönetimi zor durumlarda "makul inkâra" sığınabilmeliydi.

Haçlı Seferi'ni Başlatıyorlar

Truman'ın hemen ardından, Soğuk Savaş yıllarının en karanlık günlerinde, 1953 yılında ABD'nin 34. Başkanı olarak

Beyaz Saray'a yerleşen Normandiya Çıkartması'nın (D- günü) ve Avrupa'daki Müttefik Kuvvetleri'nin komutanı Dwight (Davud) Eisenhower (1953- 61), George W. Bush'tan tam 48 yıl önce, "ABD ve 'hür dünya' için büyük Haçlı Seferi'ni başlattığını!" açıkça ilan etmiştir...

Haçlı Seferi'ni başlatmış olan Eisenhower'ın emrindeki Dulles biraderlerin ikinci kurbanı küçük Guetamala oldu. Amerikalı United Fruit Company'nin muz plantasyonlarındaki tatlı kazançları uğruna, Cumhurbaşkanı Jacobo Arbenz Guzmán önderliğindeki Guetamala'nın reformcu demokratik yönetimine karşı 1954'de CIA tarafından dıştan darbe ve işgal eylemi örgütlendi. CIA'nın ikinci büyük kurbanı olan bu küçük ülke, yaklaşık 45 yıl sürecek alabildiğine kanlı- işkenceli bir savaş alanına döndü...

Politik cinayetler ve faşist askeri darbeler örgütlemekle ünlenen CIA'nın öndegelen direktörleri arasında Dules gibi OSS örgütlenmesinden gelme William E. Colby'de vardır. W. Colby, Türkiye ve Yunanistan dahil tüm Avrupa ülkelerinde NATO'ya bağlı yasa ve kuraldışı savaş örgütlenmesini veya Türkiyedeki adıyla "Kontragerilla"yı 1950'li yılların başında şekillendiren kişilerdendir... William Colby, 1951-1953 yıllarında Stockholm'de askeri ateşe olarak çalışmıştır. Honourable Man (Saygıdeğer veya Onurlu Adam) adlı anılarında, tüm İskandinavya'da söz konusu örgütü kumakla görevli olduğunu anlatmaktadır. Kısacası, bir NATO ülkesi olmayan sözde tarafsız İsveç'te de aynı yasadışı örgütlenme vardır ve hiçbir güç ne Olof Palme ve ne de Anna Lidh cinayetlerinde bu izi aramaya kalkışmamıştır...

İstanbul'u yağmalattıran ve Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler'de görüşülmesini engelleyen 6- 7 Eylül 1955 provokasyonu sırasında CIA Direktörü Allen W. Dulles Türkiye'de idi. Aynı kişi, ABD'nin uluslar arası tahütlerini çiğneyip Adana- İncirlik'te üslenmiş U- 2 casus uçaklarını Sovyetler Birliği üzerinde uçurarak hem diplomatik skandallara neden oldu ve hem de olaydan habersiz Türkiye halkının güvenliğini tehlike altına attı. Ve şüphesiz yine Türkiye halkının haberi olmadan nükleer bombaların ve orta menzilli nükleer başlıklı füzelerin

Türkiye'deki ABD üslerine yerleştirilmiş oldukları ve bunların Türkiye hükümetlerinin ve silahlı kuvvetlerinin denetimlerinin dışında oldukları 1962 Küba krizi sırasında anlaşılacaktı. Yine Allen Dules, Şikago mafyası ile birlikte Fidel Castro'ya karşı sekiz kez sonuç alınamayan süikastler planlamıştır. Aynı kişi, kaçak kriminal unsurlarla birlikte 1961 yılında Küba halkına yönelik başarısız Domuzlar Körfezi çıkartmasını örgütlemiştir ve bu onun skandallarla dolu eylemlerinin sonuncusu olmuştur.

Kızıl Keçi Postu

Colby ve söz konusu kuraldışı ve yasadışı savaş örgütlenmesinin diğer öndegelen aktörleri, özellikle Almanya, İtalya, Fransa gibi önemli Avrupa ülkelerinde eski Gestapo ve SS subaylarını yeniden CIA gözetiminde örgütleyip siyasi cinayetler, sabotajlar, darbeler için kullanmışlardır. Söz konusu faşist örgütlenmeyi motive eden neden olarak "Sovyet tehlikesi" gösterilmiş olmakla birlikte, bu kuruluş asıl olarak ülkelerin içpolitikalarına yasadışı biçimde müdahale etmiş, antidemokratik ve faşist gelişmelerin başlıca kaynağı olmuştur... Söz konusu yasadışı faşist örgütlenmeye emeği geçenlerden biride, ABD dışpolitikasına yönveren masonik örgütlenme CFR'e ileride başkanlık yapacak ve ayrıca ABD Dışişleri Bakanı olacak olan Henry Kissinger'dir.

Örneğin Yunanistan'da "Kızıl Keçi Postu" adını alan ve ülkesine göre değişik adlar kullanan aynı örgütlenmenin ünlü üyelerinden biri "Albaylar Darbesi"nin önderi Papadapulos'tur. Önceden hazırlanmış bir NATO planına göre Yunanistan'da 1967 faşist askeri darbesini gerçekleştiren Papadapulos, söz konusu "Kızıl Keçi Postu" örgütüne bağlı bir subaydı.

Phoenix Operasyonu

CIA'ya 1973- 76 yıllarında Direktör olacak ve 27 Nisan 1996 günü kaybolduktan sonra 28 Nisan günü güney Maryland'da evinin yakınındaki nehirde boğulmuş cesedi bulunacak olan

William Colby, 1959- 62 yıllarında Saygon'da CIA'nın istasyon şefliğini yapmıştır. Aynı kişi, 1963- 68 yıllarında CIA'nın Uzakdoğu bölümünü yönetmiştir. W. Colby, 1968- 71 yıllarında Güney Vietnam'da yürütülen ve direnişin halk tabanını yok etmeyi amaçlayan Feniks (Phoenix) operasyonunun yöneticisidir aynı zamanda. (Feniks, eski Mısır mitolojisinde varolan, güneşi sembolize eden, yanıp yok olduktan sonra kendi küllerinden yeniden dirilen bir çeşit kartaldır.) Tamamen planlı faşist bir soykırım uygulaması olan Feniks operasyonu ile, sistematik biçimde ve kayıtlara geçirilerek 40 bini aşkın seçilmiş Güney Vietnamlı sivil öldürülmüştür. Feniks operasyonu sadece planlı yargısız infazları değil, işkenceli sorgulamaları, direniş eylemini ve direnişin bireylerini karalamaya yönelik dezinformasyonları da içermektedir.

"The Phoenix Program" adlı bir kitabı olan Douglas Valentine, "Katliam, kaçırma ve sistematik işkence yöntemleri ile kurtuluş mücadelesinin sivil halk arasındaki tabanını yok etmeyi amaçlayan Phoenix, 1967'de CIA tarafından Saygon'da başlatılmıştır.", diye yazmaktadır. Aslında, her ay kayıtlara geçirilerek 1800 kişinin yok edildiği Feniks operasyonunun tüm belgeleri CIA tarafından yok edilmiştir, ama aynı operasyonun bazı mimarları, katliamla ilgili dökümanların ellerindeki kişisel kopyalarını ve anılarını Douglas Valentine'ye vererek söz konusu kitabın yazılmasını sağlamışlardır.

CIA direktörlüğünün ardından 1970'li yıllarda William Colby, ABD yönetimine karşı eleştirel bir tavır takınmıştır ve Senato karşısında da açıkça konuşmuştur. Şüphesiz bu son davranışları nedenleriyle, kayboluşunun ardından boğulmuş cesedinin bulunması bir sürü soru işareti içermektedir.

"İkinci Dünya Savaşı Kahramanı ve Askerlerin askeri" olarak tanıtılan General William C. Westmoreland komutasındaki Amerikan deniz piyadeleri ilk kez 1965 yılında Vietnam'a "zaferden emin" olarak adım atmışlardır. Başkan Lyndon B. Johnson'un emriyle aynı yıl başlatılan "Operation Ruling Thunder" (Hükümün Gökgürültüsü Operasyonu) ile sadece 12 ay içinde bu küçük ülkeye tüm İkinci Dünya Savaşı'nda atılardan

daha fazla bomba atılmıştır. Güney Vietnam'da sürdürülen pasifikasyon programı sırasında kentleri, köyleri, evleri yakılan dört milyonu aşkın insan göç yollarına düşmüştür ve bir bu kadarı da yaşamını yitirmiştir. Silahlarının önemli bir kısmını, ağırlıklarını ve işbirlikçilerini gerilerinde bırakarak 1973 yılında kaçmadan önce ABD birliklerinin kullandıkları napalm bombaları, zehirli gazlar ve diğer katliam silahları, ezici çoğunluğu sivil olan üç ile beş milyon arasında insanın ölümüne neden olmuştur... Ve halen ABD propoganda mekanizması, ABD Başkanları yerine Stalin'i Hitler'e benzeten yalanlar yaymaya çalışmaktadırlar.

İsrail'in Gizli Ordusu

Mossad'ın kuruluş amacı, İsrail'in belirlediği siyonist hedeflerin gerçekleşmesine katkıda bulunmaktır. Bu noktada Mossad'ın işlevi, Yahudi ırkının hegemonyasına bağlı bir dünya oluşturmak, diğer milletlerin ve inançların ise sömürü sistemi içinde kullanılmasını, güçlenmemesini sağlamak olarak kabul edilebilir. Bunun için kullandığı temel yöntem ise, diğer milletleri ve dinleri kaos ve istikrarsızlık içine sürükleyecek olan savaş, karışıklık, terör ortamları hazırlamak, bu ortamları kışkırtmak, "düzensizliğin düzeni"ni kurmaktır. Kontrgerilla ise, bu hedefi gerçekleştirmek için kurulmuş bir alt örgüttür. Yaptığı iş, hedef ülkelerde, temel Mossad yöntemi olan şiddeti, hayat şekli haline getirmiş olan sadist ve saldırgan ruhlu kişileri beslemek, örgütlemek ve yapay ideolojileri de kullanarak eylemlere yöneltmektir.

İsrail'in dünyadaki tüm kontrgerilla hareketlerinin eğitimi için kurduğu merkez Mossad Aman Kfar Sirkin, Tel Aviv ve Mossad Aman Beersheba, İsrail'de bulunmaktadır. Ayrıca ikinci merkez olan Jonathan Institute Jerusalem de İsrail'dedir. Buradan yollanan subaylar dünyadaki kontrgerilla hareketlerinin eğitimi ve idaresi görevini alırlar. Ayrıca bu merkezde bazı kontrgerilla grupları bizzat eğitim görür. Mossad'ın İn kata şubesi Güney Afrika'daki kontrgerilla hareketlerini, Hindistan'da Sihler, Sri

Lanka'da Tamüller, Peru'da Aydınlık Yol, İtalya'da Kızıl Tuğaylar, Sırbistan'da Çetnikler ve Sırbistan Yenileme Harekatı, Hırvatistan'da Ustaşa, İspanya'da ETA, Ermenistan'da ASALA gibi birçok kontragerilla hareketinin eğitimini yapar.

Stay Behind

Stay Behind, 50'li yıllardan itibaren neredeyse bütün NATO ülkelerinde kurulmuş olan bir diğer gizli teşkilattı. "Stay Behind" ulusal gizli servislere ya da ilgili NATO karargahlarına bağlı olarak çalışıyordu. Böylece her türlü parlamento ve kısmen de hükümet kontrolünün dışındaydı. Bazı hükümet başkanları, söz konusu gizli örgütün varlığından dahi haberdar edilmemişti.

Stay Behind operasyonlarında, bir ülke kendi toprakları içerisinde, düşman işgali durumunda kullanmak için gizli ajanlar ve organizasyonlar kurar. Bu olduğunda ajanlar, direniş hareketinin temellerini oluşturur ya da düşman hatları arkasından istihbarat sağlar. Küçük çaplı operasyonlar sadece küçük bölgeleri kapsarken ancak daha büyük stay-behind operasyonları tüm fethedilmiş ülkeler için planlanır.

Kayda değer stay behind operasyonları İkinci Dünya Savaşı'nda olmuştur. Birleşik Devletler ve Nazi'ler, sırasıyla, Yedek Kuvvetler ve Werwolf organizasyonlarını kullanmıştır. Soğuk Savaş döneminde NATO ve CIA destekli Stay-Behind operasyonlarının, ülke Varşova Paktı tarafından ele geçirildiğinde ya da bir komünist parti demokratik seçimle başa geldiğinde harekete geçirilmesi planlanıyordu. Bu "gizli orduların" kullanımı için İtalya, Avusturya, Almanya, Danimarka ve diğer ülkelerde birçok saklı cephanelik ele geçti.

1950'lerin başlarında, Birleşik Devletler, Batı Avrupa'da "Stay Behind" gönüllü ağlarını eğitmeye başladı ki böylece Sovyet işgali vuku bulduğunda, "istihbarat toplayıp, kaçış yolları açıp ve direniş hareketleri oluşturulabilecekti". CIA, NATO komitesinin koordinasyonu altında Batılı askeri istihbarat birimleriyle dirsek temasında çalışacak bu grupları finanse etti ve danışmanlığını yaptı.

Bu "Stay Behind" orduları, Batı Avrupa siyasetinde solun yükselişini engelleme amacıyla "gerilim stratejisi" adı altında tüm Avrupa'daki terörist organizasyonlarla dolaplar çevirdi, onları destekledi ve hatta yönetti. NATO'nun "gizli orduları" birçok ülkede suç ve ifsat eylemleri içerisinde oldu.

Cezayir'de, 1961'de, Fransız Stay Behind ordusu CIA'yle Cezayir'deki Fransız hükümetine karşı nihayetinde başarısızlıkla neticelenen bir darbe girişimi tezgahladı; 1967'de Yunanistan'da Stay Behind ordusu darbe yaptı ve askeri diktatörlük kurdu;

1977'de İspanya'da Stay Behind ordusu Madrid'de bir katliam yaptı; 1980'de Türkiye'de, Stay Behind ordusunun başı darbe tezgahladı ve idareye el koydu; 1985'de Belçika'da Stay Behind orduları süper market önündeki insanlara rastgele ateş açarak 28 kişiyi öldürdü; İsviçre'de 1990'da İsveç Stay Behind'ın eski başı ABD Savunma Bakanlığı'nı "gerçeği açıklayacağını" söylemesinin ertesi günü kendi kasaturasıyla öldürülmüş olarak bulundu; ve 1995'de İngiltere, MI6 ve SAS'ın Batı Avrupa'daki Stay Behind ordularına yardım ettiğini ortaya çıkardı.

Soğuk Savaş

İkinci Dünya Savaşında Sovyetler Birliğini Batı sınırından işgal eden Adolf Hitler'in Alman orduları hiç beklemedikleri antiemperyalist bir direniş ile karşılaşmışlardı. Kızıl Ordunun Hitler'in Alman ordularını geri püskürtmesi sonucu Sovyetler Birliği Doğu Almanya'nın içlerine kadar girmişti. Aynı şekilde Amerika ve İngiltere'nin gerçekleştirdikleri Normandiya çıkartması ve Batı cephesinden Hitler'in Alman ordularına karşı gerçekleştirdikleri savaş sonucu 1945'te İkinci Dünya Savaşı sona erdi. Böylelikle, 1945'te İkinci Dünya Savaşının bitişiyle birlikte birkaç ay içerisinde iki süper güç olan ABD ve SSCB arasında yeni bir savaş başlayacaktı: Soğuk Savaş.

Artık Amerika Birleşik Devletleri için dünyadaki yeni tehdit yetkisini Doğu Avrupadaki birtakım ülkeler ile birlikte Doğu Almanya'ya kadar genişleten Sovyetler Birliğinin temsil ettiği-

komünizmdi. Amerika Birleşik Devletlerini en çok kaygılandıran olay Sovyetler Birliğinin İkinci Dünya Savaşında Doğu Avrupa ülkelerini işgal ettiği gibi 1945'ten yani İkinci Dünya Savaşının bitişinden sonra da bu işgalini devam ettireceği ve Batı Avrupa ülkelerini işgal edebileceği düşüncesi idi. ABD, Sovyetler Birliğinin Batı Avrupa ülkelerinde iktidarı sadece bu ülkeleri askeri yoldan işgal ederek ele geçireceğini düşünmüyordu. Batı Avrupa'nın SSCB tarafından olası işgaline dair Soğuk Savaşta Amerikan algılayışı Batı Avrupa ülkelerindeki sol grupların gerçekleştirecekleri herhangi bir devrim ya da askeri darbe yoluyla Batı Avrupa ülkelerinin Sovyet denetimine gireceği şeklindeydi. Bu olası işgal hiç gerçekleşmedi, ama ABD, Batı Avrupa'nın Sovyetler Birliği tarafından işgal edilmesini engellemek amacıyla 1949 yılında askeri bir birlik olan Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü'nü kısa adıyla NATO'yu kurdu. Ardından da NATO'ya bağlı olarak birtakım casusluk operasyonları ve terör eylemleri gerçekleştiren gizli bir örgüt devreye girdi.

Gladio ve adları daha farklı olan bütün diğer NATO'ya bağlı gizli terör örgütlerinin Soğuk Savaşta işlevi kendi ülkelerinde Komünizmle mücadele etmektir. Bu mücadelelerini gerçekleştirirken başvurdukları yöntem ise gerginlik stratejisi olarak adlandırılmaktadır. Gerginlik stratejisinde sağ ve sol gruplar kamuoyunu yanlış bilgilendirme sonucu aşırı sağ ve aşırı sol olarak tanımlanabilir. Daha sonra bu sağ ve sol gruplar birtakım provokasyonlar sonucu birbirlerine çatıştıkları ve toplumda bir kaos yaratılır. Daha sonra bu toplumdaki kaos sonucu çaresiz halk kitlelerinin, devlet denetiminin ve güvenlik önlemlerinin artırılmasını talep etmesi sağlanır. İşte tam bu sağ ve sol gruplar arasındaki çatışmanın doruğuna çıktığı ve halk kitlelerinin yapabilecek hiçbir şeylerinin kalmadığı ortamda da Gladio gibi örgütler vasıtasıyla bu kaos yaşanan ülkede orduların askeri darbe yapmaları meşrulaştırılır. Bu örgütler bazen bu askeri darbelerin bizzat içinde yer alırken, bazen de sadece bu askeri darbelerin gerçekleşmesini sağlayacak koşulları hazırlarlar.

Ayrıca Gladio gibi örgütlerin Soğuk Savaşta gerçekleştirdikleri eylemlerin bazıları masum birtakım siyasetçilere suikast

düzenlemek ve bu suikastin faili olarak sağ ve sol grupları göstermek yani suikasti bu grupların üzerine atmak, masum sivil halkın kitlesel olarak gittikleri halka açık mekanlarda bombalama eylemi gerçekleştirmek, insanları makinalı silahlarla kitlesel olarak öldürmek, sağ ve sol grupların içine sızıp onları şiddet kullanmaya teşvik etmek ve bu grupların şiddet kullanması sonucu terörle mücadele etme adına bu gruplardan insanları öldürmek, bütün bu terör eylemleri sonucu darbe yapılacak koşulları hazırlamak ve askeri darbe yapmak, halktan bazı insanlara sistematik işkence etmek, ülkenin asker veya polis gibi emniyet güçlerine yönelik şiddet eylemleri gerçekleştirmek, belirli kişi ya da gruplara yönelik psikolojik savaş yapmak vb.'dir.

Gladio gibi örgütlere gerekli bütün teçhizatlar (telsiz, el bombası, makinalı tüfek, tabanca, kurşun, plastik patlayıcı, yiyecek, çelik yelek, kar maskesi, sahte pasaport, işkence aletleri vb.) ise CIA , Mossad ve MI6 tarafından sağlanıyordu. Bu malzemelerin olduğu sandıklar sadece Gladio üyelerinin bildiği yeraltı bölgelerine saklanmıştı. Bu malzemeler kullanılacağı zaman yerin altından Gladio üyelerince çıkarılıyorlardı.

Gladio gibi örgütlerin Soğuk Savaşta gerçekleştirdikleri suikastlere en güzel örnek öldürülmeden önce ülkesindeki İtalyan Komünist Partisi (PCI) ile koalisyon yapmayı planlayan ünlü İtalyan Hristiyan Demokrat (DCI) siyasetçi Aldo Moro'dur. İktidardaki ünlü Hristiyan Demokrat siyasetçi Aldo Moro Soğuk Savaş koşullarında Amerika Birleşik Devletlerinin karşı çıkmasına rağmen İtalyan Komünist Partisi (PCI) ile koalisyon kurmakta diretince önce bir başka araba tarafında arabasının önü kesilir, daha sonra korumaları silahla taranarak öldürülür ve kendisi de kaçırılır. Aldo Moro'yu kaçıranlar İtalyan militan Komünist grup Kızıl Tugaylar olduklarını iddia etmektedirler. Sonunda Aldo Moro uzun süre rehin tutulduktan sonra bir gün bir arabanın bagajı içerisinde öldürülmüş şekilde bulunur.

Bir başka Gladio eylemi olan masum sivil halka açık olan ve insanların kitlesel olarak gittikleri tren istasyonu veya süpermarket gibi yerlerin bombalanmasıdır. Eğer bu bomba-

lamalarda gerçekleştirilen terör eylemi Gladyo vb. örgütlerin işiyse bu terör eylemini gerçekleştiren kişi ya da grup yani fail çoğu ülkede üst düzey devlet yetkilileri tarafından bilinir, fakat buna rağmen bu terör eylemini gerçekleştiren kişi ya da grup kamuoyuna resmi olarak açıklanmaz veya çok az bir olasılıkla açıklanır ve açıklandığında da bu terör eyleminin gerçekleştiricisi “tehdit” olarak algılanan gruplar olarak gösterilir. Bir bombalama eylemini Gladio benzeri örgütlerin gerçekleştirdiği kullanılan malzemenin kalitesinden (C4 plastik patlayıcı gibi) ya da gerçekleştirilen terör eyleminin profesyonelce gerçekleştirilip gerçekleştirilmediğinden de anlaşılabilir.

Sonuç olarak, NATO üyesi ülkelerde var olan ve NATO ile CIA’ye bağlı olan bu gizli terör örgütlerinin üyeleri ve faaliyetleri hakkında bilgiye çoğu zaman büyük ülkelerin polisleri, milletvekilleri ve hatta Başbakanları bile erişememekte ve konudan bihaber olmaktadır. Bir ülkenin tam bağımsızlığı ise ancak -savunmasız, masum vatandaşlarının bile ölümüne neden olabilen- NATO üyesi ülkelerin kendi içlerindeki bu çok gizli ve acımasız terör örgütlerinin ülke siyasetine etki etmesine engel olarak gerçekleşebilecektir.

Süper NATO

Genelde kontrgerilla olarak tanımlanan Gladio benzeri örgütlenmelerin yönetim merkezleri; NATO içerisinde özel bir örgütlenme olarak bilinen “Süper NATO”ya bağlıdır. Toplumsal katmanların hemen her kesiminde örgütlenen devletlerin silahlı çete örgütlerini ya ilgili ülkelerin askeri güçleri ya da Süper NATO kontrol edebilir. Bu bakımdan “Süper NATO”ya bağlı olan bu kurumların açığa çıkartılması işledikleri cinayetlerin bütünlüklü olarak deşifre edilmesi söz konusu olamaz. Buna ne uluslar arası küresel sistem güçleri, ne NATO yetkilileri, ne de tek tek ülkelerin devlet yöneticileri izin verir.

Süper NATO eksenli kurulan Gladio’nun bazı kurumlarına baktığımızda bunu çok daha iyi görebiliriz.

Stay Behind Örgütleri; NATO bünyesinde oluşturulan "Harekât Koordinasyon Dairesi"ne bağlı olarak faaliyet yürüten bir kuruluştur. Görevi, "Basına nüfuz ederek ele geçirmek, sendika ve siyasi partilere mali destek sağlamak, antikomünist propagandayı organize etmek."

Catena; İtalyanca karşılığı zincirdir. Gladio'nun bir alt örgütü olup daha çok yapılan şiddet eylemlerini gizlemek ve dikkatleri dağıtmakla görevlidir.

Barış ve Özgürlük; Catena'ya bağlı olan ve antikomünist müdahale planına göre faaliyet yürüten silahlı bir kontrgerilla örgütüdür. Merkezi Belçika'dır. Görevleri öncelikli olarak; sabotaj, istihbarat, kaçış yollarının tespiti, bölgelerde ön plana çıkan sisteme muhalif kişilerin imhası vb'dir.

Rüzgâr Gülü; NATO'nun, iç savaş veya savaş durumunda, "sivil ve askeri öncü kuvvetlere" dayalı, ideolojik bakımdan güvenilir örgütlerini oluşturmakla görevlidir.

Politik Ekonomik Ve Sosyal İncelemeler Şirketi; Gladio'nun ekonomik, siyasal ve sosyal alandaki temel politikalarını belirleyen "bilim" adamlarından oluşmuş son derece önemli bir işleve sahip olan bir kurumdur. Şirket, dünyadaki bütün ekonomik gelişim ve değişimleri inceler, siyasal gelişmeleri izler ve temel politikaları belirler.

Stratejik Hizmetler Dairesi; NATO bünyesindeki ülkelerde gerekli hallerde gizli operasyonlar yapmak için kurulan, 13 bin ajana, çok gelişmiş teknolojik donanım ve milyonlarca dolar bütçeye sahiptir. NATO'nun İtalya'daki merkezine bağlıdır.

Amerikan Özgür İşçi Gelişimi Enstitüsü; Uluslar arası alanda özellikle işçi hareketlerini kontrol altına almakla görevlidir.

Avrupa Siyasal Bilimler Akademisi; Uluslar arası Gladio'nun siyasal hedeflerinin belirlenip planlandığı bu merkez. Bütün giderleri uluslar arası şirketler ve belirli iş adamları tarafından karşılanmaktadır.

Çok uluslu tekellerin değişik ülkelerdeki bölge şeflerinin ve müdürlerinin, genel müdürlerinin ve şirketlerin yönetim kurulu üyelerinin önemli bir kesiminin uluslar arası Gladio ile ilişkileri olduğu biliniyor.

ITT şirketinin, kıta ülkelerindeki yöneticilerinin ezici bir çoğunluğu kontrgerilla şefleridir. Görevleri darbeler örgütlemek. 1970'li yıllarda Latin Amerika'da gerçekleştirilen darbelerin önemli bir kısmında ITT şirketinin rolü olduğu biliniyor.

- Exim Bank'ın uluslar arası yöneticileri,
- Mercedes Benz'in Latin Amerika şefleri ve genel müdürleri,
- Ford tekelinin Latin Amerika ve Afrika Direktörleri, BMW'nin Latin Amerika şefleri,
- Brüksel Bank Holding'in müdürleri,
- Yukarı Katanga Maden Şirketi Müdürü Herman Robilliart,
- İtalya IBM Başkanı Alessando Uboldi ve Cappei,
- Fiat tekelinin Türkiye koordinatörleri,
- General Motors'un Avrupa Şefi, Latin Amerika ve Asya Direktörlerinin ve Şeflerinin önemli bir kesimi,
- Dünyanın en büyük petrol şirketlerinden Shell ve Rockefeller gibi birçok tekel uluslar arası Gladio ile çok yakın ilişki içerisinde.

Siyasi Pazarlıklar

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, ABD'li diplomatların, İtalya'da Mussolini'nin faşist yönetimine karşı beraber savaş-tıkları komünist direnişçilere karşı ciddi bir tavır değişikliği oldu. Bu değişikliğin ardında Washington-Moskova ekseninde Hitler'e karşı kurulan ittifakın yavaş yavaş kınlanması yatıyordu. Başkentlerde "büyük adamlar" tarafından alınan kararların, uzaklardaki merkezlerde uygulamaya konması büyük travmalar yarattı. Öncelikle, İtalya'da sol, dünya genelinde faşizme adını veren Mussolini yönetimiyle çok sert biçimde çatıştığı için önemli bir tabana sahipti. İkincisi, İtalya'daki Amerikalı resmî

görevliler, daha birkaç ay önce savaşmakta oldukları aşırı sağ ve faşist kökenli oluşumlarla işbirliğine gitmek zorunda kalırken, komünist ve sol görüşteki İtalyanlar da yaşanan değişimi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Esasen bu beklenmeyen bir şey değildi. Çünkü daha savaş sürerken solcu kanattakilerin hiç de hoşuna gitmeyecek gelişmeler yaşanmaya başlamıştı. ABD'nin İtalya'daki gizli servisi olan Stratejik Hizmetler Bürosu OSS'nin (Office of the Strategic Services) Başkanı Earl Brennan, ABD Adalet Bakanlığı'na, İtalyan kökenli Amerikalı "Lucky" Luciano'nun 50 yıllık hapis cezasının indirilmesi teklifini götürmüştü. Bu teklifin ardında, Luciano'nun ABD ordusuna Sicilya'da işbirliği yapabilecekleri mafya patronlarının isimlerini ve bağlantılarını vermesi pazarlığı yatıyordu. Britanya medyasında 1990'larda çıkan bazı haberlere göre, 1943'te Sicilya'daki mafya patronlarının desteğiyle önemli bir çıkartma yapan ABD ordusu, savaş sonrasında da Ada'yı onların (mafyanın) dilediği gibi yönetmesine izin verecek bir düzen oluşmasına destek oldu.

GLADIO'nun Filizlenmesi

İtalya'da 2. Dünya Savaşı sonrasında, direnişçi geçmişi solu güçlendirdi. 1948'de İtalya Komünist Partisi PCI (Partito Comunista d'Italia) yaklaşık 27 yıl önce ayrıldığı İtalyan Sosyalist Partisi PSI (Partito Socialista Italiano) ile birleşerek, Halkçı Demokratik Cephe FDP'yi (Fronte Democratico Popolare) kurdular. Bu birleşme sol açısından bir seçim başarısı getirebilirdi. Ancak seçimlerde Amerika'nın desteklediği Hristiyan Demokratlar olan DC (Democrazia Cristiana), oyların çoğunluğunu aldı. Yıllar sonra, İtalya'nın Gladio yapılanması ortaya çıktığında, cumhurbaşkanlığı da yapan Hristiyan Demokrat Parti kurucularından Francesco Cossiga, seçimleri kendilerinin değil de, Halkçı Demokratik Cephe FDP'nin kazanması halinde duruma müdahale etmek üzere, parti içinden paramiliter bir grup olarak "tepeden tırnağa silahlanmış olarak beklediklerini" anlatmıştı. Vietnam Savaşı'na muhalefet eden İhanet adlı kitabın da yazarı ve son derece ilginç bir yaşam öyküsü olan Amerikalı subay William R. Corson, 1978'de kaleme aldığı Cehalet Orduları kitabında, CIA'in Hristiyan Demokratlar olan DC'ye bu seçimler öncesinde milyonlarca dolar aktardığını anlatır. Bu kitapta, FDP adaylarına karşı yerel olarak birebir karalama kampanyaları yürütüldüğü ve bundan başarılı sonuç alındığı da öne sürülür.

1953-1958 yılları arasında İtalya'da komünist ve sol gruplara karşı sandıkta kaybetmelerini sağlayacak karalama kampanyaları yürütüldüğünü sonradan CIA Başkanlığı'na yükselecek

William Colby de dile getiriyordu. Colby, gerek İtalyan gerekse Amerikan yasaları önünde başka bir devletin içişlerine bu şekilde karışılmasının “yasadışı” olduğunu “Onurlu Adamlar” adlı kitabında ifade etmişti. Ancak yaşananların, Soğuk Savaş gibi bir ortam söz konusu olduğu için “ahlâklı” kabul edilebileceğini de öne sürmüştü.

1949’da NATO’nun kurulması ve İtalya’nın kurucu üyeler arasında yer almasıyla beraber, DC bünyesinde filizlenmeye başlayan Gladio yapılandırması, giderek resmîyet kazandı. NATO’nun kurulmasına paralel olarak faaliyete geçen ve İtalyan Savunma Bakanlığı’na bağlı olan Silahlı Kuvvetler İstihbarat Servisi SIFAR (Servizio Informazioni Forze Armate) General Giovanni Carlo yönetiminde, Gladio’yu teşkilatlandırmaya başladı.

Özellikle belirtmek gerekir ki, Gladio gibi örgütler kendilerine üye olarak ya askerlikten gelen kişileri alıyorlardı ya da aşırı sağ veya sol görüşlü, sivil vatandaşlara askeri eğitim vermek suretiyle kendi gizli örgütlerine üye yapıyorlardı. Bütün bu kişilerin dışında Gladio benzeri örgütler kendi ülkelerinin mafya teşkilatıyla da ortak eylemler gerçekleştirmişlerdir. Ayrıca ABD ile işbirliğine gitme yönünde çaba sarf eden ırkçı, eski Nazi askerleri bu gizli örgüte Almanya’da üye olarak kabul edilmekteydi.

Aynı şekilde İkinci Dünya Savaşı sonrası İtalya’da geçmişte Mussolini için çalışmış eski Faşistler bu gizli terör örgütünün üyesi olarak seçildi. Amerika Birleşik Devletleri tarafından bu insanlar, ilk zamanlarda Nazizme ya da Faşizme yönelik herhangi bir eylem gerçekleştirmemek şartıyla, kendi ülkelerindeki Komünistlere karşı Antikomünist her çeşit provokasyonu, katliamı, terör eylemini, sabotajı, suikasti ve işkenceyi uygulamakta serbest bırakılmışlardı.

Üç Akil Adam

Mayıs 1956 tarihinde Kuzey Atlantik Konseyi üç kişilik bir komiteyi “sivil alanda işbirliğini genişletmek ve Atlantik Toplumu içindeki birliği güçlendirmenin yolları ve yöntemleri

konusunda Konseyi yönlendirmek" üzere görevlendirdi. Bu üç "Akil Adam" 15 sayfalık raporlarını Aralık ayında teslim ettiler ve Konsey Mayıs 1957 tarihindeki toplantısında kendilerine takdirlerini ifade ederek Komitenin önerilerine dayanan yeni prosedürleri başlattı. Bakanlar "yararlı ve somut sonuçlar elde edildiğini ve İttifak'ın hem daha olgun hem daha güçlü bir dayanışma kazandığını" ifade ettiler.

İttifak'ın 1956'dan sonraki tarihine bakılırsa büyük güçlerin (Fransa, Birleşik Krallık ve ABD) raporu hazırlayan devletlerin bakanlarına hiç danışmadan veya çok az danışmayla karar almaya devam ettikleri görülür. Fransa Cumhurbaşkanı General Charles de Gaulle 1960'da İttifak'ı yönetmek üzere Birleşik Krallık ve ABD ile bir triumvirlik kurulmasını önerdiğinde; ulusal pozisyonlar sabitleşmeden önce geniş çapta işbirliği ve danışmaları özellikle tavsiye eden bu rapora hiç değinilmedi.

O yıllarda Avrupa'nın Sovyetlerin saldırganlığına karşı ABD'nin ekonomik desteğine ve askeri yeteneğine bağımlı olması, daha küçük müttefiklerin ABD karşısında daha önemsiz bir rolü istemeyerek de olsa kabul etmelerinin nedeni idi.

Nisan ayında ABD Dışişleri Bakanı John Foster Dulles'in ülkesinin NATO'nun işlevlerini askeri olmayan alanlara da genişletme arzusunda olduğunu gösteren demeçleri ile Üçlü Komite'nin yolu açıldı. Soğuk Savaş, Dulles'in bu fikirlerindeki önemli bir etkendi. NATO'nun odak noktalarında önerdiği değişiklikler, büyük ölçüde Nikita Kruçev'in yönetiminde Sovyetlerin askeri sindirme stratejisinden gözle görülür şekilde uzaklaşmalarına bir karşılık verme isteğinden kaynaklanıyordu. Askeri olmayan alanlarda yapılacak danışmalar, Sovyetlerin artan ekonomik ve sosyal saldırılarını karşılamamanın etkili bir yolu idi.

Özerk Büro

NATO oluşumundan önce Batı Birliği'nin gizli komitesi günümüz Gladio'sunun ilk temelleri müttefikler tarafından Clandestine Committee of the Western Union adıyla kurulan

gizli bir örgütle başlamıştır. Bundan bir yıl sonra yani 1949'da NATO kurulup Birleşmiş Milletler bir pakt ile birbirine bağlanınca bu örgütle çalışmaya başlamış entegrasyonunu Clandestine Planning Committee ismi adı altında kendine özerk bir büroya dönüştürdü.

Supreme Allied Commander in Europe adıyla bu birim geliştirilerek Yüksek Avrupa Komiserliği'ne kadar ilerleyecek biçimde kendini yenileyip Gladio oluşumunu milletlere yayma girişimlerini oluşturmaya başladı.

Supreme Allied Commander in Europe adıyla çalışan bu büroya bağlı görevliler üst rütbedeki askerlerin çoğunluğu Amerikan ordusundan seçiliyordu. Belçika'nın mons kentinde faaliyet gösteren bu büro Amerikalıların etkisine girmişti bile ve artık ağırlıklı olarak Washington ile çalışır olmuştu. Bu büronun ana faaliyet esası ülkelerdeki gizli faaliyetleri yürütecek şebekeleşmeyi oluşturacak küçük birimler halindeki gladio kuruluşlarını organize etmektir. Yaklaşık bütün Avrupa ülkelerini de kapsayan faaliyet alanları içerisinde Türkiye'de vardı. Tabi finansal idari etkisi genelde CIA'nın elinde ve bu gizli servis tarafından karşılanıyordu.

Amaç bulunduğu ülkenin siyasi konumunu her ne kadar belirlemek olsa da askeri alanlarda bir hücre yapılanmasına gidip savaş esnasında o ülkenin silahlı kuvvetlerinin yanında savaşacak milis kuvvetler oluşturmaktır. Kendini silahlandıran bu örgüt bir ayaklanma ya da savaş halinde sistem dışı hareket edebilecek karşı durmalara boyu eğdirebilecek taktikler geliştiriyor ve silah mühimmat depoları oluşturunuyordu.

Bundan rahatsız olan bazı Avrupa ülkeleri meclislerinde bu meselenin açığa çıkmasını isteseler de hiçbir zaman başaramadılar. Taraftarları arasında çoğunluğu oluşturan nazi yapılanma destekçilerinin arasında solcu bireyler de vardı, sağın ılımlıları da.

Bu örgütün güçlenmesi bir görüş doğrultusunda kendi vatandaşlarına karşı da hareket geliştirmesi ve siyasi beslenme birimlerini oluşturmaya çeşitli işkence ve bombalama olaylarına

neden olmaya başlamıştı. Bundan rahatsızlık duyan gladio merkezi yönetimi bir gün kendilerine karşıda bir darbe hareketi düzenlenebileceğinden endişe etmeye başlamışlardı.

İşte bu nedenle bulunduğu ülkelerdeki gladio hareketlerini izlemeye alıp zaman zaman tasviye edip yenileme gereği duydular. Kısaca devlet içerisinde ordu içerisinde ve siyasi arenada bir çekirdek güç üreten Gladio hareketleri bir moda akımı gibi ülkelerin bunlara karşı güven duyma projesine dönüşmeye başladı.

Dolayısı ile her ülkede değişik biçimde fakat aynı prosödürle çalışan Gladiolar oluşturuldu. Dini, ırkı, ülkesi ne olursa olsun her Gladio temelde birbiriyle kontak kurdu sonuçta yani hepsi nihayetinde birbiriyle bağlantılı olmak zorunda kaldı.

GLADIO'nun Temelleri Atılıyor

NATO dedik, Süper NATO dedik ve Gladio örgütlenmesinden bahsettik. İyi de nedir bu Gladio tipi örgütlenmeler. Ne amaçla kurulmuştur. Hedefi ne idi?. Hemen hemen NATO'ya bağlı tüm Avrupa ülkelerinde faaliyete geçen bu örgütün iç yapısı nasıldır. Gelin Gladio tipi bu örgütlenmeleri masa üstüne serelim ve hep beraber deşifre edelim.

2. Dünya Savaşı sonunda Soğuk Savaş'ın başladığı günlerdi. Özel bir programla Avrupa'dan 5 genç siyasetçi ABD'ye gitti. Aralarında tek bir kadın vardı. O da savaşın galiplerinden olan İngiltere'den Margareth Thatcher'di. Helmut Schmidt ve Helmut Kohl yenilip ikiye bölünen Almanya'dan geliyorlardı. Savaşın diğer galibi Fransa'dan Valery Giscard d'Estaing seçilmişti. Yenilen İtalya'dan seçilen hukukçu ise Francesca Cossiga'ydı...

50 yıl sürecek Soğuk Savaş döneminde Avrupa'yı yönetecek olan 5 genç lider, ilk kez ABD'nin liderlik programında tanıştılar.. Ve beşi de Soğuk Savaş'ın kaderini çizdiler.

Beşi de Sovyetler Birliği'nin ve Varşova Paktı'nın dağılmasında rol oynayan güçlü liderler oldular... Cossiga 55 yıl boyunca

İtalya'yı yöneten kilit isimlerden ve Soğuk Savaş döneminde İtalya'da komünizme karşı savaşın en güçlü liderlerinden biri oldu. Hristiyan Demokrat Parti'den parlamentoya girdiği zaman 30 yaşındaydı ve partinin lideri Aldo Moro'ya çok yakındı. 38 yaşında, Savunma Bakan Yardımcısı olduğu zaman Savunma Bakanı'ndan bile daha güçlü sayılıyordu. Çünkü, sadece Cumhurbaşkanı, Başbakan Savunma Bakanı ve İçişleri Bakanı'nın bildiği askeri istihbaratın içindeki Gizli Özel Harp Dairesi'nin yani Gladio'nun başına getiriliyordu.

Aslında Gladio 1948'de, daha NATO kurulmadan Müttefik Ülkeler arasında oluşturulan Batı Birliği'nin Gizli Komitesi (CCWU) bünyesinde geliştirilmeye başlandı. 1949'da NATO kuruldu ve CCWU, NATO ile ortak hareket etmeye başladı. 1951'de de, tamamen NATO'nun içine entegre edilerek Gizli Planlama Komitesi (CPC) adı verilen bir daireye dönüştürüldü. CPC, Fransa'da Avrupa Müttefikler Yüksek Merkezi (SHAPE) tarafından kumanda edilen bir yapı idi. Araştırmacı Ganser'a göre, CPC'ye paralel olarak, Müttefik Gizli Komitesi (ACC) diye bir birim daha kurulmuştu. 1957'de kurulan ACC, NATO'nun Müttefikler Yüksek Avrupa Komutanı'na (SACEUR) bağlı olarak faaliyet gösteriyordu.

Belçika'nın Mons kentindeki SHAPE karargahında görev yapan SACEUR'da komutanlar geleneksel olarak Amerikalılar arasından seçiliyordu. SACEUR, Washington'da Pentagon'a bağlı olarak çalıştığından, yeni kurulan bu birimlerde ABD, etkisini ciddi ölçüde artırdı. ACC'nin görevi, Gladio şebekelerinin yönetmeliklerini hazırlamak, gizli faaliyetler yürütebilme kapasitelerini artırmaktı. Bu amaçla, Amerika ve Britanya'da üsler kuruldu. Almanya, Belçika, Danimarka, Fransa, İspanya, İtalya, Hollanda, Lüksemburg, Norveç, Portekiz ve Yunanistan'da olduğu Türkiye'de de Gladio'nun şebekeleşme faaliyetlerinde aynı ACC etkili oldu. Stratejik planlama işi ABD ve İngiltere'de yapıldı.

ABD'nin istihbarat teşkilatı olan CIA'in ve NATO'nun kontrolünde bulunan ve Gladio adı verilen bu gizli örgüt bütün NATO'ya bağlı ülkelerde faaliyete geçti. Gladio Latince'deki

Gladius sözcüğünden gelen İtalyanca bir sözcük olup Gladio'nun Türkçe'deki karşılığı kılıç anlamına gelmektedir.

Tüm NATO ülkelerinin içinde yer aldığı Gladio projesinin baş katılımcısı, Avrupa devletlerinin orduları ve askeri istihbarat servisleriydi.

NATO üyesi olmayan, Avusturya, Finlandiya, İrlanda, İsveç ve İsviçre gibi tarafsız bazı Avrupa ülkelerinin de içerisinde bulunduğu bu ağ, ABD'nin CIA ve Britanya'nın SIS ve MI6 istihbarat örgütlerinin yakın takibi ve hamiliğiyle serpildi. Gladio projesinin hayata geçirilmesine, CIA'in kurucusu Allen Dulles'in ön ayak olduğu ve CIA'nın, Gladio Operasyonu'nun baş mali kaynağı olduğu da iddia ediliyor.

Örtülü savaş uzmanı General George Kenan ise CIA'nın örtülü savaş birimi OPC'nin (Politika Koordinasyon Bürosu) başına getirildi. OPC'ye, kuruluş hazırlıkları yapılan askeri paktın gizli kanadını, yani Gladio'yu örgütleme görevi verildi. Kenan da bu işle Frank Wisner'i görevlendirdi.

Wisner, Gladio örgütlenmesini şekillendirmek için çeşitli ülkelere ajanlar yerleştirdi. Bunlar arasında bütün Baltık bölgesinde Gladio örgütleri kurmak üzere İskandinavya'ya gönderilen Colby'nin dışında, İsviçre'ye konuşlandırılan John Kennedy döneminin CIA başkanı Ailen Dulles da var.

Wisner'in çabalarıyla Gladio'nun çekirdeği 1948 yılında Batı Birliği Gizli Komitesi (CCWU) adıyla kuruldu. Komitede bütün Batı Avrupa ülkelerinin gizli servisleri temsil ediliyordu, ancak yönetimini CIA ile MI6 paylaşıyor, planları ve görevlendirmeleri bu iki örgüt yapıyor, hedefleri bunlar saptıyordu. Fransa da ağırlığı itibarıyla etkin olabiliyordu.

Gladio projesi çerçevesinde, Avrupa genelinde, paramiliter mangalar oluşturuldu. Gerçek bir savaş olsa orduların yanısıra savaşacak paramiliter güçlerin başlatacağı direniş hareketleri için toprağın altına silahlar gömüldü, kaçış rotaları hazırlandı. Askeri eğitim alan Gladio milisleri, barış zamanı oluşturdukları gizli hücreler sayesinde, savaş halinde, düşman tarafından kontrol edilen topraklarda sabotaj ve suikastler gibi

faaliyetleri yürütebilecekti. Gladio'nun temel ayağı askeriydi ancak sivillerin desteği olmadan, hedeflenen yapılanma oluşturulamazdı. Sivil kanatta, eski Nazi subay ve sempatizanları, faşistler ve sağ siyasetten çeşitli isimler kadar bazen güç ve iktidar arayışındaki sol görüştekiler, bilerek veya bilmeyerek, Gladio'nun neferleri oldular.

1 Ağustos 1949'da İtalya NATO'ya girdi. 1 Eylül 1949'da da SIFAR Ordu İstihbarat Servisi faaliyete geçti. Doğduğundan itibaren ABD çıkarlarına bağlı kalacak olan SIFAR'ın örgütlenmesi, daha sonra NATO genel sekreteri olan Savunma Bakanı M. Bronzo tarafından geliştirildi. Washington için yararlı bilgiler toplayan ve İtalya ordusunun NATO'ya bağlılığını denetleyen SIFAR, çeşitli Amerikan gizli servislerinin bir bakıma gayri resmî şubesiydi.

1949 yılında Kuzey Atlantik Antlaşması imzalandıktan sonra Batı Birliği Gizli Komitesi, NATO'nun askeri aygıtına aynen monte edildi. Doğrudan Amerikalı NATO başkomutanına bağlı, örgütün öteki bölümlerinde çalışan görevlilerin bile giremediği NATO Güvenlik Dairesi'ne bağlandı. 1951 yılında Batı Birliği Gizli Komitesi'nin adı Gizli Planlama Komitesi (CPC) olarak değiştirildi. Birkaç yıl sonra, yine NATO komutanına bağlı ACC (Müttefik Gizli Komitesi) adlı ikinci bir komite daha kuruldu. CPC'ye göre biraz daha gevşek yapıdaki bu komiteye, zamanla NATO'ya üye bütün ülkelerin temsilcileri alındı. Süper NATO'yu, işte bu iki komite aracılığıyla ABD yönetti ve yönetmeyi sürdürüyor.

Frank Wisner, kurduğu "derin devlet"le (Stay Behind) övünürdü. İkinci Dünya Savaşı yıllarında İstanbul'da olan Wisner, Türkiye'deki çalışmalarıyla göz doldurmuş olacak ki, Pentagon'dan dünyanın dört bir yanına dal budak salan gizli örgütlenmeyi kuran kişi olarak seçilmiştir.

Wisner'in Türkiye'deki bağlantılarının ve faaliyetlerinin araştırılması, Türkiye'nin "Küçük Amerika" yapılması ve Türk devletinin içine Amerikan derin devletinin yuvalandırılması sürecine ışık tutacaktır.

Wisner, kurduğu gizli örgütle o denli haşır neşir oldu ki, sonunda örgütün yaptığı kirli işler karşısında sinirleri bozuldu ve 1965 yılında intihar etti. Cenazesinde yapılan konuşmalarda, **“cephede savaşırken vurulmuş bir asker”** gibi muamele edildi.

Evet, CIA tarafından yönetilen ve finansa edilen örgüt 1956 yılında ABD ile işbirliği içinde **“casusluk”** ve **“gerilla savaşı”** yapmak üzere örgütlendi. Örgütün ilk eğitim kampı Sardunya'da kuruldu. Resmî adı Müttefik Koordinasyon Komitesi idi.

ABD'nin büyük tekellerinden Rockefeller Grubu 1956 yılında ileri sürdüğü bir öneriye göre, ABD'nin çıkarlarına uygun düşmeyen herhangi bir durumu düzeltmek için dünyanın neresinde olursa olsun, derhal müdahale edebilecek yeteneklere sahip özel askeri birlikler kurulmalıdır. Bu özel askeri birliklerin çok hareketli olması ve çeşitli lokal harpleri başarıyla sona erdirecek yetenekte bulunması gerekir...

Rockefeller Grubu'nun önerdiği özel askeri birlikler Amerikan kontrgerillanın ilk nüvesini meydana getiriyordu. Bu öneri doğrultusunda Stratejik Müdahale Birlikleri kurulmuştur. Kontrgerillanın fikir babalarından bir diğeri uluslar arası Yahudi Lobiler Bilderberg, Trilateral ve CFR üyesi McNamara'dır. Amerika Eski Savunma Bakanı, Dünya Bankası'nın yıllarca başkanlığını yapmış McNamara ve anti-savaş taktik ve biçimlerini iyice öğrenmiş ve dış müdahalelerde özel silahlarla donatılmış küçük birlikler kullanmak gerekir demişti. Bu yeni kuvvetler McNamara'nın belirttiği gibi kontralardı. Bu örgütlenme tüm dünyada yapıldı.

Rockefeller grubunun bir raporunda kontraların amacı şu şekilde açıklanmıştır:

“Gerek bizim gerek dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapmak zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri stratejiye uymakta ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgün bir niteliği ve biçimi vardır.”

Bu konuda, Yahudi Lobisi'nin bir numaralı ismi, 40'lar Meclisi'nin Başkanı olan, sınırlı savaş kuramcılarından Kissinger'ın görüşlerini izleyelim:

"Eğer hür dünya, yavaş fakat sürekli bir erozyondan kurtulmak istiyorsa, lokal savunma savaşlarına hazırlanmalı ve bu savaşlar için gerekli önlemleri alıp, gerekli ordular kurulmalıdır. Sömürgeciliğe karşı Ayaklanma Hareketi'nin hemen her tarafı sardığı bir dönemde, Pentagon'daki bazı otoriteler hâlâ toptan-red-yıldırma stratejisinde inatla ayak diretiyorlar. Bir yandan hür dünyanın sosyalist devletlere karşı konvansiyonel bir denge kuramayacağını söylerken, diğer yandan yıldırma stratejisinde ayak diretmek, anlaşılmaz bir tutumdur."

Kissinger, Nucleear Weapons And Foreign Policy adlı kitabında, topyekün savaş ile bölgesel savaşın uygulama ve sonuçlarını incelemiştir. Kissinger'a göre, topyekün savaş, ABD için, dolayısıyla kapitalizm için intihardır. Asya, Afrika ve Güney Amerika'daki Ulusal Kurtuluş Savaşları ancak bölgesel-sınırlı savaşlarla önlenebilir. Bu bölgenin sınırı sosyalist blok ülkeleri sınırlarından başlar, Türkiye de sınırlı savaş bölgesi içindedir.

Fransa

Fransa'da İkinci Dünya Savaşı sonrası, sol oldukça kuvvetliydi. Parlamentoda sürekli temsil ediliyorlar ve halktan büyük destek görüyorlardı. Bunun üzerine Fransa'nın "sağ" çevrelerinden bir grup, 1946'da Mavi Plan (Plan Bleu) adı verilen, komünizm karşıtı gizli bir ordu kurma projesi için düğmeye bastı. 1947'de Sosyalist İçişleri Bakanı Edouard Depreux, Fransa'da "gizli, sağcı bir ordunun kurulmakta olduğunu" açıkladı. Depreux, "1946 sonunda, karanlık bir direniş ordusu kurulmaya başlandığını öğrendik; üyeleri de aşırı sağcı eski direnişçiler, Vichy hükümeti yandaşları ve monarşistlerdir" dedi.

Mavi Plan çerçevesinde, 1947 yılında bir darbe yapılması da planlanıyordu. İş adamı Earl Edme de Vulpian'ın Fransa'nın

kuzeyindeki Lamballe yakınlarındaki şatosu "Orman", darbe hazırlıklarının karargâhı görevini görüyordu. Şatoda yapılan aramada, ağır silahlar ve operasyon planları bulundu. Sonradan, darbeciler, yüksek düzeyde şok yaratacak terör eylemleri gerçekleştirip bunların suçunu solcuların üzerine atma hazırlıkları yaptıklarını ifade ettiler. Sosyalistler'e ve bazı istihbarat uzmanlarına göre darbeciler, "Kamuoyunun tepkisini artırmak amacıyla, de Gaulle'e suikast düzenleme planı" bile yapmıştı.

Bu planların ifşa olması, Fransız Gladiosu'nu daha kurulmadan rafa kaldırılacak bir plan haline getirebilirdi. Ancak, 1949'da NATO'nun merkezini Fransa'da kurması, Gladio'nun kalbinin burada olmasına neden oldu. Zaten 1947'de, kamuoyu daha darbe planlarının şokunu üzerinden atamadan, Rüzgârların Gülü adlı bir yeni gizli ordu yaparınması projesi yürürlüğe konmuştu bile. Sosyalistler'in bu konuda çaresiz kalmasının nedeni, darbecilerin başarılı bir siyasi manevrayla, darbe haberlerinin Fransız Ordusu'nu yıpratmak için çıkarıldığı izlenimini yaymalarıydı. Fransız istihbaratının aslında kendileri de darbe planlarının içinde bulunan en üst düzey isimleri, olası bir Sovyet işgaline karşı hazırlık yapıldığını, birkaç radikal ismin de haddini aştığını öne sürüp olayı kapattı. Sonraki yıllarda, Fransız Gladiosu, özellikle emniyet teşkilatında kadrolaşmak ve Barış ve Özgürlük (Paix et Liberte) adını taşıyan gizli birimler kurarak, kamuoyunda Sosyalistler'e karşı "psikolojik savaş" yürütmekle uğraştı. Bu sivil gizli birimlerin amacı, olumsuz haberler yaymak, halkı Sosyalistler'e karşı gösteri düzenlemeye teşvik etmek ve yandaş kamuoyu yaratmaktı. Fransız siyasetçilerin gözlerinden uzak merkezler kurulması da Rüzgarların Gülü'nün önem verdiği bir projeydi; bu amaçla Fas ve Senegal'de eğitim kampları kuruldu.

Rüzgarların Gülü, Fransa'da özellikle bir taban yaratıp halk arasında sıradan insanlara ulaşmaya büyük özen gösterdi. CIA ajanlarından birinin, "Ne kadar büyüklükte bir kitleyi taraflarına çektiklerini bilemiyoruz; bildiğimiz, Rüzgarlar Gülü'nün, on binlerce esnaf, çiftçi gibi insanı yandaş olarak etki altına aldığı" dediği biliniyor.

Danimarka

Danimarka'daki Gladio biriminin adı Absalon idi. Bu isim, Ortaçağ'da yaşamış Dan kökenli bir din adamından alınmıştı. Bu din adamı, Ruslar'a karşı verdiği başarılı savaşlarla tanınıyordu. Birim, Forsvarets Efterretningstjeneste yani askerî gizli servis içinde faaliyet gösteriyordu. 1990'da "Q" kod adlı bir Gladio üyesinin açıklamalarına göre, Absalon 1950'lerin başında kurulmuştu. Yüzde 95'i askerlerden oluşuyordu. Üyeleri, özellikle en milliyetçi ve en dindar isimlerden oluşuyordu. Bazı "güvenilir" siyasetçiler de, Absalon'un varlığından haberdar ediliyordu. Hücreler şeklinde örgütlenen Absalon, genelde olası bir istilâ için hazırlanıyor ve arada sırada ülkedeki bazı sosyal gelişmelere müdahale ediyordu. Örneğin, Odense Üniversitesi'nde sol görüşlü bazı akademisyenlerin üst düzey görevlere gelmesini Absalon engellemişti. Bunun dışında, Doğu Avrupa ülkelerinde istihbarat toplanması da Absalon'un ilgi alanına giriyordu.

Almanya

Almanya'da "Anti-komünist Saldırı Birliği" adını alan Gladio örgütünün başkanı, aynı zamanda 1945-1968 yılları arasında Alman İstihbarat Örgütü BND'nin de başkanlığını yapan emekli Nazi generali Reinhard Gehlen'di. Alman kontrgerillası, "Gehlen hareketi", "Stay Behind", "Sword" gibi adlarla da bilinmekteydi. 1950 yılında kurulan "Alman Gençlik Örgütü (BDJ)" de bu nitelikteydi. Örgütün eski ajanlarından Dieter von Glahn, basına BDJ'nin CIA tarafından finanse edilen çok sayıdaki örgütten biri olduğunu açıklamıştı.

Yunanistan

Yunanistan Gladio'sunun adı "Sheepskin" olarak biliniyordu. Yunanistan'da hükümet, başlangıçta bu örgütlenmenin varlığını kabul etmedi. Ancak Başbakan Papandreu, 1990'da

yaptığı açıklamada, Yunanistan'da İtalya'daki gibi bir Gladio örgütünün varlığını kabul etti. Papandreu, 1984'te iktidara geldiklerinde örgütün varlığını bildiklerini ve o tarihte dağıtılmasını emrettiğini açıkladı.

Yunanistan'da İtalya'daki Gladio benzeri kontrgerilla örgütünden, 1984 yılında göreve başlarken haberdar edildiğini daha önce söylemesine rağmen, 84'e kadar var olduğunu Te Nea adlı muhalefet gazetesine eski Yunanistan Başbakanı Andreas Papandreu açıklıyordu. Milli hakimiyetle bağdaşmayan bu örgütün gizli kapaklı ilişkilere dayandığını ve her yeni katılan NATO üyesine imzalatılan anlaşma çerçevesinde kurulduğunu, böylece bu karanlık şebekeye her türlü eylem için açık çek verildiğini sözlerine ekledi."

İspanyol Gladiosu

Bir İtalyan Gladio üyesinin, İspanya televizyonunda, 1966 yılında Kanarya Adaları'nda ABD askerleri tarafından İspanyollarla birlikte eğitim gördüklerini, bu eğitimden sonra benzer bir eğitim merkezi ve Gladio şubesini İspanya'da kurduklarını, bu iş için de İspanya ordusundan yardım gördüklerini söyleyerek, İspanya'da Gladio'nun varlığını ilk kez duyurdu. Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele veren terör örgütü ETA üyesi olduğu gerekçesiyle 1987 yılında Anti-Terör Kurtarma Grubu (GAL) tarafından Fransa'dan kaçırılan Basklı'nın ETA ile bir ilişkisinin olmadığı ortaya çıkmıştı. Bu olay üzerine açılan mahkeme ve yapılan araştırmalar sonucunda, 1983-1987 yılları arasında 23 kişinin ETA üyesi olduğu gerekçesiyle GAL tarafından kaçırılıp, öldürüldüğü ortaya çıktı.

Belçika

Belçika Gladiosu'nda iki temel bölüm bulunuyor. İstihbarî Dokümantasyon ve Aksiyon Servisi S.D.R.A. VIII ve Eğitim, İletişim ve Dokümantasyon Merkezi S.T.C/Mob. Bunlardan

ilki, Belçika askerî istihbarat servisinin içinde faaliyet göstermekte ve Savunma Bakanlığı'na bağlı çalışmaktadır. S.D.R.A. VIII mensupları, tamamen askerî personelden oluşuyor. Özel eğitilmiş bu askerler, olası bir Sovyetler Birliği işgali durumunda Belçika hükümetini ülke dışına kaçırarak ve direniş hareketini başlatacaktı. Gayrinizamî harp, paraşütle atlama, sabotaj, yakın dövüş, dalgıçlık, donanma eğitimi gibi konularda uzmanlıkları olan asker-Gladyatörler, her an savaşa hazır bekliyordu.

Dini Hassasiyet Tercih Nedeni

Belçika Gladiosu'nun ikinci ayağı olan Eğitim, İletişim ve Dokümantasyon Merkezi S.T.C/Mob, Devlet Güvenlik Teşkilatı, yani Staatsveiligheid ise bu yapının sivil kanadını oluşturuyordu. Bu birim, Adalet Bakanlığı'na bağlıydı. Görevleri arasında olası bir işgal durumunda düşmanla ilgili istihbarat toplamak, askerî kanadın gerçekleştireceği eylemleri kolaylaştırmak için bilgi toplamak, organizasyonlar yapmaktı. Özellikle radyo kullanmak (ve teknoloji ilerledikçe diğer yeni iletişim yöntemleri) üzerine eğitim gören bu sivil birimin üyeleri, sıradan yani "normal" insanlardan, hatta bir istihbarat raporunun belirttiğine göre "sakin tabiatlı ve biraz saf karakterdeki aile babalarından" seçiliyordu. "Güçlü dinî inanışlara sahip olmak", komünizm karşıtlığına doğal bir zemin oluşturacağı gerekçesiyle sivil gladyatörlerin seçiminde tercih edilen bir özellikti. Gladyatörler, eşlerini bile sırlarından haberdar etmiyor, çift kimlikli hayatlar sürüyorlardı.

1971'den itibaren bu iki kanat arasında iletişimi sağlayacak bir "ara birim" kuruldu. Yönetim kademesi, altı ayda bir NATO'nun Müttefik Gizli Komitesi adı altında faaliyet gösteren ve Avrupa'daki tüm Gladio operasyonlarının koordinasyon merkezi olan ACC'de biraraya geliyordu.

S.D.R.A. VIII, üyeleri askerî istihbarat teşkilatının muhtelif birimleri içinde yer alan, gizli bir yapılanmaydı. Bu nedenle ordu içinde çalışanların, hatta savunma bakanlarının bile, kendilerinden gizlenmesi halinde bilemeyeceği bir şekilde, örtülü bir oluşumdur. Gladio soruşturmaları yapılan diğer ülkelerde, "matruşka" tarzı örgütlenme şekli dikkati çekmiştir.

S.T.C./Mob ise hücrelerden oluşuyordu. Her hücre birbirinden habersiz, sadece kendi kumandanına hesap verir biçimde faaliyette bulunuyordu. Ajanlar, gerektiğinde başka ajanları 'işe alabilme' yetkisine sahipti.

Yeni Hedef Sovyetler Birliği

İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi birlikleri tarafından yenilgiye uğratılan ve işgal edilen Belçika'nın, savaş sonrasında böyle önlemler almaya çalışması doğaldı. Belçika'da Nazi işgalinin 1940'ta başlamasından sonra, Britanya'ya sığınan Belçika hükümeti, Londra'nın da yardımıyla iki yıl içinde bir direniş hareketi başlatmıştı. Böylece Belçika, İkinci Dünya Savaşı sonrasında, kendiliğinden, son derece organize bir gizli orduya sahip olmuş oldu. Savaşın sonuna yaklaşıldığındaysa, "yeni düşman"ın Sovyetler Birliği olacağı fikri giderek kuvvetlendiği için, hâlihazırda gizli olan mevcut ordunun bir bölümünün dağıtılmaması gerektiğine karar verilmişti. Belçika hükümetinin kendi örgütlediği bu direnişçiler, daha çok hükümet ve monarşi sempatzıları kişiler arasından seçilmişti. Solcular ve Komünistler ise kendi direniş gruplarını kurmuşlardı.

ABD ve Britanya istihbaratı, daha önce beraber çalıştıkları "resmî" direniş örgütüyle bağlantılarını savaş sonrasında da sürdürdüler. Hatta Britanya önce ABD'yi devre dışı bırakarak Belçika istihbaratıyla özel işbirliğine ikili olarak gitmek istedi. Belçika da buna sıcak baktı; ancak nihaî organizasyonda, gizli direniş orduları kurulması projesinde hepsi birden yer aldı.

1948'de, Avrupa'daki Gladio şubeleri arasında iletişimi sağlayacak bir yapı olan Batı Birliği Gizli Komitesi WUCC'nin (Western Union Clandestine Committee) kurulduğu biliniyor. Bu Komite'de, Belçika, Britanya, Fransa, Hollanda ve Lüksemburg bulunuyordu. ABD ise bu Komite'ye ancak 1958'de girdi. Bu durum, Gladio örgütlenmesinde Britanya'nın da ne denli etkin bir rolü olduğunu gösteriyor. Londra 1948 itibarıyla, ertesi yıl kurulacak NATO'nun "dış düşmanlar tarafından desteklenen iç düşmanlarla da" mücadele etmesi gerektiğinin altını özellikle

çiziyordu. 1958'de NATO bünyesinde Fransa'da kurulan Müttefik Gizli Komite ACC (Allied Clandestine Committee), Gladio üst kumandasında ABD'ye daha önemli bir rol veriyordu. 1968'de Fransa'nın NATO'dan çıkmasıyla, ACC de Belçika'ya taşındı.

Belçika Gladiosu'nun bir üyesi olan "Georges 923" yani gerçek adıyla Michel Van Ussel'a göre ACC, ajanların olası bir savaş sırasında yapacakları her şeyin eğitimini aldıkları yerd. Ajanlar ve kumandanları, burada diğer ülkelerin ekipleriyle de buluşuyor ve ortaklık için temasta bulunuyorlardı. Ajanlar birbirlerini sadece kod adlarıyla tanıyordu.

Bitmeyen Savaş

Son derece düzenli bir yapıya sahip olan Belçika Gladiosu'nun, sadece teyakkuz halinde bekleyen bir oluşum gibi görünmekle beraber, bir takım karanlık olaylarla bağlantısı da vardı. 1945'te Belçikalı Komünistler'in karizmatik lideri Julian Lahaut'un esir düştüğü kamplardan dönüşü, halk arasında heyecan yarattı. Lahaut, Belçika Kralı Leopold III ve ardından tahta çıkan Baudouin I'e karşı yoğun muhalefet yürüttü. 1950'de Lahaut, evinin önünde vurularak öldürüldü. O zamanlar Gladio'nun temeli sayılacak yapının faaliyet halinde olduğu biliniyor, buna karşın bu suikastin bireysel mi, yoksa Gladio'nun ilk eylemi mi olduğu hâlâ bilinmiyor.

1973'te Belçika sivil istihbarat teşkilatı, "bazı finansal gruplar ve aşırı sağcı örgütler" in darbe gerçekleştirme hazırlığında olduğunu öğrendi. Sonraları Gençlik Cephesi (Front de la Jeunesse) ve Westland Nasyonal Sosyalist Düzeni (Westland National Socialistische Ordnung) adlı aşırı sağ milis ve Neo-Nazi örgütlerin başına geçen isimlerin, Genç Avrupa (Jeune Europe) adlı pan-Avrupacı bir yapılanmanın ortak gerçekleştirmeye çalıştığı bu darbede, Gladio'dan Belçikalı kişilerin de yer aldığı öne sürüldü; ancak bu iddia kanıtlanamadı.

Brabant Katilleri veya Nijvel Çetesi olarak anılan bir örgütün de Gladio ile ilgili olduğu öne sürüldü. Örgüt, Brabant

yöresinde 1982-85 yıllarında gerçekleşen ve 28 ölümle sonuçlanan bir şiddet zincirinin fâiliydi. Askerî silahlarla ve büyük bir askerî yetenekle, dükkânları, lokantaları, silah depolarını ve süpermarketleri soyan bu grup, ellerine düşeni işkenceyle öldürüyordu. Bu cinayetleri, Belçika Jandarması, Gladio üyeleri ve Neo-Naziler'den oluşan çete özellikli bir oluşumun, "eğitim" veya "eğlence" amacıyla işlediği iddiaları hâlâ gündemde.

Maocu Gladio'cular

Araştırmacı Bruno Fouchereau, Gladio'nun, Belçika Komünist Partisi'ni bölmek amacıyla, bir de Mao'cu grup kurduğunu öne sürüyor. Bolşevik hayranı bir solcuyken giderek milliyetçi ve sonunda Nazi hayranı bir kimliğe bürünen Belçikalı siyasî aktivist Jean-Francois Thiriart'a destek veren bazı karanlık isimler, Thiriart'ın Mao'cu bir hareket başlatmasına ön ayak oldu. Aralarında, Güneş Tapınağı Tarikatı (Ordre du Temple Solaire) adı verilen, kökeni Nazi sempatizanlarına dayanan, şövalyelik geleneğini modern askerî tarzda canlandırmayı amaçlayan gizli bir dinsel örgütün kurucusu Luc Jouret'nin de yer aldığı bu kişiler, solcu grupların arasına sızdı. Harekette, Nazi hayranlığı ve aşırı milliyetçilik giderek yayılmıştır.

Gladio'yu Araştıralım

İpleri CIA'nun elinde tuttuğu ve Süper NATO'nun gizli orduları olarak bilinen Gladio tipi bu yapılanmanın ülkelerde neler yaptığını, ne canlara kıydığını ve amaçlarının ne olduğunu, şimdi gelin hep beraber daha da genişleterek öğrenmeye çalışalım.

İtalya'daki Gladio yapılanmasına girmeden önce, bu konuda önemli akademik araştırmalar yapan İsviçreli tarihçi Daniele Ganser 'in dikkat çektiği noktayı yeniden hatırlatmakta yarar var. Ganser'e göre, Gladio , Soğuk Savaş döneminde bütün NATO ülkeleri ve tarafsız Batı ve Orta Avrupa ülkelerinde faaliyet gösterdi. Bazı ülkelerde kendi köşesinde sahneye çık-

mayı beklerken, bazı ülkelerde de, o ülkelerin tarihini sarsan ölçüde güçlü ve yıkıcı etkileri olmuştur. İtalya, bu ikinci grupta yer alan ülkelerden biridir.

İtalya'nın kaos yıllarına damgasını vuran, "tansiyon stratejisi" oldu. Bu stratejiye göre, ülke genelinde, kamuoyunu etkilemek için gerçek olmayan bilgiler yayıldı ve terör eylemleri gerçekleştirildi. Bu ortamın yarattığı korku/nefret hisleri ortamında yapılacak sürekli propaganda ile kamuoyunu etkilemek ve hükümetnek kolay olacaktı. Ganser bu konuda, "Bu taktik, bombalama eylemleri ve bu eylemlerin başkalarının üzerine atılmasını öngörür" der. Yine Ganser, "Tansiyon" kavramıyla, 'duygusal tansiyon' ve 'korkular yaratılması' kastedilmektedir. 'Strateji' sözcüğüyle kastedilense, kitlelerin belli bir gruba karşı korku beslemesidir" diyerek bu stratejiyi açıklıyor.

Kennedy'nin Siyasi Değişimi

Gladio'nun deney sahası olarak seçtiği İtalya'ya karşı, John F. Kennedy'nin 1961'de ABD Başkanı olmasıyla birlikte, Amerika tarafından güdülen dış siyasette büyük bir değişim dönemi başladı. Colby'nin "Onurlu Adamlar" kitabında yer alan CIA tarafından yapılmış bir analize göre, esasen İtalyan sosyalistleri demokratik bir düzen arzulamaktaydılar. Kennedy de bu görüşü paylaşıyordu. Yine de, Kennedy'nin liberal bakışı CIA ve ABD Savunma Bakanlığı'nda fazla sempatiyle karşılanmıyordu. Gladio'yu yöneten birimler de, İtalyan seçimlerine müdahale edilmemesi fikrine soğuk bakıyordu. 1963'teki seçimlerde gerçekten de DC'nin oyları % 38'e düştü ve Sosyalist PSI, % 14'lük bir başarı kaydetti.

Hristiyan Demokrat Aldo Moro liderliğinde kurulacak koalisyon kabinesinde sosyalistler de bulunacaktı. Başkan Kennedy, İtalyan seçimlerinde ortaya çıkan tablodan memnuniyetini dile getirmek için Roma'yı ziyaret etti. Sosyalistlerle sıcak yakınlaşmalar sergileyen Kennedy, birkaç yıl sonra öldürüldü.

Bu arada, İtalya'da Komünist Parti'nin oyları da % 25 seviyesinde olduğundan, onlar da kabinede yer almayı talep ediyorlardı. Aynı dönemde, inşaat işçileri sendikası Roma'da

büyük bir gösteri düzenledi. 1980'lerdeki bir siyasi soruşturma çerçevesinde sorgulanan üst düzey bir İtalyan istihbaratçı, Gladio'nun bu gösterilerde 200 kişinin yaralanmasına neden olan olayları başlattığını itiraf etmişti. Bu dönemden itibaren, İtalya'da Gladio'nun rengi değişmeye başladı. Daha öncele-ri, özellikle Amerikan ajanlarıyla işbirliği halinde karalama kampanyaları ve sempati duydukları partilere finansman sağlanması ile uğraşan Gladio ekipleri, enerjilerini "tansiyon stratejisi" yaratmaya yöneltti. Bu stratejinin ilk adımı olarak da, "Piano Solo" adlı proje çerçevesinde, General Giovanni De Lorenzo tarafından planlanıp uygulamaya konan darbe 1964'te gerçekleştirildi.

Gizli Eğitim Merkezi

Bu noktada önemli bir hususa dikkat çekmek gerekiyor. Gladio, ABD başta olmak üzere NATO şemsiyesi altında gelişen bir operasyon olmakla beraber, sonuçta yerel güçlerin biçimlendirmeleri ve operasyonu sahiplenmeleri Gladio'nun yapısı ve işleyişi üzerinde hayati bir rol oynuyordu. Yani, askerlerin ve siyaseten önemli konumlarda olanların belirleyici kararlar alması, hatta ABD'ye karşı ufak "dolandırıcılıklar" gerçekleştirebilmeleri mümkündü. Örneğin, 1951'de SIFAR Başkanı olan Umberto Broccoli, Savunma Bakanı Efisio Marras ile Gladio ekibinin ABD'de mi Britanya'da mı eğitim göreceğini tartışmıştı. Tartışmanın temelinde, eğitim karşılığı ABD'nin bedelsiz silah tedarik etmesine karşılık Britanya'nın daha iyi eğitim verdiği savı yatıyordu. Buna karşılık Broccoli'nin böyle hesaplar içine girdiği kısa süre sonra fark edildi ve yerine daha güvenilir bir isim olarak nitelenen General Giovanni De Lorenzo getirildi.

İtalyan Post Modern Darbe

SIFAR Başkanlığına General Giovanni De Lorenzo getirildi. De Lorenzo'nun en önemli adımlarından biri, İtalyan toprakları dahilinde Gladio askerlerinin eğitileceği bir kampın kurulması oldu. Sardunya Adası'nda yüksek duvarlarla çevrelenen,

kendine ait ufak bir limanı olan, denizaltı eğitim verilen, uçak ile helikopter pistleri ve yeraltı sığınakları bulunan bu okula, Centro Adestramento Guastatori (Sabotajcılar Eğitim Merkezi) adı verildi. Burada, "gladyatörlere" askerî ve ideolojik eğitim verilmesinin yanısıra özellikle patlayıcıların kullanımı öğretiliyordu. İtalya'da 1990'larda Gladio'yu ortaya çıkaran soruşturmalar sırasında sorgulanan bir Gladio eğitmeni, "öğrencilerin" Ada'ya uçaklarla gizlice getirilip, kıyıya da gizlice indirildiklerini anlattı. Öğrencilerin kendileri de nereye getirildiklerini bilmiyor, camları karartılmış uçaklarda seyahat ediyorlardı.

General De Lorenzo, 1963 DC-PSI hükümetinde Savunma Bakanı Giulio Andreotti tarafından İtalyan Emniyeti'nin başına geçirilmişti. De Lorenzo, askeri istihbarat örgütü başkanı Renzo Rocca tarafından kumanda edilen Gladio birimlerinin gerçekleştirdiği eylemlerle "tansiyonu" yükseltti. Gladio hücreleri, Hristiyan Demokratlar'ın parti merkezlerini ve bazı yerel gazeteleri bombalamaya başladı. Bombalamaları, komünist ve sosyalist sempatizanlarının gerçekleştirdiği iddia edildi.

Ancak bu bombalamalar, hükümetin istifa etmesine neden olacak denli yankı getirmedi. Bunun üzerine, İtalya'da 1995'te yayınlanan Senato Raporu'nda belirtildiği üzere, De Lorenzo, 1964'te "Gladyatörlerin, kendi işareti üzerine radyo ve televizyon kaynaklarının da arasında bulunduğu tüm önemli haberleşme merkezlerini, sol partilerin merkezlerini, solcu gazetelerin bürolarını işgal etmesine yönelik" bir plan yaptı. Gladio'nun gizli askerlerini acımasız ve kararlı davranmaları yolunda da uyaran De Lorenzo, darbe ertesinde Sardunya'daki gizli Gladio merkezinde hapsedilecek bini aşkın sol görüşlü insanların listesini de hazırladı. Bunun yanısıra, İtalya'nın önde gelen yüzbinlerce insan hakkında dosyalar tutulmaya başlandı. Hemen her siyasetçi, işadama ve medyatik tüm şahsiyetler izleniyordu. Başbakanlık ise sürekli dinleniyordu. Dosyalar şantaj amacıyla özellikle evlilik dışı veya skandal yaratacak ilişkiler üzerinde duruyordu.

Aynı yılın Haziran ayında, De Lorenzo, İtalyan polis güçleri Carabieneri'nin 150'nci kuruluş yıldönümü vesilesiyle, Roma'da

tanklarla gövde gösterisi yaptı. DC'den olan Cumhurbaşkanı Antonio Segni de, güvenlik güçlerini heyecanla selamladı ve tanklar, Roma sokaklarına park edilmiş vaziyette bırakıldı.

Kendisi de Gladio'nun kurucularından olan Başbakan Aldo Moro, bu manevraların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kendisini alaşağı etmeye çalışan De Lorenzo ile gizlice buluştu. Bu buluşmada Moro, tansiyonun düşürülmesi karşılığında kabinesindeki sivri sosyalistleri daha ılımlı isimlerle değiştirmeye razı oldu. Bu sayede, Gladyatörler sessiz sedasız tekrar yeraltına çekildi. 1967 yılında İtalyan gazeteci Raffaele Jannuzzi, Espresso dergisinde, Quirinale'de Komplo başlığıyla Piano Solo "post-modern" darbesini duyurdu. İtalya'da siyasetin darbe darboğazına düşmesinden ürken siviller de bir araştırma süreci başlattı. 1968 yılına gelindiğinde Gladio kumandanı asker Rocca da, ifade vermeye hazırlanırken öldürüldü. Konuyu araştıran savcı, başka bir soruşturmaya görevlendirildi.

Solo Planı

İtalyan hukukçu Cossiga'nın bu gizli görevi zirveye tırmanışının başlangıcı oldu. Daha sonraki yıllarda İçişleri Bakanlığı'nı üstlenen Cossiga, Gladio'nun yönetiminde hep önemli rol oynadı...

Mart 1964'te İtalyan Jandarma Genel Komutanı General De Lorenzo, Roma'da kuvvet komutanlarıyla yaptığı bir toplantıda, olağanüstü durumlarda jandarma kuvvetlerine, müdahale etme imkânı veren bir plân hazırladı. Bu "Solo Plânı" jandarmanın İtalya'da hassas bölgelere müdahalesini hazırlamaya yönelik çok yoğun bir faaliyeti öngörmekteydi. Haziran 1964 için kendilerinden yapmaları istenen hazırlıklarla ilgili açıklama talep eden bazı subaylara, NATO antlaşmaları çerçevesinde ve İtalya'daki Amerikan yetkililerle uyum halinde hazırlanan bir iç güvenlik plânının uygulanacağı ifade edildi. Gizli servisler, siyasî-askerî sır ve devlet kavramlarının arkasına sığınarak gerçeğin anlaşılması çabalarını engellediler.

İtalya 1969'dan itibaren fırtınalı bir döneme girdi. Beş yıl boyunca suikastlar ve şiddet eylemleri birbirini izledi. 1980'de İtalya, tarihinin en kanlı suikastlarıyla çalkalandı, terörizm yeniden canlandı. Bologne Garına konan bir bombanın patlamasıyla 85 kişi hayatını yitirdi ve iki yüzden fazla insan yaralandı.

Gizli servislerin karanlık rol ve eylemlerine dair yapılan bütün araştırmalar, devlet sırları bahanesine toslamaktaydı. Adli soruşturmalar kapatılıyor, savcıların suçlu bulduğu bütün önemli kişileri aklayan şaşırtıcı kararlarla karşılaşılıyordu. Son terör olaylarını takip eden on yılın sonunda, İtalya'da en karanlık dönemi oluşturan bu terör dalgasına rağmen hiçbir suçlu bulunamadı ve hiçbir açıklama yapılmadı. Savcılar kısa sürede gizli servis arşivlerinden dosyaların kaybolduğunu anladılar. 1969'da kurulan parlamento araştırma komisyonuna zor bir görev düşüyordu. Önemli tanıklar ortadan kayboluyordu. Önce General De Lorenzo'nun yardımcısı Bay Rocca, 27 Haziran 1969'da bürosunda ölü bulundu. Rocca'daki belgelerin önemli bir bölümü kaybolacaktı. 27 Temmuz 1969 General Ciglieri açıklanamayan bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Onu, gizli servisleri bunaltan raporu hazırlayan General Manes'in ölümü izledi. Manes, komisyon önünde ifade vereceği günlerde bir kalp krizinin kurbanı oldu. 8 Ocak 1970'de ABD Genelkurmay Başkanı olan General Westmoreland'ın imzasını taşıyan "Arazi el kitabı 30-31" koduyla tasnif edilmiş 138 sayfalık "çok gizli" bir belgeyi yayımlayacağı duyurulan bir Türk gazeteci, aniden ortadan kaldırıldı ve yayın engellendi.

Tora Tora Darbesi

1970'te Tora Tora adıyla yeni bir darbe planı yürürlüğe kondu. Bu plana göre, siyasetçilerin önemli bir kısmı bir anda tutuklanacak ve Savunma Bakanlığı işgal edilecekti. İşçi sınıfının güçlü olduğu yerlerde olası isyanları bastırmak için büyük hazırlıklar yapıldı. Ancak, darbe gerçekleşeceği 8 Aralık 1970'te son anda durduruldu. Öyle ki, ellerinden kelepçelerle radyo-

televizyon merkezlerine yürütülen askeri mangalara zor ulaşıldı ve “dur” emri verildi. 1990’larda ifadesi alınan İtalyan mafya patronlarından bazıları, darbeden son anda vazgeçilmesinin nedenini Sovyetler’in plandan haberdar olması olarak açıkladılar. CIA’den Colby, İtalyan faşist Junio Valerio Borghese’nin liderliğinde olmasından dolayı, “Golpe Borghese” adıyla anılan bu darbeyi bizzat dönemin ABD Başkanı Richard Nixon’ın durduğunu anlatır.

1963-1970 arası iki kez darbe diktası altına girmekten kılpayı kurtulan İtalya, 1970’li yılları ise sürekli suikastler, bombalamalar dolayısıyla “Anni di Piombo” (Kurşun Yılları) olarak adlandırılan biçimde diken üzerinde geçirecektir.

İtalya’da yapılan 1963 seçimlerinde gerçekten de DC’nin oyları % 38’e düştü ve Sosyalist PSI, % 14’lük bir başarı kaydetti.

Hristiyan Demokrat Aldo Moro liderliğinde kurulacak koalisyon kabinesinde sosyalistler de bulunacaktı. Başkan Kennedy, İtalyan seçimlerinde ortaya çıkan tablodan memnuniyetini dile getirmek için Roma’yı ziyaret etti. Sosyalistlerle sıcak yaklaşımlar sergileyen Kennedy, birkaç yıl sonra öldürüldü. Bu arada, İtalya’da Komünist Parti’nin oyları da % 25 seviyesinde olduğundan, onlar da kabinede yer almayı talep ediyorlardı. Aynı dönemde, inşaat işçileri sendikası Roma’da büyük bir gösteri düzenledi. 1980’lerdeki bir siyasi soruşturma çerçevesinde sorgulanan üst düzey bir İtalyan istihbaratçı, Gladio’nun bu gösterilerde 200 kişinin yaralanmasına neden olan olayları başlattığını itiraf etmişti. Bu dönemden itibaren, İtalya’da Gladio’nun rengi değişmeye başladı. Daha önceleri, özellikle Amerikan ajanlarıyla işbirliği halinde karalama kampanyaları ve sempati duydukları partilere finansman sağlanması ile uğraşan Gladio ekipleri, enerjilerini “tansiyon stratejisi” yaratmaya yöneltti. Bu stratejinin ilk adımı olarak da, “Piano Solo” adlı proje çerçevesinde, General Giovanni De Lorenzo tarafından planlanıp uygulamaya konan darbe 1964’te gerçekleştirildi.

İtalya'nın Kurşun Yılları

İtalya, Gladio ile hesaplaşmaya 1960'ların sonunda başladı. Gerçi bu ilk girişim başarısızlıkla sonuçlandı, ama daha o zamanlarda bile, Gladio'yu soruşturmaya çalışan savcılar ve bürokratlar, "devlet içinde bir başka devlet olduğunu" fark etmişti. O dönemde sorgulanan Gladyatörler'in ifadeleri de durumun karmaşıklığını yansıtıyordu. BBC'nin 1991 tarihli belgeseli "Gladio Operasyonu"nda konuşan, 1970'te son anda durdurulan darbe girişimi Golpe Borghese'de aktif rol alan Albay Amos Spiazzi'nin kafası hayli karışık. Nazi hayranı Spiazzi, "1974'te tutuklandım ve kendimi utanç verici bir durumda buldum. Savcı beni ısrarla sorguluyordu, o zaman bu savcının, ihtilâlcî olduğumu veya anayasaya aykırı bir şey yaptığımı sandığını anladım. Bana göre, söz konusu olan ulusal güvenlikti. Ben ve üstlerim, bu savcı ile ayrı sistem içinde yer alıyorduk. Peki bu durumda, savcıya bazı şeyleri söylemem mümkün müydü? Hayır; çünkü askerî gizlilik buna engeldi."

Bahsi geçen savcı, Tora Tora darbe girişimini araştıran Padua'lı hukukçu Giovanni Tamburino idi. Tamburino, elde ettiği ipuçlarının bir yeraltı ordusuna işaret etmesi karşısında hayretler içindeydi. 1965-77 yıllarında faaliyet gösteren Savunma İstihbaratı Teşkilatı SID (Servizio Informazioni Difesa) içerisindeki bir "derin teşkilatlanma" olduğunu ortaya koyan belgelere ve ifadelere ulaşıyordu, ancak "Gladio" adından henüz haberdar değildi. Fransız araştırmacı Jean Francois Brozzu-Gentile tarafından kaleme alınan Gladio Olayı adlı kitapta belirtildiği üzere, savcı Tamburino, 1974'te SID'in başında bulunan eski NATO Güvenlik Bürosu Şefi Vito Miceli'nin tutuklanmasını emredince kıyamet koptu. Spiazzi'nin, bildiklerini açıklamak için Miceli'den izin istemesi ve Miceli'nin de mahkeme huzurunda "sus" işareti yapması, tuhaf bir durum yaratmıştı. Bunun üzerine sorguya çekilen Miceli, devlete hizmet ettiğini ve sadece "büyük yerlerin" emirlerini yerine getirdiğini söylüyordu. Gladio uzmanı İsviçreli tarihçi Daniele Ganser ve Gentile; Miceli'nin sonunda, 1977 yılında mahkemeye, "Devletin en üst düzey

yetkilileri tarafından bilinen ve gizli servislerin bünyesinde çalışan, istihbarat toplamakla hiçbir alâkası olmayan işler gerçekleştiren çok gizli bir örgüt her zaman var olmuştur. Eğer detay istiyorsanız, bunları size ben veremem" dediğini bildiriyor. Miceli, 1978'de suçsuz bulunarak serbest bırakıldı. Tora Tora darbesine karışmakla suçlanan diğer 145 zanlıdan sadece 46'sı hüküm giydi ancak hepsi de temyizde beraat etti.

Devletin iki yüzünü karşı karşıya getiren bu dava, 1990'larda açılacak Gladio soruşturmasının üzerinde yükselebileceği bir temel oluşturduysa da, İtalya'nın en kanlı yıllarının 1970'li yıllar ve 1980'lerin başı olmasını engelleyemedi. Dahası, Miceli'nin neo-faşist İtalyan Sosyal Hareketi - Ulusal Sağ adayı olarak senatör seçilmesi gibi örnekler, Gladyatörler'i tasfiye etmenin söz konusu olmadığını gösterdi.

İtalya tarihindeki Kurşun Yılları, bir bombalama olayıyla başladı. 1969'da Milano'daki Ulusal Ziraat Bankası merkezinin de bulunduğu Fontana Meydanı'ndan gerçekleşen patlama, 17 kişiyi öldürdü, 88 kişiyi yaraladı. Aynı gün, Roma ve Milano'da üç bomba daha patladı, bir bomba da patlamadan ele geçirildi. Piazza Fontana olayı, "tansiyon stratejisi" olarak adlandırılan, halkın ürkütülüp korkutulması ve bombalama eylemlerinin suçunun önceden belirlenen mihraklara atılması suretiyle siyasi gelişmeleri belirlemeyi amaçlayan eylemlerin ilkiydi. Ayrıca bu strateji, "güvenlik" kaygısını kamuoyunun gündeminde ilk sıraya taşıyarak, yurttaşları "haklar mı güvenlik mi" ikilemine sıkıştırmayı hedefliyordu. Bu strateji çerçevesinde İtalya'da 1968-1984 döneminde 140 eylem gerçekleşti.

Piazza Fontana bombalaması, anarşist görüşteki işçi Giuseppe Pinelli ve anarşist dansçı ve yazar Pietro Valpreda'nın üzerine yıkıldı. Pinelli, gözaltında tutulduğu karakolun penceresinden "düşüp" ölmesi, yazar Dario Fo'nun "Bir Anarşist'in Kaza Sonucu Ölümü" adlı tiyatro oyununa ilham oldu. Valpreda ise, üç yıl mahkemeye çıkmayı bekleyerek tutuklu kaldıktan sonra toplam 16 yılını hapiste geçirdi. Bu 16 yılın sonunda Valpreda aklanarak serbest bırakıldı. Eylemi gerçekleştiren gerçek failler, Yeni Düzen isimli neo-faşist bir örgütün elemanlarıydı. 1972'de

suçlanan üç Ordine Nuovo üyesinin davası yıllarca sürdü. 1979'da mahkûmiyet kararları verildiyse de, sadece birkaç yıl hapis yatıp çıktılar. Sonradan çok önemli ifadeler veren başka bir Ordine Nuovo üyesi Vincenzo Vinciguerra, bu bombalamanın, askerlerin sıkıyönetim ilân etmesine yol açacak olayları tetiklemek amacıyla düzenlendiğini belirtti.

1960'lı yıllarda ve 1970'lerde DC ve İtalyan Komünist Partisi PSI'nın tarihî anlaşma çabaları, "Kurşun Yılları"nı tetikleyen başlıca etkendi. Gladio'nun kurucularından Aldo Moro gibi DC'den bazı sağcı isimlerle, Sovyetler'den destek aldığı hep söylenen PSI'nın lideri Enrico Berlinguer gibi solcuların ortak dileği, gerçekten demokratik olan ve siyasetin bir gölge oyunundan ibaret olmadığı bir İtalya'da yaşamaktır.

1969-1973 arası sürekli örtülü darbe girişimleri oldu. Bunlar için halkın, hep ailevi işlerle, yemek-içmek ve alışverişle meşgul olduğu Noel ayları seçildi. 1972'de ilk siyasi cinayet olarak anılan polis Luigi Calabresi'nin öldürülmesiyle, kanlı olayların arttığı bir döneme girildi. 1972'de Peteano'daki bir bombalama olayında üç polis öldürüldü; 1972'de İçişleri Bakanı Mariano Rumor'a karşı bombalı saldırı düzenlendi; 1974'te Italicus treni bombalandı ki Roma-Brennero arasındaki bu ekspres trende 12 kişi öldü, 105 kişi yaralandı. Yine aynı yıl, Kuzey'deki Brescia kentinde bulunan Piazza Loggia Meydanı'nda bir çöp kutusuna bomba kondu, 8 kişi öldü ve 90 kişi yaralandı.

İtalya'da Darbe "20'lerin Gülü"

İtalya'da Gladiocular değişik adlarla faaliyetlerini sürdürmüşler ve darbe özlemlerini her dönemde canlı tutmayı başarmışlardır. Provokatif kontrgerilla eylemleriyle ülkenin kargaşaya sürüklenmesi ve fail-i meçhul cinayetlerle dolu karanlık tarih bu masonik şebekenin eseridir. İtalya'da ortaya çıkan "20'lerin Gülü" adıyla örgütlenmiş olan darbeci masonlar bunun ilginç bir örneğini teşkil etmektedir. Bu darbe düşkünü masonların ortaya çıkışı, bir cenaze töreni ile başlar. 17 Mayıs 1973'teki bir cenaze töreni sırasında kalabalığın üzerine bir

bomba atılır. Bilanço, 4 ölü ve 80 yaralıdır. Saldırının faili Bertoli isimli bir teröristtir. Bu olay birbirini takip eden bir dizi olayın başlangıcı olacaktır.

Bu saldırının ardından İtalya'da bir darbe yaşanır. Darbenin mimarları, adı "Rosa dei Venti" (20'lerin Gülü ya da Rüzgar Gülü) adlı bir gruptur. Darbenin gerçekleşmesine sebep olan Bertoli, SID'in memurlarından yardım görmüştür, Marsilya'da bir süre yaşadktan sonra İsrail'e göç etmiş ve 2 yıl orada kalmıştır. Bu suikasti yapmak için İsrail'den İtalya'ya geldiğinde bu "Yirmilerin Gülü" adlı grup tarafından misafir edilmiştir.

Eğer 20'lerin Gülü adlı grup tarafından hazırlanan bu darbe başarılı olsaydı, 2000'e yakın politikacı ve askeri görevli devredışı kalacaktı. Komplocuların ortaklarından Avukat Marchi yakalandığında, yanında bazı tehlikeli ortakların kimliklerinin belirlenmesine ve zararlarının engellenmesine yarayacak belgeler vardı. Bu kişileri şöyle sıralayabiliriz:

Padove Polis Şefi Rafael Molina, Gladio ile suikastçilerin ilişkisini sağlayan kişi Cacallaro, Verona'daki gizli servislerin başkanı Spiazzi Calbay, NATO'nun Psikolojik Savaş Bölümü Başkanı Dominiononi ve General Nordella (gizli servislerle ortak çalışan bir general. Olaydan sonra yurt dışına kaçmayı başardı. Nordella'nın avukatı Degli Occhi, daha sonra işbirlikçilik suçundan tutuklandığında, yanında bir gangster grubunun soydukları bankaya ait faturalar vardı.)

Bu konuyla ilgilenen savcı Tamburino'nun tutuklanan askerlerle ilgili bilgi danışmak için başvurduğu SID Şefi Micelli, cevap vermeden önce Savunma Bakanı'na danışır ve "mümkün olan en az bilgiyi verin" talimatını alır. Bakanın bu ortaklığı sonucu Micelli bilgi vermediği gibi, savcıyı tamamen yanıltmak için yanlış bilgiler verir. Tüm bunlara rağmen mahpuslar konuşmaya başlarlar ve diğer ortaklar ortaya çıkar:

General Ricci, Hava Kuvvetleri eski Başkanı Fanalli, Carabinieri (Jandarma) Albayı Pecorella, General Casero, Albay Lo Vecchio, Gizli Servis Albayı Marzollo, Gizli Servis Komutanı Venturi.

Ayrıca ünlü sermayedarlardan P2 üyesi Sindona ve Lecari de planı finanse etmekle suçlanırlar. "Gül Operasyonu" üzerine yapılan resmi araştırmalar, olaylardan birkaç ay evvel askeri yönetimin önemli mevkilerinde birçok atamalara ve tahliyelere sebebiyet verir.

İşin ilginç yanı, atamalara Savunma Bakanlığı tarafından karar verilmemiştir. Atamalar, 1973 yılında Sindona başkanlığında yapılan gayriresmi bir toplantı sonucu kararlaştırılmıştır. Bu toplantıya Sindona, Johnson (NATO'da görevli bir general), Cacioppo ve Cabrini adlı amiraller ve o zamanki Savunma Bakanı P2 üyesi Andreotti katılmıştır.

"Rosa dai Venti" grubununkinden benzer bir şekilde, devlete karşı bir başka gizli komplo da Bilderberg üyesi diplomat Eduardo Sogno tarafından yönetilmiştir. Bu komployla ilgili dokümanlara göre darbe "sert, çabuk ve acımasız" olmalıdır. Şimdi tarihte biraz geriye gidelim...

Eduardo Sogno, II. Dünya Savaşı sırasında OSS için çalışıyordu. Allen Dulles tarafından CIA'ya sokulduktan kısa bir süre sonra anti-komünist hareketin kurucusu olarak ortaya çıkmıştı. Daha sonra CIA tarafından finanse edilen "Demokrasiyi Savunma Komitesi"ni kuracaktır. 1971-73 yılları arasında Fiat şirketine, 187 milyon dolar ve Agnelli'lerin sahibi olduğu Turin Endüstri Birliği de 12 milyon dolar bağışlar. Ve 1974 yılından itibaren de ayda 7 milyon dolar vermeyi vaadeder.

Aldo Moro Kaçırılıyor

1963'ten 1968'e ve sonrasında 1973'den 1976'ya kadar hizmet veren İtalya'nın Başbakanı Aldo Moro hâlâ Hristiyan Demokrat Parti'de etkin bir politikacıydı. Moro, görüşmelerini üstlendiği ve 1947'den bu yana ilk kez İtalyan Komünist Partisi tarafından desteklenecek olan yeni hükümetinin açılışını yapmak için Parlamento yolundaydı. Moro'nun Komünistleri başa getirme ve onlarla birlikte çalışma politikası hem SSCB hem de Birleşik Devletler tarafından kınanmıştı.

16 Mart 1978 günü İtalyan Devlet Başkanı Aldo Moro o sabah, evinden çıkıp otomobiline bindiği zaman adeta bir koruma ordusu eşlik ediyordu. Kısa bir süre sonra Moro'nun içinde bulunduğu otomobil Roma'nın göbeğinde saldırıya uğradı. Moro'nun korumalarıyla teröristler arasında şiddetli bir çatışma yaşandı. 5 koruması ve şoförü öldüren teröristler iki kez başbakanlık yapan Moro'yu alıp ortadan kayboldular. Moro'nun kaçırıldığı gün, cebinde İtalyan siyasi tarihi açısından bir dönüm noktası sayılan Bakanlar Kurulu listesi vardı. Yeni kabinesinde komünistlere de yer veren ünlü siyasetçi, tarihi uzlaşmaya hazırlanıyordu. O sırada, Andreotti başbakandı.

Cossiga ise İçişleri Bakanıydı.. Kızıl Tugaylar, Moro'ya karşılık hapisteki 13 teröristin serbest bırakılmasını istiyordu. Kızıl Tugaylar, 8 hafta boyunca Moro'yu Roma'da bir yerde rehin tuttular. Neredeyse her gün Moro'dan ailesine ve polise mektuplar gönderdiler. Andreotti ve Cossiga, ailesinin, yakınlarının hatta Papa Jean Paul VI'nın ısrarlarına rağmen, Moro'yu kurtarmak için Kızıl Tugaylarla pazarlık yapmayı reddetti.

İtalyan polisi, 8 hafta boyunca Aldo Moro'nun rehin tutulduğu yeri bulamadı. 55 gün sonra Moro'nun delik deşik olmuş cesedi, Roma'nın göbeğinde, Hristiyan Demokrat Parti ve Komünist Parti Genel Merkezleri'nin arasındaki bir sokağa park edilmiş kırmızı bir Renault'nun bagajında bulundu.

Ölüm haberi duyuluncu, otomobilin çevresinde binlerce insan toplandı. İçişleri Bakanı Cossiga bile polis kordonu içinde otomobile ulaşabildi. Cossiga'nın sorumluluğu üstlenip istifa ettiği saatlerde ise 100 bine yakın Romalı, **"Moro yaşıyor, terörizme karşı savaş"** sloganları atıyordu. Moro cinayetiyle sayfalarca soruşturma raporu yayınlandı. CIA'nın kontrolündeki Gladio'nun komünistlerin iktidara gelişini önlemek için "Kızıl Tugaylar"a sızdığı ve Moro'yu öldürdüğü iddia edildi, ancak iddialar kanıtlanamadı.

Ama bu olay Cossiga'nın siyasi hayatının sonu değil, zirveye tırmanışının başlangıcı oldu. Çünkü, İtalyan siyasi hayatında bir ilki gerçekleştirip istifa edince halkın gözünde bir kahraman oldu ve bir yıl sonra seçimleri kazanıp Başbakanlık koltuğuna oturdu.

Cossiga, İtalya'nın en genç Cumhurbaşkanı olarak tarihe adını yazdırdığı zaman ise 56 yaşındaydı. Ve tarihin önemli bir dönüm noktasında, yani 45 yıl bütün dünyada saklanan Özel Harpçiler'in yani Gladio'nun ilk dünyaya açıklandığı zaman Cumhurbaşkanı koltuğunda oturuyordu. Cumhurbaşkanı'nın ardından tabii senatör olan Cossiga, 55 yıllık siyasi hayatında popülaritesini hiç kaybetmedi. Ne zaman konuşsa sadece İtalya'da değil Avrupa ve hatta dünyada da büyük tartışmalar yarattı.

Nitekim, New York'daki İkiz Kuleler'e 11 Eylül 2001'de yapılan intihar saldırısını CIA ve Mossad'ın planladığını, böylece ABD'nin Irak'ı işgal ettiğini iddia edince büyük gürültü koptu. Tabii senatör olan 80 yaşındaki Cossiga'yı açık sözlü olduğu için İtalyanlar hep sevdi. Ona "sıra dışı bir siyasetçi" diye baktılar... Bütün siyasi hayatı boyunca hep derin devletin içinde olduğu için ona "İtalya'nın kara kutusu" diyenler var... "Cossiga derin devletteki her şeyi bilir" deniliyor. Cossiga şimdiye kadar bildiklerinin belki de ancak yarısını açıkladı.

Bu arada Aldo Moro'nun Kızıl Tugayların elindeyken yapılan sorgularının tutanakları ve bazı kişilere yazdığı özel mektupları bulundu. Moro bunlarda Gladio benzeri bir yapılanmadan söz ediyordu. Mektupları yakından inceleme şansı bulunan iki kişiden Jandarma Generali Carlos Alberto Della Chiesa kayıp mektuplar hakkında bazı sorular yöneltmesinden birkaç ay sonra yeni görev yeri olan Sicilya'da "Mafya Usulü" bir saldırıyla öldürüldü. Mektupların diğer yakın tanığı, gazeteci Mino Pecorelli ise, 1979'da Roma'da sokak ortasında kurşunlanarak ortadan kaldırıldı. Mektupların içeriğini kamuoyu hiçbir zaman tam olarak öğrenemeyecekti.

Moro öldükten sonra yerine P2 Locası'nı yöneten önemli isimlerden Giulio Andreotti geçer. Aldo Moro'nun öldürülmesinden P2 skandalına, mafyadan Gladio'ya her türlü karanlık işin arkasında "Yaşlı Tilki" lakabıyla anılan Hristiyan Demokrat Parti'nin önde gelen isimlerinden P2 Locası üyesi Giulio Andreotti'yi görmek mümkündür.

Cinayetin Ardında Kissinger Faktörü

Moro, öldürülmeden 4 yıl önce 1974`de İtalyan Başbakanı olarak Birleşik Devletler`e ziyaretinde, ABD Dışışleri Bakanı Henry Kissinger Moro`ya “Ülkedeki tüm siyasi güçleri doğrudan işbirliği için bir araya getirme siyasetini bırakmalısın... yoksa bunu çok pahalı ödersin” demişti.

Evet, Gladio tarafından öldürülen Aldo Moro, mason localarına, mafyaya karşı büyük bir mücadele vermiş ve sonunda bu güçler tarafından “tasfiye edilmişti”.

Moro, ölümünden dört yıl önce Dışışleri Bakanı olarak ABD'yi ziyaret ettiğinde o zamanki ABD hükümetinde Devlet Bakanı olan Henry Kissinger`la görüşmüş, bu görüşmesinde Kissinger tarafından “uyarılmıştı”. Aynı “uyarı”, kimliği açığa çıkmayan bir istihbarat yetkilisi tarafından da yapıldı. Eleonora Moro, kocasının şu sözlerini aktarıyordu:

“Bana şöyle dediler: Ülkedeki tüm siyasi güçleri işbirliğine yöneltme politikandan vazgeçmelisin... Yoksa ödeyeceğin bedel ağır olur!”

Moro bu tehditler üzerine ziyareti yarıda kesip ülkesine döndü. Ancak politikasını değiştirmeyi düşünmüyordu. Amerika'nın baskısı bunun üzerine artmaya başladı. Ziyaretten iki yıl sonra Senato üyesi Henry Jackson İtalya'da kendisiyle yapılan bir röportajda aynı uyarıları tekrarlayacaktı.

Aldo Moro bunlara rağmen “Tarihsel Uzlaşma” adını verdiği sol ve sağ partileri birleştirme politikasına hız verdi.

Aynı yıllarda Türkiye'de gazeteci Abdi İpekçi de CHP-AP koalisyonu için liderler arasında mekik dokuyor, kamuoyu oluşturmaya çalışıyordu. İlginç bir “rastlantı” sonucu, ikisi de terörist kurşunlarına hedef oldular. İpekçi'nin “suçu” terör ortamına götürülen bir ülkede yumuşama ve istikrar istemektir.

İtalya Başbakanı Aldo Moro terörizmin suç ortaklığını gizli servislere bağlamıştı. CIA, Mossad ve BND'yi terörist faaliyetleri organize etmekle suçluyordu. Bunları söyledikten kısa süre sonra da öldürüldü.

Moro'nun öldürülmesi olayında basın, Kızıl Tugayların o gün Moro'nun izleyeceği yolu nasıl öğrendiklerinden hiç bahsetmediler. Yol polis tarafından her gün değiştiriliyordu, ve bir terörist örgüt tarafından da kolayca öğrenilmesi imkansızdı.

Kızıl Tugayları yakalamak konusunda hiç de ısrarcı ve başarılı olamayan polis, kısa bir sürede arşiv ve fişleri nasıl ele geçirebildi, bunu kimse açıklayamadı. Bu ölümden kimin ne yararı olduğunu kimse izah edemedi. Bazı politikacı ve polisler Kızıl Tugaylarla batılı ülkeler arasında ilişki kurmaya çalışıyorlardı. Bazıları da Kızıl Tugayların arkasında, İsrail'in tipik yanaltma yöntemi olan "KGB Bağlantısı" tezini bulmaya çalışıyorlardı.

Suikastten önce Roma'daki Amerikan büyükelçisi, Washington'a Moro hakkında sürekli rapor yollamıştı. Aynı dönemde, Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Brzezinski, Moro'ya Washington'a gelmemesini çünkü kimsenin onu görmek istemediğini söylemişti.

3 Mart 1978'de Amerikan Büyükelçisi ve Trilateral üyesi M. Gardner "Aldo Moro İtalyan politikasının en tehlikeli ve en bulanık insanıdır" der. 16 Mart'ta Moro öldürülür. Polis elindeki bilgi ve belirlenmiş isimlere rağmen 56 gün boyunca teröristleri yakalayamaz. Soruşturmayı takip eden memur da 24 saat ortadan kaybolur. Yeni bir kaçırılma olayı söz konusu olabilir endişesiyle polis alarma geçirilir. Sonradan, polis memurunun Sicilya'da yazlık bir ev kiralamaya gittiği öğrenilir. Cossiga "Plan Zero"yu önerir ancak bu planın fotokopisi polislerde yoktur, kimileri tarafından ise hiç bilinmemektedir. Kısacası son derece umursamaz ve gevşek hareketler söz konusudur.

İtalyan siyasi partileri bu olay üzerine bir araştırma komisyonu kurulmasına gerek olmadığını söylerler. Onlara göre bu "adi bir suçtur." İlerleyen günlerde Moro'nun bir arkadaşına, ölmeden önce "politik çizgimi bana ödetecekler, göreceksin. Aynı Berlinger gibi... O, SSCB'de anlaşılmamıştı. Beni de ABD ve Almanya anlayamadı" diye dert yandığı ortaya çıkar. Bir başka ilginç olay da Moro'nun 30 yaşındaki karısına yazdığı mektupta "Elonora yakında beni öldürecekler. Arkadaşlar beni kurtarabilirlerdi fakat kurtarmadılar." demiş olmasıdır.

İtalyan gazeteleri Hristiyan Demokrat Partili Başbakan Aldo Moro'nun Kızıl Tugaylar tarafından kaçırılıp öldürülmesi olayının gerisinde de Gladio'nun yattığının savcılık araştırmalarında ortaya çıktığını yazar. Aynı gazetelerde 70'li yıllarda Gladio'nun ülkede terörizmi tırmadığı ve özellikle de içine sızmayı başardığı solcu Kızıl Tugaylar örgütünü yönlendirdiği belirtilir.

Aldo Moro'nun öldürülmesini soruşturan komisyon "parti başkanının kaçırılmasının soruşturulmasında, loca mensubu masonların sessizce geçirilmeyecek etkilerini" saptamıştır. Özellikle de, Moro'nun alıkoyulduğu yerin (halk hapishanesi) araştırılmasında ve bulunmasındaki sayısız başarısızlıkların, bugün P2 Biraderlerinin polis ve gizli servislerdeki nüfuzlarından kaynaklandığı ortaya çıkar. O zamanki P2 mensuplarının bilgilerine göre, P2 Locasının Üstadı Gelli, gizli servis yöneticilerinden ve soruşturmanın şefinden sürekli olarak, olup bitenlerin en son durumu hakkında bilgi alabilmektedir.

Bu arada sol terörizmde de Gladio parmağının olduğu şüpheleri doğar. Polis teşkilatında ve gizli serviste P2'nin üst düzey yöneticileri vardır. Mahkemelerin ve Parlamento Komisyonlarının bilgilerine göre, "silahlı mücadele"nin üyeleri çok sayıda değildir ya da tesbit edilmelerine rağmen izlenmiyorlardır. Her Kızıl Tugay elemanı ortaya çıkarıldığında -Moro kaçırıldığında da henüz hayattayken de- onların hemen hemen tümü biliniyordur. Fakat "Gladyatörler" in elleri bunun üzerinde de oynuyordu. Daha sonra Moro'nun öldürülmesinde kullanılan silah bir "akrep" hakkında uzmanlar, eski bir tanıdığı bulurlar: Peteano suikastı olayında da izleri görülen birisidir bu... Gladyatör Marco Morin.

Bolonya Katliamı

1979'da Kızıl Tugayların fikir babası olmakla suçlanan ve örgütle bağlantısı kanıtlanamayan Marksist filozof Antonio Negri, 1979'da Moro cinayeti ile suçlanarak tutuklandı. Ancak, bir yıl sonra beraat etti. Buna rağmen yıllarca hapiste kalan

Negri, Kızıl Tugaylar ve neo-faşist örgütlerin birbirlerine tepki olarak geliştiğini ve sol hareketlerin çıldırma noktasının Kızıl Tugaylar olduğunu söylemişti.

İtalya tarihine damgasını vuran ise, 2 Ağustos 1980'deki Bolonya Katliamı oldu. 85 kişinin öldüğü ve 200 kişinin yaralandığı bu saldırı, geleneksel olarak solun güçlü olduğu Bolonya'nın tren istasyonunun, muazzam kalabalık olduğu bir günde gerçekleştirildi. Yıllarca süren davada, bombalama da yakınları ölenlerin mücadelesi önemli rol oynadı. 1995'te İtalyan Anayasa Mahkemesi, neo-faşist teröristlerle beraber "soruşturmaya engellemeye çalışmak"tan, karanlık mason Licio Gelli ve bazı gizli servis üyelerini de suçlu buldu. Gelli'nin çevresinden ve Silahlı Devrimci Çekirdek grubuna mensup bir kişiyi de hapse gönderdi. Bu grubun diğer bir mafya grubu olan Magliana Çetesi ile bağlantı içinde hareket ederek, İtalyan ordusu kaynaklı mühimmat ve en başta da bombalar elde ettiği sonraki yıllarda ortaya çıkarıldı.

1982'de Sicilya'yı mafyadan temizlemek üzere Ada'ya yollanan Jandarma Komutanı Carlo Alberto Dalla Chiesa arabasında taranarak öldürüldü. Dalla Chiesa, Moro kaçırıldığı zaman bir şüphelinin işkenceyle ifadesi alınması gündeme geldiğinde, "İtalya, Moro'yu kaybetmeye dayanır ama işkencenin sisteme girmesine dayanamaz" dediği söylenen, sevilen bir devlet adamıydı.

Rüzgâr Gülü Sırları

Öte yandan, Gladio tarzı yapılanmalar, bir kez kurulduktan sonra kendi içlerinde de kopuşlar, değişimler, bölünmeler yaşıyor, yeni fraksiyonlar doğuyordu. İtalya'da piyasaya çıkan Segreti di Stato: (Devlet Sırrı: İtalya'nın ve Rüzgâr Gülü'nün Sırlarının Bekçisi General Amos Spiazzi Gerçeği) adlı kitap, gazeteci-yazar Sandro Neri'nin Amos Spiazzi ile yaptığı söyleşiyi aktarıyor. 1970'lerde Tora Tora Darbesi'nin neredeyse tüm sorumluluğu üzerine yıkılan Spiazzi yıllarca tutuklu kalarak

görevden uzak tutulmuş, ardından da maaş eksiltilmesi yoluyla cezalandırılmıştı. Günümüzde emekli olmasına rağmen evinde hâlâ üniformasıyla dolaşan Spiazzi'ye göre, İtalya'da Gladio içindeki bir başka gizli teşkilatlanma olan Rosa dei Venti yani Rüzgâr Gülü ortaya çıkmıştı.

Bu yapı, NATO'ya bağlı gizli ordulardan farklı bir örgütlenme idi. Rüzgâr Gülü üyeleri, Gladio'nun diğer üyelerinin aksine, ABD ve NATO'ya karşı sempati duymuyorlardı. Onları buluşturan ortak nokta, 'aşırı milliyetçi' ve 'ulusalcı' olmalarıydı. Dışardan bakıldığında gündelik yaşamda şüpheleri asla üzerlerine çekmeyecek kadar sıradan hayat süren bu kişilerin, ulusal çıkar olarak gördükleri hedefler uğruna her şeyi yapabilecek, her şeyi göze alabilecek derecede fanatik ve sadık karakterde olmasına özen gösteriliyordu.

Rüzgâr Gülü üyeleri, askerler arasından özel olarak seçiliyordu. Emekli olduktan sonra da örgütle ilişkileri sürüyordu. Aralarında çok sayıda sivilin de olduğu Gladyatörler'in aksine, güvenlik güçlerinin üst tabakası sayılan ve yıllarca güvenilirlikleri sınanan bu kişilerin bürokratlar, entelektüeller, iş adamları ve siyasetçiler arasında da ayrı görüşleri destekleyen ortakları vardı. Spiazzi'ye göre, bu "en sadık" askerlerin adları ve hangi işlerde kullanılabileceklerine ilişkin listeler, üst düzey Rüzgâr Gülü yöneticilerinde bulunurdu. Özel görevler söz konusu olunca normal zamandaki işlerini bırakıp Rüzgâr Gülü için faaliyete geçen bu "lejyonerler", "vatan toprağı söz konusu" şiarıyla misyonlarını ölümüne ve gözü kapalı yerine getirecekti.

İtalya'nın Kurşun Yılları olarak anılan bombalama ve suikastlerle dolu dönemde, asıl görevi, ABD-NATO'nun emir-komuta zincirinden çıkan Rüzgâr Gülü'nün üstlendiği de öne sürülüyor. Spiazzi, "Piazza Fontana, Piazza della Loggia, Italicus treni ve Bolonya İstasyonu olaylarının Birinci Cumhuriyet olarak adlandırdıkları yapıyı olağanüstü yetkilerle donatarak emniyet güçlerinin emrine sunmak için gerçekleştirildiğine inanıyorum; kızıl terör ve komünizm tehlikesiyse, aşırı sağ bu uğurda kullanmak için uygun bir kılıftı" diyor.

Kimlerin Elinde?

Kontrgerilla örgütlenmesinin mimarlarından en başta geleni hiç kuşkusuz Henry Kissinger'dır. Kissinger, 1968 yılından günümüze değin, ABD'nin yürüttüğü sınırlı savaşların, teorik ve pratik planda geliştirilmesinde zaman, emek harcayan uzmanlardan en önemlisi olarak kabul edilmektedir. Kissinger'in NATO içindeki gizli örgütlenmenin ABD'deki sınır uçlarından biri olduğu sonradan öğrenilecektir. Ayrıca, ABD'nin İkinci Dünya Savaşı sonrasında Almanya'da Nazi artıklarının toparlanarak yeniden örgütlenmesi faaliyetinde oynadığı rol artık belgelendirilmiştir.

Kissinger'in kökeninde özel savaşçılık, kontrgerillacılık vardır. Kissinger aynı konuda Harvard Üniversitesi'nde bir kurulun üyesi olarak hazırlamasına katıldığı ve Türkiye'de Genelkurmay Basımevi tarafından 1965 yılında tercüme edilerek Türkçeye kazandırılan Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri çalışmasıyla da bu özelliğini geliştirmiştir.

Kontrgerillanın kimlerin emrinde olduğunu New York Times muhabiri James Lemoyne ve eski CIA ajanı Philip Agee şöyle açıklıyorlar:

ABD'nin dış ülkelere ekonomik yardımından daha çok zenginler yararlanmaktadır. Bunlar vergi vermedikleri gibi sürekli olarak ülke dışına para çıkarmaktadırlar. Oğulları askerlik yapmaz. Vergi vermek fakir halkın işidir. Yaşamak zenginlere, ölmek fakirlere düşmüştür. Ne var ki bu iş bölümünden yoksullar hiç de memnun gözükmemektedirler. Dış yatırımların ancak küçük bir kısmı yoksullara ulaşabilmektedir. Siyasi güç sosyetenin elindedir. Fakirlere siyaset vasıtasıyla da durumlarını düzeltme yolu da tıkanmıştır. Halk polisten ve askerden korkmaktadır. Yasal yollardan haklarını aramak bu insanlar için olacak işlerden değildir. Fakir halk ile zenginler arasında fakirlerin hakkını temsil edecek hakimlerin varlığı hayal bile edilememektedir.

Eski CIA ajanı Agee ise şöyle diyor: "Ben kapitalizmin gizli polislerinden biriydim. Yoksul ülkelerdeki Amerikan şirketlerinin hisse senedi sahiplerinin kaymağını yemelerini sürdürmelerini

sağlamak için politik barajın sıkıntılarını Amerikan kapitalizminin gizli polisinden başka bir şey değildir ki. Yoksul ülkelerde CIA başarısının anahtarı, nüfusun kaymağının çoğunu yiyen % 2 ya da % 3'lük kısmının bulunmasıdır. Şimdi çoğu ülkelerde bu sınıfın geliri 1960 dan bu yana daha da artmış ancak bir kenarda bırakılan ve nüfusun % 50 ya da % 70'ini teşkil eden sınıfların gelirleri ise daha da azalmıştır. CIA, karşı sindirme öğretisi, milliyetçilik vatanseverlik kavramlarını ileri sürüp azınlıkta kalan zenginlere karşı gelişen halk hareketlerini Sovyet yayılımıyla ilgili göstererek bu uluslar arası çıkarıcı sınıflar arasındaki ilişkiyi örtmeye çalışır."

Philip Agee'nin ve James Lemoyne'nin tarif ettiği Kontrgerilla uzantılarının özelliği milliyetçi, vatansever havasına bürünmeleri, gerektiği yerde dindar gözükmesidir. Ama dinle yakından uzaktan hiçbir ilgileri olmadığı tavırlarıyla ortaya çıkmıştır. Bunların yanı sıra Yahudi Lobileri'yle, Yahudi finansörlerle de yakın ilişkiler içindedirler. Yoksa "değirmenin suyu" nereden gelecektir?

Kontrgerilla'nın kullandığı sokak serserilerinin ikiyüzlülüğü her yönden ortadadır. Uyuşturucu kaçakçılığını yapanlar da, çıkar çatışması olduğunda yakalatanlar da onlardır. Fail-i meçhul cinayetlerin faili bu gruplar, fakat sahte failer üretmekte de üstlerine yoktur. Bu "belalı" gruplara, sergiledikleri mafya karakteri nedeniyle kimse "bulaşmak" istemez. Bu gizli hükümranlıktan istifadeyle de bunları örgütleyen kontrgerilla istediği ülkelerde rahatlıkla eylem yapabilir.

Kontrgerillanın kurucusu Yahudi finansör Rockefeller'in Eisenhower'e mektubu, ülke içinde ekonominin kilit noktasını ele geçiren şahısların bunu nasıl sağladıklarını açıklıkla ortaya koymaktadır. Bu mektupta bildirildiğine göre, ...ABD ile işbirliğine hazır yerli işadamlarına yardım artırılmalı ve böylece bu işadamlarının ilgili ülke ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirmeleri, buna dayanarak politik etkilerinin artması sağlanmalıdır.

Rockefeller'in bu önerisi ABD'nin gizli servislerinden AID tarafından uygulanmıştır.

ABD'li senatör Albert J. Beueridge'in şu sözleri de anlamlıdır: "...Dünya ticareti bizim olmalı ve olacaktır. Ticaret karakollarımızın çevresinde bizim bayrağımızı dalgalandıran ve bizimle ticaret yapan, kendi hükümetlerine sahip büyük sömürgeler kurulacak, kurumlarımız ticaretin kanatları altında bayrağımızı izleyecektir."

Bu görüşler çerçevesinde ABD Savunma Bakanı McNamara 1967'de bir konuşmasında "Askeri yardımlarımızın asıl amacı, az gelişmiş ülke askerlerini ABD ideolojisine göre yetiştirmek ve onlardan gelecekte gerektiğinde o ülke yönetiminde yararlanmaktır." demektedir ve ABD'de eğitim gören subayların, biraz önce adından söz ettiğimiz AID programı çerçevesinde eğitildiklerini ifade etmektedir.

Demokrasi, insan hakları gibi değerler adına ortaya çıktığı söylenen Kontrgerilla hareketi için ünlü Yahudi anti-siyonist yazar Noam Chomsky ise şunları söyler:

Bu arada siyasi teolojinin hemen her terimi gibi demokrasi teriminin de iki manasının olduğu gerçeğini iyi bilmek gerekir. Bunlardan biri sözlük anlamıdır, diğeri ise yapılanlara gerekçe oluşturmak amacıyla demokrasi terimine giydirilmiş bulunan bir anlamdır. Bu ikinci anlamına teknik anlamı diyebiliriz. Teknik anlamda bir yerde demokrasi olması demek, o yerde ABD'li yatırımcıların çıkarlarının emniyet altında olması demektir. Sermayenin yarınından emin olmadığı yerde teknik anlamda demokrasi yoktur.

ABD'nin şartlarına uyan devletlerde demokratik prensipler bir derece uygulanabilir, elle tutulur gözle görülür neticeler de elde edilebilir. Kaynakların askeriyenin, oligarşinin, iş çevrelerinin ve profesyonel seçkinlerin elinde bulunması, gücünü halktan alan organizasyonların sesinin kısılması halinde politik sistemin ve medyanın bütünüyle kontrol altında tutulmasını garanti altına alır. Halkın sesinin bastınılmasının yollarından biri de terördür. Halkın terör yoluyla susturulması ABD'nin tercihidir ve sopayla halkın üzerine yürüyen hükümetlerin Washington'un gözünde itibarı ve kredisi artmaktadır.

CIA Başkanı William Casey ise şunları söylemektedir: *“Küçük bir ülkenin ekonomik istikrarını ve iç barışını bozmak için çok az sayıda insan ve bunlara çıkılacak küçük destekler yeterlidir.”*

CIA'nın komplolarının kaynağını Gestapo oluşturmaktadır. Örgüt şemaları karşılaştırıldığında benzerlik görülecektir. Amerika Yeni Dünya Düzeni rolü ardına sığınarak tıpkı Gestapo gibi her türlü kirli işe bulaşmakta sakınca görmemektedir. Nitekim Gestapo'nun servislerinde bulunan “karşı sabotaj”, siyasi polis, maddi manevi ve siyasal sabotajlar düzenleme ve yürütme bölümleri CIA'nın “Örtülü Harekat Servisi”nde olduğu gibi yansıtılmıştır.

Amerika ev sahibi ülke diye tanımladığı müttefik ülkelerin bütün istihbarat örgütleri ve bu amaçla kurdurttuğu militer ve para-militer yer altı örgütlerine her türlü desteği sağlayıp onlara çıkarlarının bekçiliğini yaptırmaktadır.

Kuşkusuz Amerika ev sahibi ülkenin sadece istihbarat örgütlerine sızmakla yetinmemektedir. Bu anlayışla adı geçen ülkelerin tüm toplumsal kesitlerinden kişilere burs sağlamaktadır. İçlerinden elverişli olanları ayartıp kendi ajanı gibi kullanmakta en azından seçtiği kişilerin Amerikan hayranı olmaları için büyük çaba göstermektedir. Bu hedefe ulaşma için depo saydığı ev sahibi ülkelerin Kapitalist Enternasyonel örgütleriyle kişisel çıkarlarını düzenle özdeşleştirmiş tüm kişilere her türlü desteği vermektedir.

Örgütlenmelerde Görev Alanlar?

Mason locaları, Faşist ve marksist örgütler ve CIA ile içiçe faaliyet gösteren Gladio örgütlenmesi, güçlü bir istihbarat bağlantısını gerçekleştirmek için, FM 31-16 simgeli “Kontrgerilla Hareketleri” adlı Amerikan Talimnamesi'nin 34'üncü sayfasında da belirtildiği gibi aşağıdaki kişileri bünyesinde barındırmaktadır.

FM 31-16 simgeli Counter Guerilla Operations (Kontrgerilla Harekatları) adlı Amerikan Talimnamesi'nin 34. sayfasında, az gelişmiş ülkelerdeki "Temizlik Harekatı"nın gerçekleştirilmesi için, Kontrgerilla örgütlenmesinin içinde, ACC (Bölge Koordinasyon Merkezi) emrinde de görevlendirilecek şekilde kimlerin birlikte sunulacağı belirtilmekte ve ek olarak CMAC (Sivil-Asker İstişare Komitesi) nin kurulması da önerilmektedir.

Böyle bir örgütlenme içinde bulunması gereken kişiler anılan talimnameye göre şunlardan oluşmaktadır:

1. Yerel Polis. Müdürü
2. Okul idaresi ve müdürleri
3. Yargıçlar ve hukuk temsilcileri
4. Sendika lideri veya liderleri
5. Etkili basın yayın organlarının yayımcıları
6. Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri
7. Diğer etkili kişiler

Gladio'nun gizli askerleri arasında Naziler'e karşı savaşanlar asıl yönetimi ellerinde tutuyordu. Savaş esnasında Fransa'ya paraşütle inerek direnişçileri örgütleyen ABD'li William Colby, 1951'den itibaren İskandinav Gladio'sunun eğitiminde görev aldı. Colby, Gladio'nun gizli savaşçıların en üst düzey isimlerinden biriydi. 1973-76 yıllarında ise CIA'yi yönetti. 1976'da, daha sonra Başkan olacak George H.W. Bush'un CIA Başkanlığı'na oynaması ve Henry Kissenger'ın da Colby'nin ayağını kaydırmak üzere harekete geçmesi sonucu, 1975'te ABD siyaset tarihine "Halloween Katliamı" olarak geçen ve Başkan Gerald Ford'un kabinesindeki önemli bazı isimleri daha muhafazakâr siyasetçilerle değiştirdiği süreç yaşandı. Donald Rumsfeld ve Dick Cheney gibi, ileride 'neo-con' olarak anılacak şahinler bu şekilde siyaset sahnesinde yükselmeye başlamıştı. Kongre'ye karşı çok açık davranıp, CIA'nın şeffaflığını sağlamaya çalışan Colby, 1978'de piyasaya çıkan anı kitabı, "Onurlu Adamlar" da Gladio Operasyonu'ndan bahsederek, "büyük ve önemli bir proje" demişti.

Colby, 1996'da gece yarısı göl kıyısındaki evinde kanoyla dolaşmaya çıktı ve boğuldu.

Çok şey bildiği ve açıklamaya hazır olduğu için öldürüldüğü yolunda ciddi iddialar bulunuyor.

CIA'in Gladio'nun faaliyetlerini desteklerken soğuk savaş döneminde yaşanan birçok karanlık olaya ne kadar müdahil olduğu hâlâ süren bir tartışma. Belçika, İtalya ve İsviçre'de bu konuya ilişkin meclis soruşturmaları yapıldı. ABD, Avrupa'da Gladio'nun gerçekleştirdiği bilinen ve söylenen bombalamalar gibi terörizm faaliyetleriyle ilişkisi olmadığını açıkladı.

Gladio mensupları çoğunlukla askeri haber alma servisleri içinden seçiliyordu. P2 Mason Locası üyelerinin büyük bir kısmı da Gladio mensubuydu. Öte yandan pek çok ülkede radikal sağ partilerin yöneticileri de "Gladio" ya da "Stay Behind"a içtenlikle kabul ediliyordu.

Stay Behind'in deşifre olmasına rağmen lağvedilmeyişine ilişkin nedenler oldukça zayıf nedenlerdi. Federal hükümetin Stay Behind'in Almanya'da faaliyet gösterdiğini istemeyerek de olsa kabul etmesinden sonra Başbakanlık Müsteşarı Stavenhagen, 1990 yılında yapılan eleştirilere oldukça rahat yaklaşıyordu. Stavenhagen'e göre örgütün tümü, topu topuna 17 memurdan oluşan bir kadroya sahipti. Örgüt 41 D ya da 43 B kadrolarıyla anılıyordu ve Federal İstihbarat Dairesi Bölüm IV'e bağlıydı. Ancak Stavenhagen'in unuttuğu bir şey vardı: Gladyatörler, "ihtiyaç halinde" seferber edilen uzmanlardan oluşuyordu ve bunların da devlet memuru olması gerekmiyordu. Örgütte 17 devamlı memurun bulunması, seferberlik halinde çok geniş bir alana sahip olduklarını ispatlıyordu. Örneğin İtalya'da da devamlı çalışan memurların sayısı pek fazla olmamasına rağmen yaklaşık 5.000 kişilik bir Gladyatörler kitlesinden söz ediliyordu.

11 Kasım 1991 tarihli Yüzyıl dergisi ise bağlantıları şöyle açıklamıştı: *"Aldo Moro cinayetinin ortaya çıkardığı sır: Her üye NATO'ya girerken ülkesinde gizli örgütün kurulmasını kabul etmekte..."*

İtalyan polisi yerlerini tespit ettiği halde Aldo Moro'yu kaçıran Kızıl Tugaylar Örgütünün elemanlarını yakalamıyordu. Teröristler ise ellerindeki tutukluyu geri verebilmek için özel çaba harcayıp, isteklerinden taviz verdikleri halde, başarısız kalıyorlardı. Yıllardır aynı yolda yürüdükleri arkadaşları ve hizmetine koştığı devlet Moro'yu ortada mı bırakmıştı? Perdenin arkasında her şeye kadir bir el mi vardı? Aldo Moro'nun yargılandığı Kızıl Tugaylar'a ait Halk Hapishanesi'nden çıkan belgeler İtalya'da NATO'ya bağlı gizli bir örgütün varlığını doğruluyordu. Bulunan belgelere ek olarak Moro'nun el yazısıyla yazdığı mektuplar da İtalya da NATO'ya bağlı gizli bir örgütün varlığını ortaya koyuyordu. Bu örgütün adı Gladio idi ve bu örgüt, silahlı bir komando örgütü olarak dünya siyasetinde yön tayin edici bir güç olmak amacındaydı.

20 Nisan 1978'de öldürülen Aldo Moro'nun yaşadığı son haftalarda ölümle tehdit edilirken, yazdığı mektuplardan birinde *"Dışişleri Bakanı olduğumdan beri belirli durumlarda gerilla faaliyetlerine karşı mücadele etmekle görevlendirilen gizli askeri bir örgütün varlığına şahit oldum"* demektedir. Milli güvenlik yetkililerinin ve istihbarat teşkilatının bile bilmediği gizli askeri eğitim kampları, bürokrasi dışı işbirliği, milli egemenliğin zedelenmesi gibi son derece stratejik konularda da Moro mektuplarına notlar düşer. Bu örgütün militanlarının bir çeşit partizan savaşına hazır olarak yetiştirildiğini, Sovyet casuslarının muhtemel eylemlerine karşı gerilla eylemleri yapmasının da planlandığını ekler.

Andreotti'nin "NATO'ya paralel olarak çalışan istihbarat örgütü" açıklamasıyla yukarıdaki tanımlar birbiriyle tam çakışmaktadır. O sıralarda Moro, Hristiyan Demokrat Parti Başkanı bulunuyordu. Gizli İstihbarat Şefi Vito Miceli de bu tarife tıpatıp benzeyen bir örgütten bahsetmişti. İtalyan Başbakanı P2 Locası'nın önde gelen isimlerinden Guilo Andreotti bu gerçeklerin bir kısmını yarım ağızla bir meclis komisyonunda doğrulayarak "İtalya'yı dış tehlikelerden koruyacak bir istihbarat ağı" diye tanımladı bu esrarlı örgütü. Sonra bunun 1972'de

dağıtıldığını iddia etti. Ancak usta gazeteciler tarafından bu örgütün günümüzde de çalışmalarına devam ettiği Andreotti'nin ağzından alındı.

Venedikli Hakim Felici Casson, SISMI'nin dosyalarında bu gizli örgütle ilgili bazı ipuçlarına ulaştı. SISMI her hükümet değişikliğinde, en yüksek seviyedeki gizlilik derecesinde, yeni Roma yönetimini bir örgütün varlığından haberdar ediyordu. En üst düzeydeki politikacılar, içyüzünü bilmedikleri bir gizli örgütün varlığıyla ilgili bir mektup okuyup imzalayıp geri veriyorlardı. Mektuplardan tam olarak anlaşılamayan bu gizli komando birliği 40 kişi civarında olmalıydı.

Öte yandan, Gladio türü örgütlerinin Avrupa ülkelerindeki diğer adları ise şöyleydi;

İtalya'da Gladio, Almanya'da Gehlen Harekatı, Fransa'da Rüzgar Gülü, İngiltere'de Secret British Network Revealed, Belçika'da SDRA-8, Hollanda'da NATO Command, Avusturya'da Schwert, Yunanistan'da B-8, Sheepskin ve Türkiye'de Kontragerilla

Casso'nun elde ettiği bilgilere göre İtalya'nın NATO'ya girmesinden sonra İtalyan ve Amerikan istihbarat teşkilatları arasında yapılan bir antlaşma gereğince bir "özel birlik" kurulmuştu. Bu birliğin yardımıyla "NATO'nun yumuşak karnı" SSCB'nin saldırılarına karşı daha iyi korunabilecekti. Birliğin görünürdeki görevi böyleydi. Fakat sonradan bu birliğin, amacını aşan bir çok göreve yollandığı ve daha da önemlisi terörist eylemlerde bulunduğu ortaya çıktı. Aldo Moro bu gizli eylemlerin "kokusunu" aldığı için öldürülmüştü.

Polis Moro'yu kurtarabilecek her türlü imkana sahip olduğu halde, politik bir tercih olarak Moro'yu kurtarmamış ve komünistlerle Moro'nun arasını açmak mı istemişti? Bu sorunun cevabı bir türlü öğrenilemedi.

Yunanistan'da da Gladio benzeri bir kontrgerilla örgütünün kurulduğu biliniyordu. Eski Yunan Başbakanı Andreas Papandreu, Te Nea adlı gazeteye yaptığı açıklamada Milli hakimiyetleriyle bağdaşmayan bu örgütün gizli kapaklı işler çevirdiğini açıklamıştı.

Fransa'da da durum pek farklı değildi: Fransız Gladio temsilcisi, İtalyan enformasyonlarına göre, Ekim sonunda NATO gizli servislerinin Brüksel'deki oturumlarına katılmıştı. Mitterand'ın sıkı dostlarından biri olan François de Graussoure, Fransız "Gladio" örgütünün kuruluşunda bulunmuştu.

İngilizlerin yardımlarıyla oluşturulan "Glaive" adındaki Belçika Gladiosu 1949 yılı başından beri SGR askeri gizli servisinin alt bölümü olan SDRAB'nin koruması altında kurulmuş bulunuyordu. Sivil "Glaive" nüvesi sekiz aktif ve on emekli subaydan oluşuyordu. SGR Şefi Tümgeneral Raymond Van Calster Kasım'da tüm Avrupa Gladiosu'nun işbaşındaki yöneticisiydi. Raymond Brüksel'deki ACC kurmaylar konferansını da yönetmişti.

Belçika'daki "Glaive"nin ortaya çıkışı, Belçika'da seksenli yıllarda sorumlusu belli olmayan terörist darbelere askerlerin katıldığını düşündürtmeye başlamıştı. "Brabant katliamcısı" olarak ün salan terör örgütü "Savaşan Komünist Hücreler" ilk başlardaki gibi Brüksel Gladio yönetici çevresinin "Clandestine Coordination Committee" (Gizli Koordinasyon Komitesi)nin benzeri "CCC" kısaltmasıyla aynı olduğunu göstermişti.

1950'lerde Belçika Komünist Partisi Başkanı Julien Lahaut ve İtalyan Komünist Partisi Başkanı Togliati'nin ortadan kaldırılması tipik Gladio operasyonlarıydı. ABD korumasında bulunan ve şu anda Florida'da yaşam süren Marshall Lekeu ve Güney Afrika'da saklanan Jean Bultot Belçika'daki gladya-törlere iki örnektir.

İsviçre'de NATO'ya bağlı bir yeraltı ve provokasyon örgütü olarak çalışan ve varlığından İsviçre Federal Parlamentosu'nun dahi haberdar olmadığı gizli terör ordusu P26 ve buna bağlı olarak çalışan gizli haberalma teşkilatı P27'nin varlığı ortaya çıkarılmıştı. Bu teşkilatlar süratle feshedildi. Bu arada İsviçre'deki Gladio'nun uzantısı olan örgütlerin bütün vatandaşları fişlediği, bunlar hakkında İngiltere ve ABD'nin İsviçre Federal Parlamentosu'ndan daha çok bilgiye sahip olduğu ve kuruluş mensuplarının devamlı olarak İngiltere'de eğitildikleri de gün ışığına çıktı.

Avusturya'da Kontrgerilla'nun organizatörü eski İçişleri Bakanı Franz Olah'dı. CIA'dan para ve silah yardımı alıyordu.

Genellikle tüm ipuçları bizi Gladio'nun emirleri CIA'dan aldığı sonucuna çıkarıyordu. Ancak bağlantılar bununla bitmiyordu. Gladio'nun emir-komuta zinciri CIA'dan daha da yukarılara, Mossad'a kadar uzanmaktaydı.

Tek Bir Merkezden mi Yönetiliyor?

Gizli Örgütün İtalya'daki adı Gladio (Kılıç) idi. Yunanistan'da B-8 ya da SheepSkin (Koyun Postu), Belçika'da SDRA-8, Hollanda'da NATO Command, Batı Almanya'da Gehlen Harekatı, Stay Behind ya da Sword, Avusturya'da Schwert, Fransa'da Rüzgar Gülü, İspanya'da Anti-Terör Kurtarma Grubu (GAL), İngiltere'de ise Secret British Network olarak bilindiğı bu ülkelerin yetkililerince açıklandı. Örgüt, Türkiye'de Kontrgerilla olarak biliniyor.

Gladio türü yapılanmaların içinde yer alan, Ebu Nidal'den Çakal Carlos'a, Kızıl Tugaylar'a, ETA'dan Baader-Meinhof'a, Gladıyatörlerden Neo-Nazilere, Çetnikler'den Ustaşalar'a tüm terör şebekeleri Mossad'la içiçedir. Bu örgütlerin birçoğı aynı zamanda Opus Dei, P2, Thule gibi localarla da bağlantılıdır. Belli başlı istihbarat servislerinin bağlantılarını ele aldığımızda olay daha da karmaşıklaşır. SDECE-Mİ5-Mossad-CIA işbirliğı bunun bir örneğidir. BND'nin Mossad'la, KGB'nin Gladio ile işbirliğine girmesi de konunun çarpıcı gerçekleridir.

P2'nin bir üst kolu olan Monte Carlo Locası, Trapani C Locası gibi Mafya Locaları, 20'lerin Gülü gibi Darbeci Gladıyatör localar da bu karanlık sistemin dişlilerinden birkaçıdır. Bütün dünyayı saran Gladio skandallarının arkasından İtalyan Başbakanı Andreotti gibi üst düzey bürokratlar çıkmaktadır. "Terör olaylarından bu kişilerin ne menfaati var?" sorusuna bir cevap bulmak gereklidir.

Tıpkı Mısırlı zengin bir Yahudi bankerin oğlu olan Henri Curiel'in tüm terör örgütlerini kendi evinde barındırıp, silah-

landırınasından ne kazancı olacağı sorusu gibi... Henri Curiel, "dayanışma" yöntemiyle "Tek Merkez" uygulamasını en çarpıcı şekilde gözler önüne sermişti. Dayanışmanın evlerinde dünyanın çeşitli terör örgütlerine mensup kişiler emniyet içinde olabiliyorlar, kanlı hesaplaşmalar bu evlerin dışında gerçekleşiyordu. Tüm istihbarat servislerinin adresini ezbere bildiği bu dayanışma evleri nedense hiç basılmıyordu. Teröristler burada huzur (!) içinde birarada bulunabilirlerdi. Kissinger'ların, Meyer-Lansky'lerin emeğiyle kurulan bu sistem bugün ihtiyaç olduğunda devreye sokulacak şekilde el altında tutulmaktadır. Yeni Dünya Düzeninin mimarları için yeni Herbert Marcuse'lar bulmak pek de zor değildir. 3M'in efsane Herbert Marcuse'sinin de Yahudi olduğunu düşünürsek Gladio gibi olayları daha iyi tahlil edebiliriz.

Mossad-Yahudi Lobileri-Masonluk-Gizli Servisler-Mafya-Terör Örgütleri zinciri uyuşturucudan, fuhuşa, kumardan, silah kaçakçılığına, Kontralardan, Gladyatörlere uzanan geniş bir kirli işler yelpazesini kontrolü altında tutmaktadır.

İtalya ve İspanya'da terör olayları yaratan ve faaliyetlerini masonların kontrolünde yürüten aşırı sağcı bir örgüt olan RACOIN (Raporti Commerciali Internazionali), P2 Locası'yla bağlantılı olarak İtalya'ya silah ticaretini sağlamaktadır.

1976'da Başsavcı Occorsio'nun ölümünü araştırdığında polis RACOIN adlı silah satışıyla ilgilenen bir şirkete ait belgeler bulur. Yıllık kazancı 500 milyon dolar olan bir şirket. Gazeteler RACOIN'in arkasında bir bakan, bir devlet sekreteri, bir meclis üyesi, pek çok güvenlik servisleri müdürleri ve masonların olduğunu açıklamıştır. Başsavcı Occorsio P2 Genel Sekreteri M. Mingheli'yi de adam alıkoyma, kanunsuz para gizlemekle suçlamıştı. Coppolo da bu locanın üyelerindendi.

Şirket kurulduğunda 250 bin dolar olan bütçesi, kısa zamanda 20-25 milyon doları geçmişti. Bu para çok-uluslu topluluklardan ve gizli servislerden geliyordu. Bu paralar transit kanallarla, özel bankalarla geliyor, bu şekilde para verenlerin bilinmesi önleniyordu. Sadece İtalya'daki bir Amerikan petrol şirketi 50 milyon doların üzerinde yardım yapmıştı.

Gladio'nun Teknoloji Tedarikçileri

Tarihçi Daniele Ganser'e göre, ACC'nin talimatıyla, Gladio için AEG-Telefunken iletişimde kıvraklık sağlayacak üst düzey sistemler geliştirdi. Van Ussel'e göre, bu vericiler 1980'lerde, piyasaya 2000'lerde sürülecek olan teknolojiyle üretilmişlerdi. Gladyatör Van Ussel, yılda birkaç kez, çeşitli Avrupa ülkelerinde gerçekleşen askerî tatbikatlara katıldığını anlatıyor. Bu tip askerî egzersizlerin, kimi zaman eski sömürge ülkelerinde (Kongo, Zaire gibi) yapıldığı da oluyordu. Belçikalı ajanın da belirttiği gibi, Avrupa genelindeki Gladio üyeleri arasında bir ağ oluşturulması, gerçek bir savaş çıkması halinde etkin bir direniş kurulması için elzemdi. Van Ussel'e göre, Gladyatörler Avrupa genelinde hiçbir engelle karşılaşmadan diledikleri gibi seyahat edebilmek kabiliyetindeydiler.

Öldürülen İspanya Başbakanı

Bir İtalyan Gladio üyesinin, İspanya televizyonunda, 1966 yılında Kanarya Adaları'nda ABD askerleri tarafından İspanyollarla birlikte eğitim gördüklerini, bu eğitimden sonra benzer bir eğitim merkezi ve Gladio şubesini İspanya'da kurduklarını, bu iş için de İspanya ordusundan yardım gördüklerini söyleyerek, İspanya'da Gladio'nun varlığını ilk kez duyurdu. Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele veren terör örgütü ETA üyesi olduğu gerekçesiyle 1987 yılında Anti-Terör Kurtarma Grubu (GAL) tarafından Fransa'dan kaçırılan Basklı'nın ETA ile bir ilişkisinin olmadığı ortaya çıkmıştı. Bu olay üzerine açılan mahkeme ve yapılan araştırmalar sonucunda, 1983-1987 yılları arasında 23 kişinin ETA üyesi olduğu gerekçesiyle GAL tarafından kaçırılıp, öldürüldüğü ortaya çıktı.

İspanya Başbakanı Carrero Blanco, 11 Aralık 1973'te teröristler tarafından öldürüldü. Yapılan araştırmalarda herhangi bir ipucuna rastlanamadı. Daha sonra cinayeti ETA'nın işlediği anlaşıldı. Cinayeti işleyen ETA komandoları ise iki gizli servisin gözetimi altında çalışmalarını sürdürüyorlardı.

Gerçekleşene kadar iki ayrı gizli servis de olaya destek veriyordu. Ve İspanyol gizli servisleri güvenlik görevlilerine birçok kez müdahale etti. Ayrıca İspanyol polislere de, teröristlerin durdurulup rahatsız edilmemesi konusunda müdahale ettiler.

1973 Ocağında Madrid'de pek çok terörist zanlısı saptandı. Ama onları yakalamak için hiçbir girişimde bulunulmadı.

Aynı yılın Şubat ayında bir İspanyol gizli servis görevlisi, Madrid'de bir kafede polisin aradığı teröristleri bulur. Bundan üst düzey yetkilileri haberdar ettiğinde bu konuya karışmaması konusunda uyarılır.

İspanya'da Baskların ETA'sı kontra bir güç olarak ortaya çıkarılmış ve İspanya Gizli Servisi CESID'le doğrudan bağlantılı olarak eylemlerini düzenlemişti. Akdeniz ülkelerinde aynı ETA özelliği taşıyan birtakım kontra örgütler de o ülkelerin gizli servislerinin yönlendirdiği biçimde hareket etmekteydi. SISMI-Kızıl Tugaylar bağlantısı bunun bir örneğidir.

ETA gerillası ile Der Spiegel dergisi arasındaki bir röportaj, Avrupa'nın iki büyük terör örgütü ETA-IRA bağlantısını ortaya koymaktadır:

Spiegel: ETA neden Başbakan Carrero Blanco'yu öldürüyor da eyaletbaşı olan Franco'yu öldürmüyor?

ETA: İnaniyorum ki bugün Franco'yu öldürmenin pek anlamı olmazdı. Bizce, Franco rejiminin devamlılığını sağlayan herhangi birini saf dışı bırakmak daha önemliydi. Basklara ve İspanyollara faşist rejimin sivri yönlerinin zedelenebilir olduğunu göstermek istedik.

Spiegel: Milli bir azınlıkla özellikle birlikte çalışıyor musunuz, örneğin IRA ile?

ETA: IRA ile ilişkilerimiz iyi, çok iyi...

Kızıl Tugaylar lideri Renato Curcio da, diğer terör örgütleriyle ilişkilerini "RAF ve Action Direct ile ilişkimiz vardı. ETA ve IRA ile temaslarımız oldu." sözleriyle açıklamıştır.

17 Eylül 1982 tarihli Hürriyet gazetesinde de İspanya'da yayınlanan haftalık Actuel dergisinden alıntı yapılarak Mossad'ın Marsilya Mafyası aracılığıyla İspanya eski başbakanlarından

Adolfo Suarez'e karşı planladığı suikast girişimi ve bunun önceden fark edilerek önlenmesinden bahsetmiştir. Bu da İspanya ve çevresinde dönen kirli dolapların sadece basına yansıyan küçük bir kısmıdır.

Perde Arkasında CIA Var

1990'ların başlarında Avrupa'da ortaya çıkarılan değişik isimler altındaki kontrgerilla örgütlerinin hepsinin ortak noktası, siyasi olarak NATO'nun kararıyla kurulmuş olmaları ve hepsinin kuruluşunun fiilen CIA uzmanları tarafından gerçekleştirilmiş olmalarıdır.

Gladio, hepsi için ortak bir isim gibi kullanılmaktadır, ama aslında her ülkedeki kontrgerilla örgütlenmesi ayrı bir ad almıştır ve Gladio, İtalyan kontrgerillasının adıdır. İlk o açığa çıktığı için, adeta simge olmuştur. Gladio, "iki tarafı keskin kılıç" demektir. NATO'nun bu kontra örgütlere yüklediği "İç ve dış düşmana karşı" savaşını ifade etmesi için tercih edilmiş bir adlandırmadır. Hepsine biraz daha yakından bakalım şimdi:

1980'de İtalyan mahkemeleri, neo-faşist grupların, P2 mason locasının ve İtalya gizli servislerinin aynı amaçlarla bir araya geldiğini, İtalya'da asker ve sivillerden oluşan gizli bir örgütün varlığını belirledi. CIA, mason locaları ve gizli servisler kanun dışı işlere girmişti; organize cinayet ve terörizm birbirine yakından bağlıydı.

İtalya'da bir savcı, Savcı Felice Casson, 1972 yılında Trieste yakınlarında patlayıcı madde atılarak üç kişinin öldürüldüğü olayı 1989 sonlarında yargı önüne getirdi. Savcı Casson soruşturmayı derinleştirdikçe bir kontrgerilla örgütlenmesi açığa çıktı. Savcı, İtalyan gizli servisi ve Başbakan Andreotti tarafından defalarca engellendi; ama açığa çıkan gerçekleri örtbas etmek mümkün olmayacaktı artık.

İtalya'daki kontrgerilla örgütlenmesinin adı Gladio idi. 9 Ocak 1990'da savcı Felice Casson, istihbarat servislerinin kontrolündeki gizli silah depolarını keşfetti. Gizli servis arşivlerine

girdi. Doğrudan gizli servisler ve NATO tarafından kontrol edilen sivil ve askerlerden oluşmuş, yasa dışı bir örgütün varlığını belgeledi. Karşı espionaj mektupları gizli bir direniş örgütünün, yani Gladio örgütünün kurulmasını öngören 50'li yıllarda imzalanmış NATO protokollerinden söz ediyordu. 1956-62 yılları arasında Gladio ve ordu gizli istihbaratının başında bulunan kişi General De Lorenza idi. Soruşturma sonucunda İtalya Gladio'sunun 622 üyesi, 139 gizli silah deposu ve Sardilya Adası'nda bir eğitim kampı ortaya çıkarıldı. Bu soruşturmadan daha önce, 1988'de Kuzey İtalya'da yere gömülü olarak 127 adet silah ve patlayıcı depoları ortaya çıkarılmıştı. Depoların İtalya resmi Haber Alma Örgütü SİSMİ'nin denetiminde olduğu anlaşıldı.

SİSMİ'nin arşivlerinde her şey kayıtlıydı. İtalyan kontrgerillası yani GLADIO, 1956 Kasım ayında ABD ve İtalya gizli servisleri tarafından kurulmuştu. Örgütün yani Gladio'nun İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga, P-2 Mason Locası ve Başbakan Andreotti'yle olan ilişkilerinin olduğu ortaya çıktı.

3 Mayıs 1988'de Kuzey İtalya'da bir otomobilde patlatılan bombayla üç jandarmenin öldürülmesi.

- 1980'de Bologna tren ganna bomba koyarak 35 kişinin öldürülmesi.

- 17 Mayıs 1973'te Milano Emniyet Müdürlüğü önünde bomba ile dört kişinin öldürülmesi.

Ve ötekiler; İtalya kontrgerillasının açığa çıkarılmasıyla birlikte, bunun "tekil" bir örgütlenme olmadığı, NATO üyesi tüm devletlerde hatta NATO dışında bulunan bazı devletlerde de kurulduğu az çok anlaşılmıştı. Bir Belçika hükümet temsilcisi, bu örgütlerin 50'li yıllarda 16 NATO üyesi devlette kurulduğunu açıklayarak Gladio'nun yaygınlığını teyid etti.

Savcılar ve gözlemciler karmakarışık bir ağın örgüsünü yıllar boyu anlamaya çalıştılar. 1991'e kadar Venedik'te devam eden çeşitli adli soruşturmalar şu gerçeği ortaya koydu: Bütün bu kanlı terör ve şiddet olaylarının görünür aktörleri olan çeşitli neo-faşist grupların arkasında İtalya'daki terör stratejisinin farklı safhalarını elinde tutan tek güç olarak askerî gizli servisler

görünüyordu. Licio Gelli'nin P2 mason locasının yakın kontrolü altındaki İtalyan askerî servisleri 1964'ten 1980'e kadar terör sahnesinin merkezindeki düzenleyicisiydi.

Gladio-Terör Örgütleri İlişkisi

Günaydın gazetesindeki bir haberde, Gladio'nun terör örgütlerine nasıl nüfuz etmesi gerektiği Kontrgerilla'nın kendi iç kitabı olan FM (Sahra Talimnamesi)'den alınarak verilmiştir:

FM 30-31B adlı dosyada Amerikan İstihbarat Örgütleri'nin birçok ülkede aşırı solun içine özel eylem grupları sızdırarak terör hareketleri düzenlediği bildiriliyor. Anarşi, terör örgütlerine sızan bu özel ajanlarla şiddetlendiriliyor.

Dünyanın hemen her yerinde sayısız terör örgütü faaliyet içindedir. Ama bunlar nedense Mossad, CIA gibi istihbarat örgütlerinin, ve bunların uzantılarının bütün çabalarına rağmen (!) bir türlü susturulamaz. Zaman zaman bu terör örgütlerinin birbiriyle bağlantılı olduğu ortaya çıkar, "uluslar arası terörizm"den bahsedilir. Kimi zaman da bu örgütlerin CIA'nın, Mossad'ın hesabına çalıştığı ortaya çıkar, ama nedense hemen bu "zararlı bilgiler" hasır altı edilir, unutturulur.

Aslında bunlar bir gerçeği ortaya koymaktadır: Anarşist örgütleri Mossad-CIA ve bunun uzantısı olan kontrgerilla kurmaktadır. Bu örgütlerin ihtiyaç duyduğu istihbaratı da, parayı da sağlayan bu zincirdir. Kontrgerilla himayesi dışında anarşist örgütlerin yaşaması ise mümkün değildir. Beslediği bu örgütleri, ihtiyacı kalmadığında ortadan kaldıran ise yine kontrgerilladır. Dünyadaki sağ-sol bütün önemli terör örgütlerini kontrgerilla yönetmektedir. Yüzlerce kişiden oluşan bir gizli örgütün halkın ve güvenlik güçlerinin gözünden kaçması mümkün değildir. Kontrgerilla, himayesinde olan terör örgütlerinin istihbarat ve koruma görevini yapar. Haklarında yapılan ihbarları izleme, takip, vs. gibi bahanelerle gizler, zaman zaman uygun gördüğu tarihlerde uygun aralar ve uygun şartlarda bu örgütlerin içinden kurbanlar alır. Bu kurbanlar en alt militan kesimden olabileceği gibi en üst kademelerinden de olabilmektedir.

Masonluğun yasadışı sokak gücü konumundaki kontrgerillanın normal ideolojiler içerisinde mücadele imkanı yoktur. Komünizm ve faşizm gibi iki yapay ideolojiyi kullanır. Komünist ya da faşist idolojije bağlı militanlar kendilerini kısa sürede kontrgerilla alanında bulurlar. Çünkü bir komünistin genişçe örgütlenmeye, istihbarata ihtiyacı vardır. Bir faşistin örgütünde yaptığı cinayetlere göz yumulmasına, cephanesinin saklanması, yakalandığında hapisneden kaçmaya ihtiyacı vardır. Kontrgerilla bu imkanları sağlar. İzni olmadan da hiçbir terörist örgütün yakalanması söz konusu değildir. Her terör örgütünün gelişmiş bir istihbarata gereksinimi vardır. Özellikle devlet teşekküllerinde bilinen kendileri hakkındaki bilgiyi öğrenmeleri gerekir. Bu da ancak kontrgerilla ile mümkün olmaktadır.

İtalyan kontrgerillası Gladio, milliyetçi, vatansever geçinen sokak serserilerine, mafya takımına, para, kadın ve de sadist zevklerini tatmin edecek ortamı fazlasıyla sağlamaktadır. Kontrgerillanın gücünü görmüş, sıkıntısını çekmiş birçok aydın ise “bükemediğin bileği öp” mantığıyla, zamanla kontrgerilla saflarında yer almaya başlamıştır. Kontrgerilla gücü, üst düzey devlet memurlarına uygun bir dille hissettirilir, gerekli uyarılar yapılır. Örneğin, İtalya’da Adli Tıp görevlileri kilit noktalardaki adamları bilir ve bunlardan çekinirler.

14 Kasım 1991 tarihli Hürriyet gazetesi, Gladio’nun terör örgütleri ile arasındaki bağlantıyı açıkça ortaya koymaktadır:

İşine geldiği zaman sağ terör örgütlerinin, işine geldiği zaman da sol terör örgütlerinin içine sızan, sonra da bu örgütleri birbirine düşüren, bu örgütleri kullanarak terör olaylarını kışkırtan ve bunlara ayrı ayrı sabotajlar yaptırtan Gladio’yu köşeye sıkıştırmak imkansızlaştı.

CIA ajanı David Galula da şöyle söylüyor:

“...İlk adım, şuursuz terörizm: Şuursuz terörizmden maksat ayaklanma hareketleri ve sebepleri için fazla alaka toplamak ve halkın dikkati bir defa çekildikten sonra gizli olarak bulunan tarafları cezbetmektir.

İkinci adım, seçilmiş terörizm: Seçilmiş terörizm çarçabuk, şuursuz terörizmi takip eder. Bundan maksat isyanı bastırmakla

görevli olan tarafı halktan uzak tutmak, halkı mücadeleye sokmak ve asgari olarak halkın pasif suç ortaklığını temin etmektir.

Bu da memleketin muhtelif yerlerinde bazı kimseleri, hâlâ en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını, polis, postacı, belediye reisi, belediye meclis azası ve öğretmen gibi insanları öldürerek yapılır.”

İşte P2 Macon Locası!

Bu arada 1981 yılında İtalya'da bütün dünyayı sarsan P2 skandalı patlak verdi. P2 adlı locanın ülke içindeki inanılmaz kontrolü ve kirli işleri ortaya çıktı. Bu skandal masonluğun bir ülke içinde neler yapabileceğini ortaya koymakta ve yalnızca İtalya'ya değil masonluk faaliyetleri su yüzüne çıkmamış çoğu ülaaaae de ışık tutmaktadır. İşte bu locanın öyküsü:

P2 (Propaganda 2) 1966 senesinde İtalya Büyük Şark Locasının o zamanki üstad-ı azamı Giordino Gamberini'nin emriyle kurulmuştu. Locayı kurmakta ise üstad Licio Gelli görevlendirildi.

P2 Locası şefi Licio Gelli emirleri ABD'nin eski Dış İşleri Bakanı Henry Kissinger'den aldığı ortaya çıkar. P2 Mason Locası Yahudi lobileriyle Mossad'la ve İsrail'le doğrudan bağlantı halindeydi. Gizli servislerde görevli P2 üyesi Albay Viezzer Albay Antonio La Bruno ve General Gianadelio Maletti İtalya'daki İsrail Lobisi'nin çekirdeğini oluşturuyorlar. Latin Amerika Cuntaları ve CIA ile bağlantılı olduğu bilinen P2 Locası başkanı Gelli'nin 7 Kızkardeşler olarak bilinen Yahudi petrol şirketleriyle ilişkisi olduğu bilinmektedir. İtalya'nın İsrail taraftarı lobileri ve Mossad arasındaki bağlantı İsrail'in doğrudan P2'yle bağlantısını ortaya koyuyor.

P2 Olayında da Kissinger Var

Bir Amerikan araştırma dergisi olan EIR P2 Locası tarafından örgütlenen Monte Carlo Locası'nın bütün dünyaya

yayıldığını bu locaya ABD eski Dış İşleri bakanlarından Henry Kissinger'ın da üye olduğunu söylemişti. P2'nin 33. dereceye yükselmiş masonlardan oluşan üst konseyi Monte Carlo Komitesi adı ile tanınmaktadır. P2 Skandalı'na karışan İtalya'nın en büyük bankalarından Banca Nazionale Del Lavarò'nun üyeleri İsrail lobisinin en önde gelen isimleri Rotschild Kissinger ve Rockefeller'dır:

Trilateral üyesi Raymond Barre da Banca Nazionale Del Lavarò'nun uluslar arası politika konseyine üye olmuştu. Bu bankada pek çok Trilateral üyesi vardı: Edmond de Rothschild onun kuzeni Leon Lambert Henry Kissinger ve David Rockefeller.

Licio Gelli İtalyan Askeri Gizli İstihbarat Örgütü ile sıkı ilişkiler içindeydi. Hatta o zamanlar örgütün başkanı olan General Giuseppe Santovito P2 mason locasına kayıtlıydı. Ayrıca İtalyan Gizli Servisi'nin eski Başkanı Albay Antonia Viezzer de locanın üyeleri arasındaydı.

P2 mason locasının üyeleri arasında devrin gizli servis sorumluları polis müdürleri hakimler yargıçlar savcılar avukatlar Adli Tıp görevlileri gibi önde gelen insanlar vardı... Licio Gelli emrinde 142 milletvekili ve senatörün olduğunu söyledi. İtalya'nın Agnelli'den sonra en büyük sanayicisi Yahudi asıllı Carlo De Benedetti de P2 davasında yargılandı ve suçlu bulundu.

İtalya'daki P2 Mason Locası pek çok mason locasında olduğu gibi teröristleri eylemleri için kullanmıştı. Ve 1992 yılında karışmış olduğu birçok skandala rağmen hâlâ faaliyetini sürdürüyordu. Locanın üyeleri arasında bütün partilerden politikacılar gazeteciler istihbarat servisi üyeleri Adli Tıp görevlileri askerler polis müdürleri bulunmaktaydı. P2 Locası istemediği bir rejimin başa gelmesi durumunda hükümet darbesi yapmayı bile planlıyordu. Birçok kişi locayla ilgili soruşturmanın gizli kalması için çeşitli mekanizmaların çalıştırıldığını belirtmişti.

II. Dünya Savaşı'nın başlangıç safhasında Gelli Arnavutluk'ta savaştı. Daha sonra SS'e katıldı. Orada üst düzey baskın önderi konumuna geldi ve Naziler için bağlantı memuru olarak

çalıştı. Görevlerinin arasında İtalyan partizanları keşfetmek ve onları emir sahiplerine gammazlatmak vardı. Erken elde ettiği servetini savaş zamanında Yugoslav Devlet Hazinesi'nin saklı bulunduğu İtalyan şehri Cattaro'da olmasına borçluydu. Bu hazinenin önemli bir kısmı bir daha Yugoslavya'ya dönmedi çünkü Gelli onu çalıp ortadan kaldırmıştı. Gelli bir taraftan CIA için hizmet verirken diğer taraftan 1956'ya kadar KGB için casusluk yaptı. P2'nin üyeleri o kadar gizliydi ki isimlerini sadece Gelli biliyordu.

İtalyan gazeteci Pecorelli, Gelli'nin eski Nazi eski faşist ve bazen de komünist olduğunu ve CIA ile çok iyi ilişkiler gözettiğini açıkladı. Pecorelli daha sonra İtalyan başbakanı Andreotti'nin emriyle öldürülecekti.

P2'nin 962 üyesi kendi aralarında hepsinin ayrı bir başkanı olan 17 gruba daha doğrusu hücreye ayrılmışlardı. P2 üyeleri bile diğer üyelerin kimler olduğunu bilmiyorlardı. Nispeten daha fazla bilgi sahibi olan hücre başkanları bile ancak kendi hücrelerini tanıyorlardı. İtalya'nın Büyük Şark Locası'nın o zamanki büyük sekreteri Spartaco Meninini bile P2'nin tüm üyelerini bilmiyordu. Bir tek Licio Gelli sahipti bu listeye. Locanın ortaya çıkmasıyla üstad Gelli'nin gücü de belli oldu:

Hücrede Kimler Yok ki

17 Mart 1981'de polisler Gelli'nin Arezz'daki müthiş villasında ve Giole tekstil fabrikasında 962 kişilik P2 üye listesini buldular. Ayrıca yönetimle alakalı dökümanlar ve dosyaları ele geçirdiler. P2 üyelerinin listesi "İtalyan Kim Kimdir?" deki gibi harf sırasına göre idi.

Bu listeye göre P2 üyeleri arasında bakanlar, parlamenterler, askerler, istihbaratçılar, akademisyenler, yargıçlar, avukatlar, gazeteciler, televizyoncular işadamları 36 parlamento görevlisi pop yıldızları ve yüksek seviyeli polisler bulunuyordu. Gelli'nin evindeki belgeler arasında, "Demokratik Yeniden Doğuş Planı" adlı bir "darbe" projesi de vardı. Gelli'nin amacı, İtalya'yı

P2'ye sadık ve otoriter düzeni savunan bir "yeni demokratik eksen"e oturtmaktı. Bu amaçla, P2 kendi ekonomik ve siyasi elitini yaratacak ve kamuoyunu da adım adım ele geçirecekti. Bu devlet içinde devletti. Gelli'nin İtalya'yı kendi kontrolüne sokmak istediği söyleniyordu. Bu pek doğru değildi: O İtalya'yı zaten kontrolüne almıştı. İtalya'yı kana bulayan bir sürü olayda P2'nin kilit rol aldığı öne sürüldü.

Demokratik Yeniden Doğuş Planı, Akdeniz'in güney kanadının gücünü sarsmak amaçlarını güden büyük bir programdı. Bu programın birinci amacı gerçekleştirildi ikincisi ise büyük ölçüde sağlandı. P2 mason locası 1978'de Aldo Moro'nun kaçınıp öldürülmesi ve 1980'de 85 kişinin ölümüne yol açan Bologna İstasyonu'nun bombalanması gibi terör olaylarına karışmıştı. Bilderberg ve Trilateral üyesi aynı zamanda mason olan Fiat Başkanı Agnelli İtalya'daki olayların perde arkasındaki isimdir. Agnelli Yahudi banker Rothschild ile de ortakır.

P2 mason locasının İtalya'da aşırı sağcı teröristlerin giriştiği pek çok suikastin sorumlusu olduğu saptandı. P2 Locası üyesi İtalya'daki Yahudi lobisinin önde gelen ismi Albay Viezzar 1960'ların sonunda Bologna'daki tren istasyonunda yüzlerce kişinin katledilmesi olayına yardımcılarıyla tanınıyor. Ayrıca suçlanan faillerin çoğunun Lübnan'da İsrail kontrolündeki kamplarda eğitildiği söyleniyor.

P2 mason locasının mafyanın uluslar arası kaçakçılık trafiğinde önemli bir görev üstlendiği konusunda İtalyan adli makamlar somut deliller elde etti. Papa suikastine de karışan Sindona adındaki İtalyan banker gerek P2 locasının gerekse mafyanın elemanıdır. Dr. Joseph Crimi Michele Sicilya asıllı Amerikan doktor P2 ile Cosa Nostra arasındaki bağlantıyı sağlıyor. Mafya P2 mason locasına bağlı kişiler aracılığıyla kirli paralarını İtalya'da kullanmayı düşünmüş. Bu nedenle Vianini İnşaat şirketinin en büyük hissesini almayı Rizzoli Editore'nin kardeş şirketi Cineriz'in tesis ve mallarının büyük bir bölümünü ele geçirmeyi istemiştir. Mafya P2'nin vücudundan her fırsatta yararlanmış bunun için de Gelli ve Crimi aracılığıyla gazeteci savcı polis hatta generalleri bile kullanmamazlık etmemiştir.

P2 Locası'nın 962 üyesinin adları arasında İtalyan gizli güvenlik örgütü SISMI'nin başta başkanı olmak üzere birçok görevlisi çeşitli partilerden parlamenterler elliyi aşkın general ve amiral de bulunmaktaydı.

Ortoloni bu örgütün Güney Amerika'ya açılan kapısıydı Paziienza bu örgütün çok uluslu odak noktası Carboni mafya bağlantısı Gelli mason dünyasına uzanan köprü Marcinkus ise bu dünyayı Papa'ya bağlayan gizli yoldu. İtalyan haber alma örgütleri ile Vatikan arasındaki dehliz işte bu dünyanın altından geçmekteydi.

Locanın bir başka ismi ise Vatikan-Mafya-P2 bağlantısının kilit ismi Calvi idi: Fakat herhalde kesin olan Vatikan ile Calvi'nin Calvi ile mafyanın mafya ile mason locası ve Güney Afrika'daki karanlık çevrelerin birbirleriyle olan yakın ilişkidir. Uluslar arası bankacılığın İsviçre'deki beyinleri bu ilişki yumağının en can alıcı noktalarıydı. Calvi'nin olgunlaştırdığı Vatikan ilişkileri mason localarından Vatikan'a kadar uzanan bir zinciri halka halka birbirine bağlamaktaydı. İtalyan mali oligarşisi mafya ile mafya, mason locaları ile mason locaları istihbarat örgütleri ile istihbarat örgütleri ve radikal sağcı terör örgütleri ile birbirine bağlanmıştı. Calvi böylesine bir dünyada jet hızıyla yükselmekteydi.

Bir Numara Bulundu

Roma'da Via Veneto'daki Excelcior Otelinde haftada üç gün P2 locasına başkanlık eden Gelli'nin İtalya'da yaygın şiddet eylemleri düzenleyerek otoriter bir rejim kurmak amacıyla örgütlenen askeri-sivil kadrolara öncülük ettiği de bilinmekteydi. 1980 yılı Ağustos ayında İtalyan komünist partisinin en güçlü kalelerinden Bologna'da Gar'da patlatılan bombanın P2 mason locasına bağlı darbecilerce konduğu ileri sürülmektedir. Gelli'nin sağ teröristlerle yakın ilişkisi bulunan Florio Carboni ile çok yakın dost oldukları biliniyordu. Carboni'nin Francesca Paziienza ile yakın dostluğunu İtalya'da bilmeyen yoktu. Paziienza'nın İtalyan istihbarat örgütleri ve CIA ile ilişkisi olduğu ünlü İngiliz

gazetesi Financial Times'ın Roma büro şefi tarafından yazılan "God's Banker" adlı kitapta yer alıyordu.

Bu arada P2'nin Vatikan üzerinden kazandığı paraları kendi hesabına geçiren Calvi, masonik bir şekilde katledilir. Londra'da 1981 yılında bir köprüde asılmış olarak bulunan banker Calvi'yi masonlar törenle öldürmüşlerdi. Boynuna geçirilen halattaki mason düğümü ceplerinin mason sembolleriyle doldurulmuş olması hatta cinayet mahallinin bile sembolik özelliklerinden dolayı seçilmiş olduğu söyleniyordu. İtalya'da biraderliğin simgesi olarak bir siyah keşiş figürü kullanılmıştı. Calvi'nin cesedi bulunduğu köprü'nün adı Blackfiraers İngilizce'de siyah keşiş ya da siyah cübbeli keşiş manasına gelmekteydi. Calvi'nin bağlı bulunduğu İngiliz locasının adının da Blackfiraers olması masonik cinayetin başka bir ilginç yönüydü.

Roberto Calvi'nin dul eşi Clara, kocasının sağlığında locadaki olayları kendisine anlattığını ve "Gelli ile Ortoloni'den daha önemli iki kişi var. Bunlar P2'yi yönetiyor. Bunlardan biri Consentino diğeri de Gulio Andreotti'dir" dediğini aktardı. Calvi'nin P2 mason locası ile ilgili sırları açıklayacağı kuşkusuyla öldürülmüş olabileceği söyleniyordu. İtalya Dış İşleri Bakanı Gulio Andreotti ülkede pek çok cinayet ve yolsuzluklara kanşan P2 mason locasının önemli bir ismiydi.

Mafya ile de ilişkisi ortaya çıkan Andreotti Kızıl Tugaylar'ın Aldo Moro'yu öldürmesine de göz yummuştu. Andreotti Michele Sindona (P2 üyesi) için de "İtalyan Liretini kurtaran adam" demişti. Andreotti ismi İtalya tarihinin karanlık gizli işleriyle bütünleşmişti.

İtalyan Mafyası'nın önde gelen ismi Flono Carboni de banker Calvi'nin en yakın dostuydu. Carboni ise karanlık ilişkileri bilinen Francesco Pazienza ile her an beraberdi. Kısaca P2 locasında pek çok karanlık ismin hepsi yan yanaydı.

P2 soruşturmasını yönetenler ise fail-i meçhul cinayetlere maruz kaldılar. Gelli ile ilgili soruşturmayı yürüten Albay Rozzi 1981 yılı haziranunda, Guardia di Finanza'nın daire başkanlarından Florio'nun otomobil kazasında ölmesi ve bu kazada P2 Locası ile ilgili bir çantanın çalınmasının ardından, Calvi'nin

dosyasını ele alan yargıcın öldürülmesi bu cinayet salgını içinde bir de Calvi'nin sekreterinin intihar etmesi bugün dahi hâlâ faili meçhul olarak kalmıştır.

İleriki yıllarda yapılacak olan Gladio Soruşturması, İtalyan P2 Mason Locası ve İtalyan İstihbarat Teşkilatı ile ordunun bazı kesimlerinin yakın işbirliği içerisinde olduğunu ortaya çıkardı.

Bu plan doğrultusunda “Devlet içinde devlet” halinde örgütlenmiş olan Gladio, NATO çerçevesinde kurulmuştu. ABD'nin güçlü istihbarat birimi CIA, kuruluştaki rol oynamıştı. İtalya'daki Gladio ve diğer NATO ülkelerindeki benzer kuruluşlar, sivil ve askeri “yerli” istihbarat örgütleri yanında “gizlilik” esası ile çalışan bazı derneklerin üyelerini de içine almışlardı. Skandalın ortaya çıkardığı bir gerçek de, İtalya'yı bir ara kasıp kavuran terör olaylarının büyük bir bölümünün, NATO çerçevesinde kurulmuş “yarı resmi” Gladio örgütünün eseri olduğuydu. Suikastlar, siyasi cinayetler, bombalama ve tedhiş olayları, kökleri devlet içinde olan bu örgüt elamanlarının eseri idi.

Gladio - Mossad - P2 İttifakı

P2 adıyla anılan bir Mason Locası olan Propaganda Due, 1976-1981 yılları arasında faaliyet gösteren bir gruptu. Masonlar deyince akla hep esrarlı yapılar gelmesine karşın, P2'nin 1877-1976 yıllarında bünyesinde faaliyet gösterdiği büyük mason locası Grande Oriente d'Italia, Giuseppe Garibaldi, Giuseppe Mazzini gibi İtalyan tarihinin önemli isimlerinin yanı sıra sıradan bir sürü insanın da üye olduğu bir sosyal kulüp vasfındaydı. Ancak, kulübün başına Mussolini'nin “Karagömlekliler”inden olan faşist kökenli banker Licio Gelli'nin geçmesiyle, P2'nin yasal kayıtları silindi ve loca, “derin” faaliyetlere daldı. Gelli, Tora Tora Darbesi'nin gerçekleşebilmesi durumunda, cumhurbaşkanını tutuklayacak olan isimdi. Gelli, 1970'lerde eski İtalyan asilzadelerinin bir zamanlar üyesi olduğu P2'yi yeniden etkinleştirmekle kalmadı, ABD ve Hristiyan Demokratlar'dan da gizlenen bir “çekim” merkezi haline getirdi.

P2 Mason Locası deşifre olan tek masonik kontrgerilla şebekesiydi. Fakat masonluğun sırlarını korumaktaki ustalığı düşünülürse, P2'nin bir istisna değil, diğer ülkelerdeki localara bir örnek olduğu gerçeği ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla kontrgerilla, masonluğun yasadışı sokak gücü olarak karşımızda şekillenmektedir.

Masonluk alt örgütlere kontrgerilla vasıtasıyla inebilmektedir. Bu örgütlenmeler arasında Adli Tıp, Savcılık ve Emniyet gibi önemli kademeler vardır. Dünyanın pek çok ülkesinde Mossad-Masonluk-Kontrgerilla zincirini bu kademelerde ezici güçler barındırmaktadır. Örneğin Adli Tıp kurumlarının bu örgütlenmenin izni dışında dışarı bilgi vermesi mümkün değildir. Kontrgerillanın temel özelliği ise aynen masonluk gibi halka kapalı olmasıdır. Bu gizlilik zaman zaman masonlar tarafından ancak "gerektiği kadar" deşifre edilir. Masonluk kontrolü dışında kontrgerilla'nın kendi kendini deşifre etmesi ise söz konusu değildir. Devletlerin kontrgerillayı açıklaması da aynı şekilde mümkün değildir. Zaten genelde, kontrgerilla hakkında soru sorulan kişiler de bu zincirin içinde yer alanlardan seçilmektedir. Bunun en iyi örneği "kontrgerilla açıklansın" diyen P2 Locası'nın önde gelen isimlerinden İtalya Başbakanı Andreotti ve yine "Kontrgerilla vardır" diyen P2 Locası Üstad-ı Azamı Gelli'dir. Aldo Moro cinayeti, savcı katliamları ve benzeri cinayetlerin faili P2 Locası, kontrgerillayı inkar etmek değil masonlukla bağlantısız göstermek amacını güdüyordu. Bu da masonların "gerektiği kadar deşifre etme" yöntemlerinin bir parçasıydı.

Mossad dünya üzerindeki hemen hemen tüm kontra hareketleriyle yakından ilişki içindedir. Hindistan'da Sihlerden, Sri Lanka'da Tamillere, Güney Afrika'da İnkatalardan Lübnan Falanj Partisine, Ermeni Asala Örgütü'nden Azerbaycan Milli İstiklal Partisi'ne, İtalya'da Kızıl Tugaylar'dan İspanya'da ETA'ya, Peru'da Aydınlik Yol Gerillaları'ndan Sırbistan'da Çetniklere, Yunanistan'daki 17 Kasım Örgütü'nden, Latin Amerika'daki bütün kontra hareketlerine kadar tüm kontrgerilla örgütlenmelerinde Mossad damgasına şahid oluyoruz.

Mâlî konular araştırılırken, polis Gelli'nin villasını bastı ve burada yaklaşık 1000 isimden oluşan P2 üye listesi bulundu. Bu listeye göre P2 üyeleri arasında bakanlar, parlamenterler, askerler, istihbaratçılar, akademisyenler, yargıçlar, avukatlar, gazeteciler, televizyoncular ve işadamları bulunuyordu. Gelli'nin evindeki belgeler arasında, "Demokratik Yeniden Doğuş Planı" adlı bir "darbe" projesi de vardı. Gelli'nin amacı, İtalya'yı P2'ye sadık ve otoriter düzeni savunan bir "yeni demokratik eksen"e oturtmaktı. Bu amaçla, P2 kendi ekonomik ve siyasi elitini yaratacak ve kamuoyunu da adım adım ele geçirecekti.

Hedef Muhalifler

Gladio tipi örgütler doğrudan CIA'ya bağlıydı. Kuruluş amaçları, ülkelerini Sovyetler Birliği işgaline karşı korumak. Ama Gladiocular daha 60'lı yıllara gelmeden bu amacından sapıp, ülke içindeki muhaliflere karşı da görev yapmaya başladılar. Aslında CIA'nın hoşuna gitmeyen grupları baskı altına alarak sindirir. Sadece solculara karşı değil, o dönem hangi kesim muhalifse; mesela Hristiyan Demokratlara karşı bile görev yapar. Yani kim CIA'ya, Amerikaya muhalifse, hedefte onlar vardır.

Bu sindirmede özel yöntemler izlerler. Bulunulan belgelerin birinde, özellikle İtalya ve Fransa gibi solun güçlü olduğu ülkelerde, sabotaj ve cinayet tarzı önlemler alınması öneriliyordu. Halk arasında tepki oluşturmak amacıyla, hep gerilimi artırıcı eylemler yaparlar.

Örgütün çok sayıda silah deposu ortaya çıkarılır. İtalya'nın askeri istihbarat servisi SİSMİ'nin arşivlerine girildiğinde, ülkenin çeşitli yerlerinde bulunan sığınak kayıtlarına rastlanır. Kayıtlarda, patlayıcı ve silahların dökümü de mevcuttur. Silahlar hem doğu hem de batı ülkeleri kökenlidir. Eldeki belgelerde kayıtlı silahlarla sığınaktakileri karşılaştırılır. Birbirini tutmadığı, farklı silahlar olduğu anlaşılır. Zaten sığınak gizlidir.. Üstelik amaç bu silahları eylemlerde kullanmaktır... Sığınaktaki silahlar alınıp kullanılmış, sonra yerine başka tür silahlar konulmuş.

Normalde her bir sığınanın örgüt içinde bir sorumlusu vardır, ama bu sorumluların hep askeri istihbarat içindeki şefe bağlı olduğu anlaşılır..

Bu sığınakların; çok farklı ve şüphelenilmeyecek yerlerde mağaralarda, mezarlıklarda, hatta kiliselerin altında olduğu tespit edilir. Zaten Gladio, tarihin en iyi saklanmış sırrıdır. 1950'den 1980'li yılların sonuna kadar varlığı bilinmiyordu..

İtalya'da ortaya çıkanları dökümanda darbe planı da vardır. Planda; yapılara görev verilmiştir ve muhalif parlamenterlerin, gazetecilerin, akademisyenlerin isim listesi belirlenmiştir.

İtalya'daki Gladio soruşturmasına başta İtalya Cumhurbaşkanı ve tüm merkez sağ karşı çıkar, çözülmesini istemez.. Askeri istihbarat örgütü zorluk çıkarır.. Merkez sol ise destekler. Onlara göre İtalya'nın karanlık bir dönemi vardır ve bu dönemde olup bitenler açığa çıkartılmalıdır.. Geçmişle hesaplaşmak gereklidir.

Kuşkusuz bu operasyona medya büyük destek verir. Bunun yanında parlamento büyük destek verir. Araştırma komisyonu kurulur. Savcı bağımsız olarak hareket eder ve araştırma komisyonu ile birlikte hareket eder. Sonuçta tüm bağlantılar tespit edilir ve örgüt çözülür.

Bütün devlet yöneticileri bu yapıdan haberdar değil. Parlamentolardan özellikle gizleniyor. Hatta devlet başkanlarının tamamı da bu örgütün varlığını bilmiyor. Bazıları haberdardır, bazıları değildir. Kimin haberdar olacağı tamamen CIA'ya bağlı. Amerika kime güveniyorsa o Gladio'yu bilir. Ordu içinde bile böyledir. Hatta bazen Genelkurmay Başkanları, Savunma Bakanları bile örgütün varlığından haberdar olmayabilir.

Cinayet İşleten Başbakan

İtalya'da 1990'larda parlamento soruşturması sonucu ortaya dökülen kanıtlar, Avrupa ve Amerika'da konuyu araştıran bazı gazeteci ve yazarların bulguları, Gladio içinden bazı fraksiyonların özellikle böyle bir mistik zırhı üzerlerine geçirdiğine işaret

ediyor. "Vatan söz konusuysa gerisi teferruattır" diye özetlenebilen, tam olarak ne sağ ne sol olarak adlandırılabilir, salt güce dayalı bir ideolojik anlayışla siyaseti ve toplumu kukla gibi oynatan bu gruplar, kendi başlarına hareket ederek Gladio içinde Gladio oluşturdu. Siyasi kökenleri nasyonal sosyalizm ve faşizme dayanan Gladio ortaklarının oluşturduğu bu gruplar, bombalamalar ve suikastler yoluyla toplumları sindirmeyi amaçlıyordu. Eski patronları olan dış istihbarat örgütleriyle de pazarlık edecek ve onların da gözlerini boyamaya çalışacak güce ulaşmışlardı.

Gladio'yu en iyi ifade eden şey, silahlı kuvvetlere paralel bir yapıda oluşudur. Yani, Gladio, gizli, görünmez bir ordudur. Düşmanı da, teorik olarak saldırı ihtimali bulunan bir başka devlet değil, ülke dahilinde iç düşman olarak tanımladıklarıdır."

İtalyan basınında yer alan haberlerde Chiesa'nın ve Pecorelli'nin, hükümet darbesi yapmak üzere eğitilmiş gizli bir askeri örgüt (Gladio) hakkındaki bazı bilgilerin kopyalarını ele geçirdikleri için öldürüldükleri bildirilir.

Cezaevinde zehirlenen banker Sindona, Londra'da bir köprü altında asılan banker Calvi ve evinin önünde arabasına binerken kurşunlanan parlamenter Salvo Lima, hep bir ucu Andreotti'ye dayanan ünlü skandalların baş kahramanları olarak hatırlanmaktadırlar.

Öte yandan İtalya'nın en büyük özel şirketi Fiat ve devlet kuruluşu ENI'nin üst düzey yöneticileri de Şubat 1992'de açılan yolsuzluk dosyalarının içinde yer almaktadırlar. Üç eski Başbakan Giulio Andreotti, Bettino Craxi ve Arnaldo Forlani, ve Giulio Amato hükümetinden beş eski bakan da yolsuzluk suçlamalarıyla karşı karşıyadırlar.

Çizme'deki bunalıma geniş yer ayıran New York Times gazetesi olayları şöyle yorumlamaktadır: "Bu son krizle birlikte, İtalya'da olup bitenler artık gerçek bir Baba filmi senaryosuna taş çıkartmaktadır. Dünyanın beşinci büyük sanayi ülkesinin bunca yıldır mafya patronları ve gangsterleri koruyan politikacılarla yönetildiği anlaşılmıştır. Zincirleme skandallar İtalya'yı giderek trafik ışıkları olmayan bir dört yol ağzına itmektedir."

Siyaset hayatı boyunca sayısız skandala adı karışan "tilki" lakaplı İtalyan Başbakan Giulio Andreotti, Gladio'ya "sadece tertemiz yurtseverlerin dahil olduğunu, bu işin tamamen yasal olduğunu" açıklamıştı. Andreotti ve Askeri İstihbarat Örgütü Başkanı Amiral Martini, Senato Komisyonu önünde verdikleri ifadelerde bu örgütün "tamamen dış saldırılara karşı hazır bulundurulduğunu, ülkenin iç meseleleriyle hiçbir ilgisi olmadığını" iddia ederler. Ancak gerek yasallık iddiası, gerekse "ülkenin iç meseleleriyle ilişkisizlik" iddiası gayet tutarsızdı. Yasallık ve meşruluk iddiaları, Gladio'nun 10.000 kişiye ulaştığı söylenen personelinden sadece 622'sinin kimliğinin SISMI'nin bilgisi dahilinde olduğunu söylenmesiyle gölgeleniyordu.

Dışarıda "Mister İtalya", ülke içinde "Tanrısal Giulio" denilen ve Jul Sezar'la karşılaştırılan Andreotti, 2002 yılında, Aldo Moro cinayetini örtbas etmek için mafyaya siyasi cinayetler düzenletmekten suçlu bulundu. 24 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Kilisenin girişimleriyle 2003 yılında şimdiki Başbakan Silvio Berlusconi tarafından hapisten kurtarıldı.

Başbakanın Öldürttüğü Gazeteci

Moro'nun ölümünden kısa bir süre sonra "mükemmel gizli servis kaynakları olan" İtalyan gazeteci Mino Pecorelli, Moro'nun ölümünün Gladio'yla bağlantılı olduğunu -bu 1990'a kadar resmen doğrulanamayacaktı- yazdığı 1978'deki makalesinde şüphelerini seslendirmişti. Moro'nun ölümünden bir yıl sonra Pecorelli Roma'da öldürüldü. Moro'nun kaçırılmasının "açık bir süper güç" iş olduğunu iddia ediyordu. 2002'de 7 dönem başbakan Giulio Andreotti, Pecorolle'nin öldürme "emrini" vermekten mahkum oldu. Pecorelli, "Hristiyan Demokrat lideri Aldo Moro'nun, Başbakan Andreotti hakkında yıkıcı eleştirilerinin olduğu" bir kitabı yayınlamak üzereydi.

Savcılar Bile Öldürdüler

28 Mayıs 1974'de Piazza Delle Loggia'da sağcıların gösterisi sırasında bombalar patlar, 6 kişi ölür, 100'den fazla kişi de

yaralanır. Araştırmayla görevli savcılardan M. Arcari, polisin ortak çalışmak istememesini ve üstü olan Travato'nun hareketlerini resmi olarak protesto eder. Polis şefi Diamara, savcı olay yerinde araştırma yapmadan önce alanı tamamen yıkatır. Bu yüzden savcı hiçbir teknik analiz yapamaz ve patlayıcıdan eser dahi bulamaz.

Ertesi gün savcının oğlu polislerce tutuklanır. Teröristlerle ortaklıkla suçlanır. Bunun üzerine Arcari olaydan çekilir. Eldeki tutuklular ya serbest bırakılır ya da uzaklardaki hapishanelere gönderilir. Savcı basına yaptığı açıklamada şunları söyler: "Beni bu işten uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Suikasti yapan gruptaki polisler ortaya çıkmasın diye araştırmalara hile kattılar. MAR (Devrimci Harekat Grubu)'na katılan polisler, çok üst derecede polis ve İçişleri Bakanlığı üst düzey görevlileridir... Tutuklananların arasındaki Malfredi adlı bir kişi İçişleri Bakanı'nın bir ortağıdır. Güvenlik Müfettişi General Musolino teröristleri korumaktadır. Komiser Calabresi'yi öldüren Nardi, uzun süre binbaşı Mezziani'nin evinde saklanmıştı...."

Gazeteciler bu suçlamaları niye yaptığını sorduğunda ise "Bunları gerçekler ortaya çıksın diye söylüyorum. Teröristler üst düzey görevlilerince korunurken, olaydan alakasız gençlerin tutuklanması doğru değil" cevabını verir.

3-4 Ağustos'ta "Italicus" adlı uluslar arası bir trenin yakınlarında bir bomba patlar. 12 ölü, düzinelerce yaralı tesbit edilir. Aşırı sağcı örgütlerle ilgili bir sürü ipucu yakalanmıştır. Olayla ilgilenmek üzere savcı Occorsio görevlendirilir. Savcı, gizli servisinden bu örgütlerle ilgili bilgi temin etmek ister. Gizli servis bu üç örgütün ilkinin var olmadığını, son ikisininse barışsever olduğunu bildirmiştir. İtalyan gizli servisi örgütlerin gerçek kimliğini saklamayı tercih etmiş, Occorsio ise bir süre sonra Roma'da öldürülmüştür.

Devlet güvenliğinin ortaklığı olmadan, değişik gizli servislerin koruma ve yardımı olmadan, casuslara yapılan maddi yardım olmadan bu terör hareketlerinin gerçekleştirilmesi imkansız gözükmektedir.

Şimdiye kadar pek çok gazeteci ve bağımsız savcı bu olaylarla ilgili araştırma yapmıştır. Yapılan her araştırmanın sonucunda, teröristlerin yüksek düzeydekilerle ortaklıkları olduğu bulunmuştur... Ama bu araştırmaların sonucunda yapılan suçlamaların belki de en sert olanı, uzun süre Adalet dağıtma görevi yapmış bir kişiden gelmiştir. Roma Başsavcısı Spagnuolo, Ocak 1974'de yaptığı konuşmada "polis teşkilatını temizlemek lazımdır. 50'li yıllardan beri İçişleri Bakanlığı ve gizli servisler politik hareketlerde görevli memurları korudular. Leone, Henke, Miceli gibi askeri güvenlik hizmetleri sorumluları, hükümet başkanı Rumor ve Polis Teşkilat Başkanı Mangano bunlardan sadece birkaçıdır" demiştir.

D'Amato polisin içindeki karışıklığın sebebi gibi gözük-mektedir. Ama başsavcı görevde olduğu dönem boyunca onlarla ortak çalıştığını unutmuştur. 1969'dan beri ne zaman ki bir savcı onurlu bir şekilde görevini tamamlamak ve cina-yetleri takip etmek istese, İtalyan Yüce Mahkemesi tarafından anlaşılma-z sebeplerle görevden alınmış, daha uslu ve zararsız bir göreve getirilmiştir.

1968 yılında patronlarla gizli servislerin ilişkisini sağlayan bir gizli servis albayının intihannı araştırmak isteyen savcı Pesce görevden alınır. Bulduğu belgeler gizli servislere iade edilir. Telefon dinleme olayını araştıran savcının bulduğu belge ve kayıtlar mahkemeden gizlenir. Bu araştırmada politikacılar, İtalyan gizli servisi, yabancılar ve pek çok isim geçmektedir. Ama yargıçlık bu görevi Roma mahkemesine devreder ve tutukluları da serbest bırakır. Ve daha pek çok yargıç olaylar-dan uzak tutulur. Teröristler de davalar sonucu tek tek serbest bırakılır.

İtalya'yı kana bulayan bir sürü olayda P2'nin kilit rol aldığı öne sürüldü. Bunlar arasında Başbakan Aldo Moro'nun öldürülmesi ve 1980 Bolonya Katliamı da vardı. P2'nin Gladio yapısı içinde olduğu söylene-se de, gazeteci üyelerinden bazılarının ABD'yi İtalya'daki tüm yasadışı hareketlerden sorumlu tutan haberler yaptıkları gözleniyordu. Örneğin ülkenin önde gelen araştırmacı gazetecilerinden Carmine Pecorelli (Mino), kıvrak

kalemiyle gündeme taşıdığı askerî ve istihbarî dosyalarıyla tanınmıştı. Mino, Moro suikastini CIA'in işaretiyle Gladio'nun işlediğini yazmıştı. Pecorelli 1979 yılında bir suikaste kurban gitti. (Uğur Mumcu ve öldürülüşünü hatırlayınız) Bu suikastin, mafya ile eski başbakan Giulio Andreotti'nin ilişkilerini gündeme getirmiş olması sebebiyle işlendiği öne sürüldü. Bu cinayetten ötürü Andreotti, 2002'de mafya patronu Gaetano Badalamenti ile beraber 24 yıl hapse mahkûm oldu. 2004'te karar temyiz edildi. P2 grubu üyeleri arasında yıllardır ülkede en çok izlenen tartışma programını yapan Maurizio Costanzo'da bulunmakta ve kendisine verilen belli konuları özellikle gündeme getirmektedir.

Ele Geçirilen Günlükler

Böylece 90'ların başında herkes Gladio'yu konuşur oldu. Tam da bu sıralarda, sürpriz bir gelişme oluverdi: Parlamento Terör komisyonu'nun sosyalist üyelerinden Luigi Cipriani öldü ve evraklarının içinden bir not defteri çıktı. Kapağında, yozlaşmış İtalyan devletini ima ettiği sanılan "çürük imparator" kelimeleri yazan defterde, Aldo Moro cinayetiyle Gladio arasında bağlantı olduğu yolunda önemli iddialar vardı. Cipriani, Moro'nun yıldızının ABD'yle hiç barışmadığından söz ediyordu.

Şöyle diyordu Cipriani:

"Amerikan Dışişleri Bakanı Henry Kissinger 'la çatışıyorlardı. Kissinger, Moro'dan çok rahatsızdı ve onun İtalya'yı NATO'dan çıkarmaya çalıştığı yönünde bir izlenim edinmişti. Ekonomik kriz İtalyan Komünist Partisini güçlendiriyor, ABD Başkanı Ford da bundan rahatsızlık duyuyordu. Aldo Moro'nun karısı Eleonora, eşinin Komünist Partisi'yle ittifak politikasından dolayı tehditler aldığını söyledi."

Cipriani'nin not defteri, başka gerçekleri de gözler önüne sermekteydi: *"Moro öldürülmeden önce, Gizli İstihbarat Servisi'ne bir dilekçeyle başvurarak kendisine zırhlı bir araba tahsis etmelerini istedi. Ama araba verilmedi! Olaydan 3 hafta önce bir*

tutuklu, Roma 'da çok yüksek bir siyasi görevlinin kaçırılacağını ihbar etmişti. Bundan 20 gün kadar önce de M. S. Senatore Hapishanesi'nden Aldo Moro 'nun kaçırılacağı konusunda bir bilgi sızmıştı. Bu iki bilgiye rağmen istihbarat servisi bunları değerlendirmede. Politikacılara yeterli koruma sağlanmadı. Ve servis bu bilgileri Moro davasını yürüten mahkeme istemesine rağmen vermedi. Tüm bunları değerlendirdiğimde, şu kanaate varıyorum: Moro 'nun kaçırılması ve öldürülmesi, yalnızca Kızıl Tugaylar tarafından değil, içinde mafya ve gizli servislerin de bulunduğu bir grup tarafından gerçekleştirilmiş olmalıydı..."

1994'de bir başka gelişme daha oldu. Panorama dergisi, Pierluigi Ravasio adlı bir jandarma paraşütçüsüyle röportaj yaptı. Ravasio şok bir açıklamada bulunmuştu: "*Moro 'nun kaçırılması sırasında, Sardunya Adası 'ndaki Gladio kampının eğitmeni Albay Guglielmi de olay yerindeydi. İşin içinde gizli servisler ve mafya da vardı..."*

Gizli servislerle mafyanın yolu, İtalya'da bir tek adreste kesişiyordu: Gladio.

Moro Kurban Edildi

İçişleri eski rehine arabulucusu ve uluslar arası kriz yöneticisi Steve Pieczenik'e göre: Moro İtalya'nın "istikrarı" için kurban edilmiş.

Pieczenik, Moro'nun kaçırıldığı gün Başkan Jimmy Carter tarafından kriz komitesine katılmak için gönderildiğinde, Başkan'ın "*Moro 'nun kendini kurtarmak için devlet sırlarını açığa vuracağı korkusuyla yerinde zıpladığını*" söyledi.

Kriz Komitesinin aldığı en önemli karar olarak Moro'nun öldüğünü ve Kızıl Tugaylar'la ilişkilendirilen bir bilgi notunu basın yoluyla kamuoyuna sızdırmaktı. Bunun amacı İtalyan halkını en kötü için hazırlamak ve devletin Moro için pazarlık etmeyeceğini ve onu ölü olarak kabul ettiğini Kızıl Tugayların bilmesini sağlamaktı. Konuyla ilgili bir belgeselde, Pieczenik, "*Karar kaçırılmadan dört hafta sonra, Moro 'nun mektupları*

ümitsizleşmeye ve devlet sırlarını açık etmeye yakın olduğu zaman verildi" ve "Çok zor bir karardı ancak sonunda kararı veren İçişleri Bakanı Francesco Cossiga ve anlaşılan Başbakan Giulio Andreotti `ydi" diye anlattı.

Moro`nun Mektupları

Esir tutulduğu sıralarda yazmış olduğu Moro`nun yayınlanmış mektupları arasında, Batı`nın diğer gizli servisleriyle birlikte çalışan gölge bir organizasyonun ülkesinin istikarsızlığına karışmış olabileceğinden korktuğunu belirtmişti. Esaret altındayken sorgusunda Moro, NATO`nun anti-gerilla eylemleri`nden bile bahsetmişti. Ancak Kızıl Tugaylar bu bilgilerin hiçbirini kullanmadı. Bunun nedeni belki de, Kızıl Tugayların kuruculara göre, organizasyon Moro`nun kaçırılması esnasındaki liderinin İtalyan ya da ABD istihbarat servisleriyle birlikte çalışan Mario Moretti oluşuydu.

Temiz Eller Başlıyor

Soruşturma açan Palermo Başsavcısı Giancarlo Caselli, elinde güçlü deliller olduğunu iddia eder ve Andreotti'nin hükümet ile mafya arasında köprü görevi yaptığını da ekler.

Caselli, suç duyurusuyla beraber aynı zamanda 200 sayfalık bir raporu da imzalayarak Senato'ya gönderir ve Andreotti'nin dokunulmazlığının kaldırılmasını ister. 47 yıl aralıksız parlamento üyesi olan ve hükümetlerde savunma, maliye, dışişleri bakanlıkları ve 7 defa başbakanlık yapan Andreotti, eski Cumhurbaşkanı Cossiga tarafından ömür boyu senatör olarak atanmıştır.

Tommaso Buscetta ve Francesco Marino Mannoia adlı eski mafya üyelerinin tarıklıklarına dayanılarak hazırlanan bir rapora göre, mafyayla mücadele etmesi için Sicilya'ya gönderilen ve 1982 yılında bir suikaste kurban giden terörle mücadele uzmanı eski Sicilya Valisi Carlo Alberto Dalla Chiesa ve 1979

yılında vurulan gazeteci Mimo Pecorelli, Andreotti'nin verdiği emirlerle öldürülmüşlerdir. Raporda Andreotti'nin bu iki kişiyi 1978 yılında eski Başbakan Aldo Moro'nun Kızıl Tugaylar tarafından kaçırılarak daha sonra öldürülmesine ilişkin sırrı bildikleri gerekçesiyle öldürttüğü belirtilmektedir.

Soruşturmanın sağlıklı seyretmesi açısından Andreotti'nin dokunulmazlığının kaldırılmasını isteyen Palermo savcıları, "Andreotti'nin sağ kolu Sicilyalı Salvo Lima'nın öldürülmesinden sanık, üç eski mafya üyesi pişmanlık duyarak itirafta bulundular. Açıklamalarına dayanarak 200 sayfalık bir soruşturma dosyası hazırladık. Elimizde yeterince kanıt var" dediler. Buna göre özellikle 80'li yıllarda birçok kaçakçılığı ve cinayeti hasır altı etmekle suçlanan Andreotti, yıllardır mafya babalarının korunmasını ve işbirliğini üstlenen üst düzey bir devlet adamı olarak parlamentoda görev almaktaydı.

Andreotti'nin mafya ilişkilerine dair soruşturma tutanakları, gerçekleri gözler önüne serdi. Mafya'nın "Giulio Amcası"nın 1968-1992 arasında yer altı örgütüne her türlü desteği verdiği ortaya çıkmıştı.

Rüşvet ve yolsuzluk skandallarından sonra, Mafya'nın da devletin en üst kademelerine kadar sızdığının ortaya çıkması üzerine, Giulio Andreotti ile birlikte "Birinci Cumhuriyet'in filmi koptu" dendi. Tüm yönetici sınıfı soruşturma altına alındı. Epoca dergisi "suçlananları lütfen linç etmeyelim. Sadece yargılayalım. Ancak bu arada doğacak 'İkinci Cumhuriyet'i sağlam temellere oturtalım" dedi.

Andreotti'nin Gladio-Mafya-P2 üyelerinden müteşekkil hükümeti yargı önüne çıkarılır: P2'nin önemli isimleri Sindona ve Calvi de Andreotti dosyasının karanlık simalarıdır. Aslında tüm dünya hükümetlerini saran bu karanlık şebekeler, İtalya'da deşifre edilerek "Temiz Toplum" projesi devreye sokulmuştur. Yapılan bu olağanüstü operasyona da "Temiz Eller" adı verilmiştir.

Aldo Moro'nun kaçırılmasından tutun da P2, Calvi ve Sindona skandalları gibi İtalya'nın gelmiş geçmiş en karanlık skandallarıyla öteden beri özdeşleştirilmiş olan Andreotti, hakkında açılan

28 parlamento soruşturmasından hep dokunulmazlığı arkasına sığınarak kurtulmuştur. Her seferinde de tüm mücadelesini önce dokunulmazlığını korumaya dayandırmaktadır.

Bu arada P2 üyesi ve Gladio skandalına da adı karışan İçişleri Bakanı Vincenzo Scotti bu kez de mafya üyesi olmakla suçlanmaktadır. Suçlamada bulunan makam ise Napoli Savcılığı'dır. Parlamento'da Mafya Komisyonu Başkanı olan Scotti'nin mafya üyesi olması gerçekten ilginçtir.

Mafya ile işbirliği yapmakla suçlanan bir başka politikacı ise, eski İçişleri Bakanı Antonio Gava'dır. Basındaki haberlerde "Antonio Gava'nın da mafya bağlantısı göz önüne alırsa, ülkenin güvenlik teşkilatına, polise ve finans dünyasına yön veren siyasetin en yüksek katmanlarının uyuşturucu trafiğini yöneten canilerle yol arkadaşlığı etmiş olduğu ortaya çıkıyor." denilmektedir.

Kızıl Tugaylar

Kızıl Tugaylar (Red Brigades) 1970'lerde kurulan İtalyan solcu bir terör örgütüdür. 1974'de Kızıl Tugaylar'ın kurucuları Renato Curcio ve Alberto Franceschini tutuklandı. Sonraları Alberto Franceschini Kızıl Tugaylar'ın üst düzey bir üyesi Mario Moretti'yi kendilerini satmakla ve onla beraber diğer üst bir üye Giovanni Senzani'nin İtalyan ve ABD gizli servislerinin ajanları olmakla suçlayacaktı. İki kurucunun tutuklanmasının ardından Moretti, Kızıl Tugaylar'ın rütbeleri arasında üst basamaklara çıktı.

Kızıl Tugaylar, Corrado Simioni, Duccio Berio ve Mario Moretti'nin kurdukları Paris'teki Hyperion Dil Okulu'yla yakın çalıştı. Corrado Simioni, Avrupa Özgür Radyo'da CIA için çalıştı, Duccio Berio İtalyan SID'e sol gruplar hakkında bilgi sağlıyordu, Kızıl Tugaylar'ın kurucuları tarafından istihbarat olarak suçlanmasının yanında Mario Moretti, eski İtalyan Başbakanı Aldo Moro'nun öldürülmesinden ve planlanmasından sorumlu olduğu ortaya çıktı. İtalyan polisi Hyperion Dil Okulu için "Avrupa'daki en önemli CIA ofisi" ifadesini kullanıyordu.

Kızıl Tugaylar Ne Kadar Kızıl?

Aldo Moro'yu kaçırap öldüren Kızıl Tugaylar, Avrupa'nın gelmiş geçmiş en kanlı solcu terör örgütüydü. Ancak sonradan bunların sadece basit bir solcu grup olmadığı, karanlık bağlantıları bulunduğu bir bir ortaya çıktı. "Kızıl Tugaylar Moro'yu, Gladio'nun emri üzerine öldürdü" iddiaları da bu noktada ortaya çıktı.

Kızıl Tugaylar'ın militan devşirdiği Paris'teki Hyperion Dil Okulu'nun üç kurucusundan biri olan Corrado Simioni, bir dönem CIA bağlantılı Özgür Avrupa Radyosu'nda çalışmıştı. Kuruculardan bir diğeri, Duccio Berio ise, bir dönem İtalyan Askeri İstihbarat Servisi'ne İtalya'daki sol gruplarla ilgili bilgi aktardığını kabul etti... Hyperion Dil Okulu, Aldo Moro'nun kaçırılmasından kısa bir süre önce İtalya'da şube açtı ve Moro'nun öldürülmesinden birkaç ay sonra bu şube kapatıldı! Bir İtalyan emniyet raporunda Hyperion'un Avrupa'daki en kilit CIA noktalarından biri olduğu belirtilmişti...

Moro'nun kaçırıldığı günlerde Kızıl Tugaylar'a ait bir hücre evine yapılan baskında, daha önce İtalyan Askeri İstihbarat Servisi'ne ait olduğu belirlenen bir baskı makinesi ele geçirildi. Kızıl Tugaylar tarafından gerçekleştirilen bir başka kaçırma olayında, çıkan çatışmanın ardından toplanan 92 mermi kovanında yapılan balistik incelemede ise, bu kovanların yansının Gladio depolarındaki mermilere uyduğu belirlendi...

İtalya'da P2 Locası, gizli servislerle işbirliği içinde çalışarak çok kısa bir zamanda İtalyan siyasi yaşamı üzerinde kontrol sağlamıştı. Bu yolla da P2-Hristiyan Demokratlar-Gladio üçgeni kurulmuştu. Bu üçgene en büyük yardımcı olarak İtalyan Sanayici ve İş Adamları Derneği, Lions kulüpleri ve benzeri dernek ve kuruluşlar kullanılmıştı. P2 Locası'ndaki generaller, tüm NATO ülkeleri nezdinde kurulan kontrgerilla teşkilatlarından biri olan Gladio'nun mason localarından aldığı talimatlar doğrultusunda, eylemlerini gerçekleştirmesini ve bu eylemlerin örtbas edilmesi işlemini üzerlerine almışlardı. Savcılar da P2 tarafından kendi çıkarları doğrultusunda karar vermeleri için kullanılmış, buna

yanaşmayan savcılarının ise Sicilya'ya atanmaları sağlanarak ölüm fermanları verilmişti.

CIA'dan önceki ABD gizli servisi OSS'nin gizli dosyaları, bir masonik kuruluş olan ve İtalya'nın pek çok seçkin kişisini içine alan P2 Mason Locası'nın eline geçmişti. CIA ve P2 arasındaki kilit adam Micheal Sindona idi. Sindona, CIA'nın İtalya'daki seçimlere pompaladığı 65 milyon doları götüren kişiydi. Ayrıca, Nixon Hukuk Firması ve John McCottrey ile bağlantısı vardı. Bu sıralarda özellikle Hristiyan Demokrat Parti ve Liberal Parti, CIA ile ilişkileri yüzünden tepki topluyordu.

Kızıl Tugaylar-Mossad Bağlantısı

11 Ocak 1982'de yayınlanan Panaroma dergisinde, Kızıl Tugaylara mensup bazı teröristlerin sorgularında, İsrail ajanlarının 1973'ten beri örgütü desteklediklerinin itiraf edildiği yazıyordu. Dergideki habere göre İsrail ajanları teröristlere silah, para, eğitim konularında destek veriyor, İtalyan devletine karşı da korunacakları kendilerine vaad ediliyordu. İsrail ajanları Kızıl Tugaylar'dan, yardımlarına karşılık olarak İtalyan iç politikasında istikrarsızlık yaratmak üzere daha güçlü taahhütler vermelerini ve sansasyonel eylemlere girişmelerini istiyordu. Böyle bir isteğin ise tek bir sebebi olabilirdi: İsrail, İtalya'yı istikrarsızlığa sürükleyerek bu ülkenin Akdeniz bölgesindeki güçlü konumunu bitirmek istiyordu.

İsrail'in İtalya'da edindiği müttefikler, yalnızca faşist gruplarla sınırlı değildi. Pek çok terör örgütü gibi Kızıl Tugaylar da Lübnan'da İsrail'in denetimi altındaki kamplarda eğitim yapmaktaydı. Yanlarında Almanya'dan Baader-Meinhof çetesi elemanları da eğitiliyordu. Bu kamplarda eğitmenlik görevini Mossad'lı subaylar üstlenmişti. Tutuklanan Kızıl Tugay lideri Renato Curcio'nun da, Mossad tarafından eğitilmiş olduğu öğrenilmişti. Kızıl Tugaylar'ın elemanları yakalandığında, ellerinde Lübnan'daki yerleşim merkezlerinin haritaları olduğu görülmüştü. Üstelik Aldo Moro'nun öldürülmesinde kullanılan silah da Orta Doğu menşeli idi.

Öte yandan Kızıl Tugaylar'ın örgüt amblemi, Alman Kızılordu Fraksiyonu'nun amblemi gibi beş köşeli yıldızdı. Kızılordu'nun da Kızıl Tugaylar gibi İsrail ve Mossad ile yakın ilişkileri vardı.

Roma'da terorist eylemleri soruşturan müfettiş Ferdinando Imposimato, Il Messaggero gazetesinde 17 Ocak 1982 tarihinde yer alan bir röportajda Panorama'yı doğrulamaktadır. Buna göre İsrail gizli servisinin komplocu İtalyan örgütlerine sızdığı ve bu örgütlere birçok kez silah, para ve bilgi yardımı yaptığı bir gerçektir. İsrail planlarının amacı ülkeyi istikrarsızlığa sürükleyerek Akdeniz bölgesinin denetimini kendilerinin devralmasını sağlamaktı. İtalya'da reklamcılık ve özel televizyonculuk dalında faaliyet gösteren büyük Yahudi şirketleri de, İtalyan Komünist Partisi yöneticileri ile yakın ilişki içindeydi. Mossad ile çok yakın ilişkide olan İtalya'daki işadamları, İtalyan Komünist Partisi yöneticilerini kullanarak faaliyetlerini sürdürüyorlardı.

Kızıl Tugayların önde gelen simaları Mossad'ın, İtalya'da istikrarsızlık yaratmak üzere, bir İtalyan yargıcın "Şeytan Planı" olarak adlandırdığı operasyonun bir parçası olarak, suikast hedefleri hakkında kendilerine bilgi sağlayarak yardım etmeye çalıştığını iddia ettiler. Radikal Partili bir parlamenter Mossad'ın İsrail aleyhtarı bir devlet adamı olarak nitelenen Aldo Moro'nun ortadan kaldırılmasıyla ilgili olabileceğini söyledi. İtalyan Parlamentosu'nda İsrail'in İtalya'yı istikrarsızlığa sürüklemek istediği açık olan Kızıl Tugaylar'a yardım ettiği doğrulandı.

Moro, terörizmin ve PCI (İtalyan Komünist Partisi)'nin durumunu analiz ediyordu. Bazı gizli servislerin terörle bağlantılarını da inceliyordu. Moro, ölümünden sonra İtalya Başbakanı olan P2 Locası üyesi Andreotti'yi skandal ve yolsuzluklara karışan insanları korumakla suçluyordu. "Lockheed Skandalı 76'daki Hristiyan Demokrat (DC) Partisi'nin gerileyişi ve Komünist Partisi'nin (PCI) yükselişinin bir meyvesidir. Lockheed Skandalı askeri alandaki yolsuzluklar arasından tesadüfen seçilmiş bir olaydı. CIA ve Mossad'ın geçmişte de İtalya ve ABD'de önemli bir rol oynadığı kanaatindeyim" diyordu.

Aldo Moro öldürüldükten sonra, tuttuğu 53 sayfalık doküman Milan'daki evinde bulunmuştu. P2 Locası üyesi Başbakan Andreotti belgeleri gizli tutmaya çalışmış, fakat gazeteciler bunu ortaya çıkarmışlardı. Bulunan notlarda Moro "partiyle alakamı kestim çünkü çok fazla rüşvet, çok fazla alçaklık ve çok fazla aptallık vardı. Hristiyan Demokrat Parti'den istifa edeceğim" demektedir. Andreotti'yi de vicdansız, karanlık işler çeviren biri olarak tanımlamıştı.

Henry Kissinger 1975 yılında, İtalya'da kendi istekleri dışındaki bir hükümete izin vermeyeceklerini açıkça beyan etmişti. Bir CIC (Karşı İstihbarat Birliği) uzmanı olan Kissinger İtalya'da Gladio operasyonunu devreye sokacağına dair açık bir sinyal vermiş oldu böylelikle.

P2 Mason Locası'nın Mossad'ın desteklediği Kızıl Tugaylar'ı kullanarak organize ettiği, Aldo Moro'nun öldürülmesi olayı, İtalya'nın gerekli istikrarlı yapıyı edinmesi için attığı adımlardan birini daha durdurmuştu.

Terörü Kim Organize Ediyor?

Savcılar ve gözlemciler karmakarışık bir ağın örgüsünü yıllar boyu anlamaya çalıştılar. 1991'e kadar Venedik'te devam eden çeşitli adlî soruşturmalar şu gerçeği ortaya koydu: Bütün bu kanlı terör ve şiddet olaylarının görünür aktörleri olan çeşitli grupların arkasında İtalya'daki terör stratejisinin farklı safhalarını elinde tutan tek güç olarak askerî gizli servisler görünüyordu. Licio Gelli'nin P2 mason locasının yakın kontrolü altındaki İtalyan askerî servisleri 1964'ten 1980'e kadar terör sahnesinin merkezindeki düzenleyicisiydi. Gizli servislerin karanlık rol ve eylemlerine dair yapılan bütün araştırmalar, devlet sırları bahanesine toslamaktaydı. Adlî soruşturmalar kapatılıyor, savcıların suçlu bulduğu bütün önemli kişileri aklayan şaşırtıcı kararlarla karşılaşılıyordu. Son terör olaylarını takip eden on yılın sonunda, İtalya'da en karanlık dönemi oluşturan bu terör dalgasına rağmen hiçbir suçlu bulunamadı ve hiçbir açıklama yapılmadı. Önemli Tanıklar Ortadan Kayboluyor.

Savcılar kısa sürede gizli servis arşivlerinden dosyaların kaybolduğunu anladılar. 1969'da kurulan parlamento araştırma komisyonuna zor bir görev düşüyordu. Önemli tanıklar ortadan kayboluyordu. Önce General De Lorenzo'nun yardımcısı Bay Rocca, 27 Haziran 1969'da bürosunda ölü bulundu. Rocca'daki belgelerin önemli bir bölümü kaybolacaktı. 27 Temmuz 1969 General Ciglieri açıklanamayan bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Onu, gizli servisleri bunaltan raporu hazırlayan General Manes'in ölümü izledi. Manes, komisyon önünde ifade vereceği günlerde bir kalp krizinin kurbanı oldu.

8 Ocak 1970'de ABD Genelkurmay Başkanı olan General Westmoreland'ın imzasını taşıyan "Arazi el kitabı 30-31" koduyla tasnif edilmiş 138 sayfalık "çok gizli" bir belgeyi yayımlayacağı duyurulan bir Türk gazeteci, aniden ortadan kaldırıldı ve yayın engellendi. 1980'de İtalyan mahkemeleri, neo-faşist grupların, P2 mason locasının ve İtalya gizli servislerinin aynı amaçlarla bir araya geldiğini, İtalya'da asker ve sivillerden oluşan gizli bir örgütün varlığını belirledi. CIA, mason locaları ve gizli servisler kanun dışı işlere girmişti; organize cinayet ve terörizm birbirine yakından bağlıydı. 9 Ocak 1990'da savcı Felice Casson, istihbarat servislerinin kontrolündeki gizli silah depolarını keşfetti. Gizli servis arşivlerine girdi. Doğrudan gizli servisler ve NATO tarafından kontrol edilen sivil ve askerlerden oluşmuş, yasa dışı bir örgütün varlığını belgeledi. Karşı espionaj mektupları gizli bir direniş örgütünün, yani Gladio örgütünün kurulmasını öngören 50'li yıllarda imzalanmış NATO protokollerinden söz ediyordu.

Cesur Bir Savcı Lazımmış

3 Mayıs 1988 günü üç İtalyan Jandarması Kuzey Sagrola yakınlarında Peteano köyünde, kuşkulandıkları bir araçta arama yapmak için bagajı açtıklarında, arabada meydana gelen patlama sonucu ölmüşlerdi. Bu olaydan sonra, Kuzey İtalya'da bir dizi operasyon sonunda, kırsal alanlarda toprağa gömülü 127 silah, tahrip kalıbı ve patlayıcı madde deposu ortaya çıkarılmıştı.

Bu olayı soruşturmakla görevlendirilen, Venedikli Savcı Felice Casson, bulunan silah ve patlayıcı madde depolarının SISMI'nin denetiminde olduğunu saptadı. Jandarmaları öldüren üç neo-faşisti ömürboyu hapse mahkum ettirdi. Ancak, bir generalle bir yarbayın soruşturmayı saptırmaya çalıştıklarının farkına varınca, tıpkı Yunanistan'da Lambrakis'in öldürülmesi olayında olduğu gibi, İtalya Başbakanı Andreotti'ye gizli servis arşivlerini incelemek için başvuruda bulundu ve başvuru belgesinin bir kopyasını da Parlamento Güvenlik Komisyonu'na gönderdi.

Yaptığı başvuruya uzun süre yanıt alamayan Casson, harekete geçmeye karar verdi. Sonuçta, 20 Temmuz 1990'da Andreotti ile görüşerek İtalyan İstihbarat Servisi'nin arşivine girmeyi başardı. Yaptığı araştırma sonucunda Gladio'nun 1956 yılı Kasım ayında İtalyan ve Amerikan gizli servisleri tarafından Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı'ndan gelecek bir istila olasılığına karşı, bir direniş örgütü çekirdeği oluşturmak için kurulduğunu saptadı. İtalyan Anayasası'na göre uluslar arası anlaşmaların meclislerin tarafından onaylanması zorunlu olduğu halde, bu durum hiç dikkate alınmıyor ve 26 Kasım 1956'da CIA ile Sifar aracılığıyla, üsler ve silah depoları oluşturulması, anti-komünist ölçütlerle yüzlerce kişinin kontrgerilla savaşı için eğitilmesi amacı ile gizli ve yasadışı bir örgüt kuruluyordu.

İtalya'nın 1990-2000 dönemindeki soruşturmayı yapabilmesi, 1980'lerde savcı Casson'un terör olaylarını araştırmadaki ısrarı sonucu mümkün olabildi.

İtalya'da daha derinlere inebilmeyi mümkün kılan soruşturma, 1972'de Peteano Köyü'nde patlayan bir bombanın üç jandarmarın ölümüne neden olduğu olayın 1984'te savcı Casson tarafından yeniden araştırılmaya başlamasıyla açıldı.

Casson, bu terör saldırısındaki adli soruşturmanın eksik yapıldığını, Marco Morin isimli bir emniyet görevlisi patlayıcı uzmanının yalan ifade verdiği ve kullanılan bombanın sadece askerlerde bulunduğunu ortaya çıkardı.

Casson, delilleri takip ederek eylemin taşeronu Ordine Nuovo adlı neo-faşist örgütün üyesi Vincenzo Vinciguerra'ya ulaştı. Vinciguerra yakalandı ve konuşmayı kabul etti. Anlatığına göre, patlama askeri istihbarat tarafından planlanmış

ve kendisinin olayı organize edip düzenlemesinin ertesinde, kaçabilmesi için neredeyse tüm İtalyan devleti seferber olmuştu. Saldırıların atfedildiği Kızıl Tugaylar gibi sol örgütler, üniversite öğrencilerinin kurduğu, askeri eğitimi olmayan ve aslında ses getirecek eylemler gerçekleştirme potansiyeli olmayan gruplardı. Zaten, 1970'in sonuna kadar neredeyse tüm üyeleri ele geçirilmişti. Devletin birebir destek verdiği faşist terör örgütlerinin üyelerinden biri, *"Evet beni kullandılar. En üst düzeyden başlayan bir emir-komuta zinciri içinde piyon olarak kullanıldığımı biliyordum. Ama ben de bu arada ülkeyi sarsan eylemler yaparak kendi savaşımı gerçekleştirdim"* demişti.

1990 yazında İtalyan savcı Felice Casson, Askerî Güvenlik İstihbarat Servisi arşivlerinde araştırma yaparken Gladio'nun varlığını ve hâlâ faal olduğunu resmî yazışma belgeleriyle ortaya çıkardı. Sonrası siyasi iradenin gerçeğin ne olduğunu öğrenme isteğine kalmıştı

İtalya'da 1990'lara kadar genelde sol örgütlere atfedilen ancak kimi zaman aşırı sağcı örgütler tarafından gerçekleştirildikleri de belirlenen gizemli terör saldırılarına ilişkin gerçekler tam olarak aydınlatılamıyordu. Diğer bir deyişle, yap-bozun birkaç parçası hep eksik kalıyordu. 1990 yazında İtalyan savcı Felice Casson, Askerî Güvenlik İstihbarat Servisi SISMI (Servizio Informazioni Sicurezza Militare) arşivlerinde araştırma yaparken Gladio'nun varlığını ve hâlâ faal olduğunu, resmî yazışmalarla doğrulayan belgelere ulaştı. Darbe girişimleri gibi kamuoyunun gözleri önüne serilen skandallar nedeniyle, temizlik ve reform imajı yaratabilmek için içeriği aynı kalan teşkilatın yıllar içinde ismi değiştirilmişti.

Bu arada savcı Casson, İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga'yı da, işe bulaşmış gördüğü için tanık olarak dinlemek üzere soruşturma kapsamına aldı. İtalya yasalarına göre cumhurbaşkanlarının sorgulanması mümkündü ancak Cossiga ifade vermekten kaçındı. Çünkü yıllardan bu yana Hristiyan Demokrat Parti, CIA dolarları ile beslenmekteydi ve bu örgütün çıkarlarına aykırı hareket etmesi olanaksızdı. Aldo Moro'nun katledilmesine kadar uzanan tertiplerin içinde bulunmaları

mümkün kişilerin konuşmaları kesin olarak yasaklanmıştı. İtalya'da da gerek Gladio gerekse SISMI ve hatta P2 Mason Locası CIA'dan maddi destek görmüş ve CIA ile iç içe çalışmıştı. Örneğin neofaşistlerce gerçekleştirilen Bologna Garı'nın bombalanması olayında 80 kişi ölmüştür. Bu olayın soruşturmasını saptırmaya çalışan SISMI Başkan Yardımcısı General Musumici mahkum olmuştur. CIA görevlisi Richard Erenneke Licio Gelli başkanlığındaki P2 Mason Locası'na, bazen ayda 10 milyon dolara kadar ulaşan maddi yardım yapıldığını açıklamıştır.

Casson'un binbir güçlükle ve uzun yıllar mücadele vererek girebildiği askerî arşivlerde bulduğu belgelerden biri, 1 Haziran 1959 tarihliydi. "SIFAR Özel Kuvvetleri ve Gladio Operasyonu" başlıklı bu belge, "çok gizli" ibaresi taşıyordu. Belgede, İtalyan Savunma Bakanlığı, Gladio'nun ne olduğunu, ne konularda faaliyet gösterdiğini açıklıyordu. Belgenin en ilgi çeken yanı, olası bir Sovyet işgalinin yanısıra, İtalyan Komünist Partisi PCI'nın (Partito Comunista Italiano) iktidara gelmesinin engellenmesi ve gücünün kısıtlanmasını da Gladio'nun görevlerinden biri olarak kabul etmesiydi. "Ulusun içinde bulunduğu olağanüstü koşullar" nedeniyle Gladio'nun görevlerini, SIFAR içindeki R Ofisi'nin SAD bölümünün kendisine verdiği talimatlarla gerçekleştirecekti. Görevleri gerçekleştirmek için kullanılacak yöntemler ise, gayrinizamî savaş ve gizli operasyonlardı.

Casson, bu ve diğer belgeler sayesinde, yıllardır aradığı kanıtlara ulaşıyordu. İtalya güvenlik güçlerine mensup ve dışarıdan kişilerin oluşturduğu gizli bir ordu yıllardır ülke siyasetini şekillendirmek için "savaş" veriyordu. Hukuki olarak Casson'un yapması gereken, İtalyan Senatosu'nu belgelerin varlığından haberdar etmektir. O dönemde Senatör Libero Gaultieri başkanlığındaki özel bir Araştırma Komitesi İtalya'daki terör olaylarının perde arkasını araştırmaktaydı. Bu komite, 2 Ağustos 1990'da, Başbakan Giulio Andreotti'ye 60 gün içerisinde Askerî Güvenlik İstihbarat Servisi içerisinde "paralel ve esrarengiz" bir yapıda var olan, ülkedeki siyasete sürekli müdahale eden bir örgütün varlığından parlamentoyu haberdar etmesini emretti. Ertesi gün Başbakan Andreotti, Senato önünde Komisyon'a ve

Casson'a araştırmalarında her türlü yardımı yapacağı sözünü verdi. Savunma Bakanlığı'ndan "gizli ordu" konusunda ayrıntılı bir rapor hazırlamalarını talep ettiğini de belirtti.

24 Ekim 1990'da, Savunma Bakanlığı'nun 10 sayfalık raporu hazır. "Sözde Paralel SID: Gladio Vakası" adlı raporu Senato'ya sunan Andreotti, Soğuk Savaş boyunca İtalya'da Gladio adlı bir gizli ordunun aktif olduğunu ve bu ordunun hâlâ iş başında olduğunu açıkladı. Andreotti ayrıca, Gladio'nun tüm Avrupa ülkelerinde faaliyet gösterdiğini ve göstermekte olduğunu ve NATO'nun bu yapılanmaların komutasını elinde bulundurduğunu da ifşa etti. Andreotti, Gladio'nun faaliyet sergilediği ülkelerin hükümet başkanlarının da Soğuk Savaş boyunca bu gizli ordunun varlığından haberdar olduğunun altını çizdi.

Sosyalistler'den eski başbakan Bettino Craxi, Gladio'nun varlığından kesinlikle haberi olmadığını söyleyerek Andreotti'yi yalanladı. Ancak, başbakanlığı döneminde Gladio'ya ilişkin bir belgeyi imzaladığı ortaya çıkınca bunun doğru olmadığı anlaşıldı.

Andreotti'nin sözlerini doğrulayan tek eski başbakan, dönemin Cumhurbaşkanı Francesco Cossiga oldu. Cossiga, Gladio'nun eskiden bir üyesi olduğunu, bundan da gurur ve mutluluk duyduğunu sözlerine ekledi. Bu açıklama üzerine, Cossiga'nın dokunulmazlığının kaldırılarak "vatana hıyanetten" yargılanması çağrısında bulunuldu. Senato'ya ifade vermeyi reddeden Cossiga, sonunda 1992'de, döneminin bitmesine üç ay kala istifa etti. İtalya'da siyasi fırtınanın patlak verdiği 24 Ekim 1990 günü, NATO'nun Belçika'daki merkezinde Gladio'nun varlığının teyit edilebildiği son toplantısı yapıldı.

Bu arada Savcı Casson'un incelemelerinden kuşkulanan SISMI Başkanı Amiral Martini, değişik yolları deneyerek Casson'un çalışmasını engellemeye çalışıyordu. Bunun üzerine Casson, Parlamento Terör Komisyonu'na yazdığı bir mektupla Amiral Martini'yi şikayet etti ve çalışmalarına hız verdi. Köşeye sıkışan Andreotti gizli örgütü açıklamak durumunda kaldı ve böylelikle tüm Avrupa ülkelerini kapsayan Gladio Skandalı patlak verdi.

2001`de konuşan eski kontr-istihbarat dairesi başkanı General Giandelio Maletti, suçun İtalya'yı milliyetçi kılarak komünizme karşı bir kale haline getirmeye çalışan CIA`de olduğunu söyledi. İtirafta bulunmak zorunda kalan veya kendi kendine konuşmaya karar veren diğer tüm İtalyan derin devlet üyesi asker ve siyasetçiler de benzer şeyleri ifade etti. Bu isimler, sonraki yıllarında da aşırı milliyetçi açıklamalar ve tavırlarla kendilerini temize çıkarmaya çalışmaya devam ettiler.

Soruşturma Genişletildi

1984 yılından itibaren varlığından şüphe edilen Gladio`nun resmen ilan edilmesi, İtalya`da aşırı sağ radikal bir örgüt olan Avanguardia Nazionale üyesi Vincenzo Vinciguerra`nın 1990 yılındaki yargılanması esnasında oldu.

Dönemin başbakanı Giulio Andreotti, 24 Ekim 1990 tarihinde bu yapılanmanın varlığını kamuoyuna açıkladı. Daha sonra yapılan soruşturmalar, bu örgütün neo-faşistler, mafya ve mason locası P2(Propaganda 2) ile ilişkilerini ortaya çıkaracak ve belki çok daha önemlisi Gladio`nun İtalya siyasetinde önemli bir süreç olan 1970-1980 arası dönemde İtalyan Komünist Partisi(PCI)`nin seçimlerde başarı kazanmasını önlemek amacıyla uygulanan "gerilim stratejisi"nin bir parçası olduğu anlaşılabaktı. Bu dönemde İtalya`da uygulanan gerilim stratejisi; kışkırtıcı ve tedirgin edici terör olayları yoluyla korku yaratmak, yönlendirici ve yanıltıcı bilgilendirme, ajan provokatörlerin kullanılması ve benzeri psikolojik harp unsur ve araçlarıyla kamuoyunun kontrol ve manipüle edilmesini amaçlıyordu.

Gladio yapılanması içerisinde sadece ordu ve istihbarat örgütleri mensuplarının değil; aynı zamanda mafya üyeleri veya bunlarla ilişkili işadamları ve bürokratların da yer aldığı anlaşıldı. İtalya`da Gladio`nun 5.000 civarında mensubu olduğu tahmin ediliyordu. Temiz Eller Savcısı Antonio Di Pietro, 7 bin 417 kişi hakkında suç duyurusunda bulundu. Bunlardan 4 bin 436'sı için yasal işlem başlattı. Ayrı tarihler içinde 463 parlamenterin dokunulmazlığının kaldırılması için girişimde bulundu.

911 işadamı ve 2 bin 993 kamu görevlisini adalete sevk etti. Aralarında eski Başbakan Bettino Craxi'nin de bulunduğu 12 eski bakan veya parlamenter hakkında tutuklama kararı verdi, 428 trilyon liralık rüşvet olaylarını ortaya çıkardı.

Gladio'dan Papa'ya Gay Komplosu

İtalya'da "derin devlet" altmışlı yıllarda komünistlere yakınlığı ile bilinen Papa 6. Paul'e komplo kurmuş. Haftalık "L'Espresso" dergisinin haberine göre, İtalyan Gladio'su komünistlere sempati duyan ve özellikle Amerikan yönetimi tarafından "Sakıncalı Papa" olarak kabul edilen 6. Paul'ü yıpratmak için eşcinsellik damgası vurarak şantaj yapmayı planlamış.

1964'te yine Gladio'nun İtalya'daki darbe girişimi ve İtalyan Gladio'su ile ilgili soruşturmayı yürüten Savcı Felice Casson'un tutanaklarında da yer alan komploya göre dönemin Genelkurmay başkan yardımcısı Orgeneral Giorgio Manes Papa'yı yıpratacak bir eylem için Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Giovanni De Lorenzo tarafından görevlendirilmiş. Ne var ki Manes esrarengiz bir şekilde ölünce plan uygulanamamış.

Savcı Ailesiyle Birlikte Bombalanmıştı

1950'li yıllarda kominizm ile mücadele için NATO'ya üye ülkelerde kurulan Gladio adlı örgütler Türkiye hariç bütün ülkelerde deşifre oldu. Türkiye'de ise böyle illegal bir yapılanmanın olduğu hep reddedildi. Ta ki son gelişmelere kadar... Dünyada ilk önce İtalyan savcılarının ortaya çıkardığı suç örgütü Gladio bu ülkenin birçok bedel ödemesine rağmen, halkın da desteğiyle aydınlatılıp, suçlular yargılandı.

1990'da soğuksavaş bitip, ABD patentli komünizm tehlikesi(!) bir gecede ortadan kalktığı anda asıl tehlikenin olmayan komünist tehditten çok, son haliyle her türlü parasal güce ve silahlı çetelere sahip Gladio'dan kaynaklandığını gördü İtalya...

Mafyavari yöntemlerle ülkeyi teslim almaya kalkışan örgüte yönelik operasyonlar sırasında ortaya çıktı ki, ilk başlarda kurucu ortak olarak görev alan, tümünün kimliğı maruf 622 kişi zaman içinde grup lideri konumuna gelmiştir ve her bir grup liderinin belli sayıda kişiyi idare etmesi sonucunda Gladio 15 bin kişilik bir örgütlenmeye ulaşmıştır.

Soruşturmalar derinleştirildikçe acımasız örgütün İtalya'yi dilediğı biçimde yönetmek için sağ-sol ayrımı yapmadan pek çok örgütle işbirliğı yaptığı ve kendisine yakın/uzak her kafadan siyasetçiyi ortadan kaldıracak kadar gözünü kararttığı ortaya çıktı.

Örneğin ele geçirdikleri belgelerden yola çıkan özel görevli yargıçlar; hükümetin 1972'de kapatıldığını söylediğı örgütün Komünist Parti ile ittifak kurarak, sol iktidar oluşturan Başbakan Aldo Moro'nun 1978 yılında Kızıl Tugaylar örgütüne kaçınıp öldürölmesi eylemine imza attığını dehşet içinde gördüler...

Bu eylem bile Gladio'nun sağ-sol ayrımı yapmadan her türlü örgütü nasıl kullandığının tipik bir örneğiydi.

Moro'nun öldürölmesinin ardından sürdürölren soruşturmalar cinayetin İtalyan askerî istihbarat şefi General Lorenzo başkanlığında hazırlanan bir planla, Gladio tarafından Kızıl Tugaylar örgütüne ihale edildiğini gösteriyordu...

1990'da İtalyan yargısıyla örgüt arasında tek kelimeyle tam bir savaş yaşandı

Altı kere gidip yedi kere gelen Başbakan Androetti'yi saruk sandalyesine oturtmaya çalışan Savcı Giovanni Falcone ailesiyle birlikte havaya uçurulmuştu.

Temiz eller operasyonunun simgesi en kestirme yoldan temize havale edilmişti...

Her şeye rağmen, temiz toplum, temiz siyaset özlemiyle yanıp çırpınan İtalyan halkının desteğıyle yılmayan cesur savcılar sayesinde o asimetrik savaş hukukun zaferiyle sonuçlandı İtalya'da.

Örneğin Trieste'ye yakın Aurisina'daki Gladio gizli silah deposuna yapılan baskında yedi kutu patlayıcı olması gerekirken, sadece dört kutu bulunduğunu tespit etti Savcılar.

Üstüne gidilince, patlayıcıların, Bologna istasyonunun bombalanması ve diğer eylemlerde, aşırı sağ eylemciler tarafından kullanıldıkları, 1971-74 yılları arasında Gladio'nun başında bulunan General Serraville tarafından da kabul edilmek zorunda kaldı...

İtalya'da 1969-80 arasında meydana gelen tam 4.298 terör olayı...

Bazı eylemleri bizzat yapan, bazısında patlayıcı ve silah sağlayan, bazısında da tahrik ve yönlendirme görevini üstlenen Gladio...

Yıllarca Cumhurbaşkanlığı koltuğunda oturan Francesco Cossiga, kendisine yakın "güvendiği aktörler" yargıda mahkûmiyet almaya başladıklarında gözyaşlarını tutamamış ve "Bu kahramanlara ceza yaftası değil şeref madalyası takılmalıydı" diyecek kadar duygulanmıştı.

İtalya'da temiz eller arkasında hükümetin gücünü, yanında halkın desteğini bulan cesur yürek savcılarının, ülkede adil hukuku her şeyin üstünde tutmaya çalışan yargıçların ölümü göze alması sayesinde gerçekleştirilmişti...

Kuzu Postundaki Kurt

İtalya'da 1990 yılında patlak veren ve hemen NATO'ya üye öteki ülkelere de sıçrayan Gladio soruşturmalarından sonra, ortalığa dünyayı şaşkınlığa uğratan belge ve bilgiler saçıldı.

Gladio, İtalya'da devletin üst kademelerini ele geçirmiş, büyük ölçüde bağımsız hareket eden bir silahlı yer altı şebekesi olarak ortaya çıkmıştı. Bu şebeke, gizli servislere tanınan "hareket serbestisi" ölçülerini kat kat aşan, neredeyse denetim dışı bir "resmi illegalite" içinde hareket ediyordu!

Dönemin İtalya Başbakanı Andreotti'nin "bütün NATO ülkelerinde benzeri örgütlenmelerin var olduğunu" açıklaması, skandalın çapını uluslar arasılaştırdı. Çok geçmeden anlaşıldı ki, bu resmi illegal örgütler hemen hemen bütün Avrupa ülkelerinde faaliyet göstermekteydi.

Nitekim, 5 Kasım 1990 tarihli Sabah Gazetesi'nde "Terörün Faily NATO mu?" başlıklı haberinde Mehmet Altan, NATO'ya bağlı gizli terör örgütü Gladio'nun büyük çaplı tüm terör ve darbecilik faaliyetlerinde parmağının olduğunu söylemişti.

Diğer bir gazete haberinde de şöyle deniyordu: "NATO çerçevesinde, ABD'nin desteğiyle kurulan gizli Gladio örgütünün şimdiye kadar sanıldığı gibi sadece İtalya, Belçika ve Yunanistan'da değil, NATO üyesi bütün ülkelerde faaliyet gösterdiği belirlendi."

24 Kasım 1990 tarihli Der Spiegel dergisi de, "Kuzu Postundaki Kurt" başlıklı haberinde, askeri darbelerde Gladio'nun da büyük bir rol üstlendiğini yazıyordu.

Gizli Protokoller

İtalya Başbakanı Giulio Andreotti, Gladio haberlerinin ayyuka çıkmasından sonra İtalyan parlamentosunun baskısı üzerine, 3 Ağustos 1990 günü Senato araştırma komisyonuna ifade vermek zorunda kaldı. Andreotti, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD ve NATO ile bağlantılı gizli bir askeri örgüt kurulduğunu, ama bu örgütün 1972 yılında dağıtıldığını söyledi. Komisyon Andreotti'den 60 gün içinde konuyla ilgili bir rapor hazırlamasını istedi.

Andreotti, 18 Ekim'de komisyona "Paralel SID-Gladyo Olayı" başlıklı raporunu gönderdi. Ancak hemen arkasından, bazı bölümler üzerinde biraz daha çalışması gerektiğini bildirerek raporu geri istedi. 24 Ekim'de son halini komisyona iletti. Komisyon başkanı Senatör Gualtieri, raporun son haliyle ilk halinin fotokopilerini karşılaştırdı. Rapor iki sayfa eksilmişti. Andreotti, raporun ilk halinde, 1972'de dağıtıldığını söylediği Gladio'nun faaliyetlerini sürdürdüğünü belirtiyor, uluslar arası ilişkilerine ve başka ülkelerdeki benzer örgütlere ilişkin bilgiler açıklıyordu, ikinci halinde bu bilgiler çıkarılmış, Gladio'nun geçmişte kalan bir örgütlenme olduğu izlenimi yaratılmıştı. Andreotti'nin ilk raporda verdiği bilgilere göre, NATO'ya girmek isteyen her

ülke, örgüte giriş antlaşmasını imzalarken, ayrıca ABD ile gizli protokoller de imzalamıştı. O yüzden NATO üyesi 16 ülkenin hepsinde Gladyo başka adlarla faaliyetliydi. Bu gizli protokoller, Pentagon ve NATO'nun Amerikalı komutanı tarafından yönetilen gizli askeri örgütlenmenin (Gladio, SüperNATO) kurulmasını ve işleyişini hükme bağlıyordu.

İtalya'da gizli protokol Amerikan istihbarat örgütü CIA ile İtalyan askeri istihbarat örgütü SIFAR (Servizio di Informazioni dele Forze Armate) arasında imzalanmıştı. Fransa, NATO'nun askeri kanadından çekildiği halde, hâlâ gizli örgütlenmede yer alıyordu. Örneğin, gizli askeri örgütlenmeyi koordine eden ve Belçika'daki NATO Avrupa Müttefik Kuvvetleri Yüksek Karargâhında (SHAPE, Supreme Headquarters Allied Powers Europe) çalışmalarını yürüten Müttefik Gizli Komitesi'nin (ACC, Allied Clandestine Cammittee) 23-24 Ekim 1990'daki gizli toplantısına Fransa temsilcisi de katılmıştı.

Gelişmeler üzerine, NATO'nun Alman Genel Sekreteri Manfred Wörner, 9 Kasım 1990 günü örgüte üye ülkelerin daimi temsilcilerini NATO karargâhında toplayarak, gizli protokollerin ve gizli askeri örgütlenmenin varlığını doğruladı, konuyla ilgili ayrıntılı bir rapor hazırlatacağını duyurdu. Böylece en yüksek sivil yöneticisinin ağzından, NATO'nun altında bir de gizli SüperNATO bulunduğu, kapalı kapılar arkasında da olsa açığa çıkmış oldu. NATO sözcüleri, SüperNATO'nun varlığına ilişkin bütün soruları, "ittifakın askeri sırları" gerekçesine sığınarak yanıtız bıraktılar.

NATO'ya üye ülkelerin resmi organları Gladio soruşturmalarının başladığı 1990 sonrasında bile SüperNATO'nun tarihçesi konusunda "ser verip sır vermeme" tutumunu sürdürdüler.

Ancak, bunun istisnaları da var. Örneğin, 30 Haziran 1947'de, dönemin Fransa İçişleri Bakanı Edouard Depdeux, hükümeti devirmeyi amaçlayan ve aşırı sağıcılardan oluşan "Plan Blue" adlı gizli bir ordunun 1946 yılı sonlarında açığa çıkarıldığını açıkladı. Depdeux'un oldukça ayrıntılı açıklamasına göre, Amerikan istihbarat örgütü CIA ve İngiliz istihbarat örgütü MI6 tarafından yönetilen gizli ordu. 1947 Temmuzunda

ya da 6 Ağustos'ta darbe yapmaya hazırlanıyordu. Bunun için terör eylemleri düzenlenecek, toplumsal gerginlik tırmandırılacaktı. Hatta milli kahraman ve savaştan sonraki ilk başbakan General de Gaulle'e suikast bile planlanmıştı. Sosyalist Parti mensubu İçişleri Bakanı Depdeux bu açıklamayla yapılacak bir hükümet darbesini haber vermiyor, aslında yapılmış bir darbeyi de saklamaya çalışıyordu. Kendi partisine mensup Başbakan Paul Ramadier, seçimlerden yüzde 29 oy oranıyla en büyük parti olarak çıkan Fransa Komünist Partisi'ne (FKP) mensup bakanları, doğrudan ABD Başkanı Truman'ın baskısıyla ve Fransa'yı Marshall Yardımından yararlandırmama şantajı yapması üzerine, 4 Mayıs'ta hükümetten atılmıştı.

Savaştan sonraki ilk hükümeti kuran General de Gaulle da aynı baskıyla karşı karşıya kalmış. General de Gaulle komünist bakanları atmak yerine istifa etmişti. Daha solda görünen Ramadier ise ABD ile anlaşmayı seçti. Komünist bakanların atılması büyük tepki topladı. Sendika konfederasyonu CGT, ardı arkası gelmeyen grevler başlattı, FKP büyük kitle gösterileri düzenledi, İçişleri Bakanı Depdeux, o koşullarda Fransa halkının tepkisini yatıştırmak düşüncesiyle Gladyo örgütü "Plan Blue"yu deşifre etti. Ama bunun bir önemi yoktu: çünkü "Plan Blue"nın sadece adı feda edildi. Amerikan istihbaratınca yönetilen gizli örgüt, Başbakan Ramadier'in bilgisi dahilinde, "Rose des Vents" (Rüzgar Gülü) adını alarak varlığını sürdürdü. Örgütün amblemi, 1949'da kurulan ve ilk karargâhı Paris'te olan NATO'nun ambleminin (o da rüzgârgülü) aynıydı.

İtalya, Müttefik Gizli Komite'ye 1964 yılında alınmıştı. Andreotti, Fransa Cumhurbaşkanı General Charles de Gaulle'den sonra, gizli protokollerden söz eden ikinci devlet adamı olmuştu. General de Gaulle, protokollerin varlığını, 1966 yılında NATO'nun askeri kanadından çekilme ve NATO karargâhını Paris'ten çıkarma kararı aldığı sırada açıklamıştı. Almanya'da gizli protokollerin, Almanya'nın NATO'ya girdiği 1955 yılında, bizzat Başbakan Konrad Adenauer ile ABD Başkanı Harry Truman tarafından imzalandığı ortaya çıktı. Gizli protokoller eski Nazilerin gizli askeri örgüte alınmasına ve korunmalarına hükmediyordu.

Gladio'nun İtalya'daki en önemli destekçilerinden biri olan Giulio Andreotti, ilk kez 1954 yılında 35 yaşında İçişleri Bakanı olarak hükümete girdi. Bu tarihten sonraki bütün İtalyan hükümetlerinde yer aldı. Altı kez Dışişleri Bakanı, yedi kez Başbakan oldu. Toplam 20 kez bakanlık yaptı. Mensubu olduğu Hristiyan Demokrat Parti'nin lideri Aldo Moro'nun İtalya Komünist Partisi ile koalisyon yapmasına karşı çıkan kesiminin liderlerindendi.

Her Şey Ortaya Dökülüyor

Başbakan Andreotti, daha önce de belirttiğimiz gibi, Gladio'nun varlığını itiraf etti ve "biz bu örgütü 1972'de dağıttık" diyerek olayın boyutunu hafifletmeye çalıştı. Ancak savcıların ve kamuoyunun baskısı yoğunlaşınca, Andreotti, Gladio mensubu 622 kişinin kimliğini basına açıkladı. Uzun listede gizli servis mensupları dışında önemli işadamları ve ordu mensupları da bulunuyordu. Andreotti ardından CIA ile yapılan anlaşmayı, bazı Gladio operasyonlarını, gizli silah ve para depolarının yerlerini, İtalya dışındaki Gladio benzeri örgütleri de açıkladı. Herkes şoke olmuştu. Kimse Andreotti'den bu kadarını beklemiyordu. Muhafızları, "Başbakan hakkındaki iddiaları boşa çıkarmak ve olayların kontrolünü ele geçirmek için konuştu. Böylece kendisini kurtarmaya ve olaydan sıyrılmaya çalışıyor" diyorlardı. Başbakan yaklaşan çığın altında kalmamak için kendini emniyete almıştı. Artık soruşturulanlar değil, soruşturularlar safında olabilirdi.

Soruşturmalarda kamuoyunu şoke eden başka bilgiler de ortaya döküldü. Önce Başbakan Andreotti'nin "İşte Gladio'cular bunlar" diye açıkladığı 622 kişilik listenin gerçeği yansıtmadığı ileri sürüldü. Parlamento Terör Komisyonu Başkanı Martino Dorigo "şu anda 2.000 aktif Gladio üyesinin yanı sıra, 1500 civarında gladyatör de çeşitli operasyonlarında kullanılmak üzere hazır vaziyette. Andreotti bu gerçek listeyi saklamak ve zaman kazanmak için soruşturmayı saptırdı, yanlış isimleri hedef gösterdi" dedi.

Dorigo, gizli servislerde bulunan bazı dosyaların Gladio tarafından değiştirildiğini ya da yok edildiğini de ekledi. Dosyalarda Moro'nun öldürülmesi, Trani hapishanesinin ayaklanması, Achille Lauro'nun Filistinlilerce kaçırılması ve birçok olay hakkında bilgiler bulunuyordu.

Bu iddialar ortalığı karıştırırken, bir bomba daha patladı: Eski CIA ajanı Oscar Le Winter Almanya'da bir röportaj sırasında çarpıcı açıklamalarda bulunmuştu. NATO gizli bir oturumunda üye ülke gizli servislerine, sağcı ve anti-komünist grupların eylemlerini takip etmeme ve soruşturmamaya ilişkin bir protokol sunulmuş ve bu zorunlu kılınmıştı.

Böylece İtalyan savcılar bu bilgi üzerine soruşturmalara daha da ağırlık verdiler ve eski defterleri karıştırmayı hızlandırdılar. Böylece SISMI'nin 7'nci bölümüne bağlı olarak çalışan "K" departmanının, yani Gladio'nun tetikçilerinin birçok saldırı ve bombalama olayına karıştığı anlaşıldı. Bologna savcıları 85 kişinin öldüğü katliamdan sonra başlatılan soruşturma sonucunda NATO antlaşması konusundaki iddiaları doğrularcasına "K" bölümünü olayla ilgili suçladılar. 466 sayfalık iddianamede, SISMI Başkanı General Santovito'nun ve sağ kolu Francesco Pazienza'nın ve Licio Gelli liderliğindeki "Propaganda 2" (P2) Mason Locası'nın da olaya karıştığı ileri sürüldü.

21 Mart 1991 tarihinde çok ilginç bir şey daha olmuştu. İtalya Cumhurbaşkanı Francesco Cossiga, İtalyan Radyo Televizyon Kurumunun (RAI) üçüncü kanalındaki "Cose La Patria" (Vatan Nedir?) programında yaptığı on beş dakikalık konuşmasında, hem NATO'nun gizli terör örgütü Gladio'yu hem de mason locası P2 mensuplarını, vatan aşkıyla yanıp tutuşan milliyetçi ve vatanseverler ilan ediyordu. Ona göre, asıl ihanet şebekeleri devlet ve milliyet düşmanları, Gladio'cu ve mason olmayanlardı.

Gizli Rapor Açıklanıyor

Ekim 1990'da Senato'da açıklanan rapor kısa bir süre sonra basına sızdı La Stampa gazetesi, rapor hakkında "Siyasi

kavgada alet olarak kullanılmak üzere gizli bir ordu kurulması ve bu ordunun yıllarca perde arkasından bir savaş yürütmesine göz yumulması hiçbir mantıkla açıklanamaz." yorumunu yapmıştı. Aynı günlerde, Komünist Parti tarafından Roma'nın merkezinde bir yürüyüş düzenlenmiş ve yürüyüşe katılan yüz binlerce insan "**Gerçeği İstiyoruz**" sloganını kullanmıştı.

Gerçeğin ne olduğunu öğrenmek için sonraki aylarda bir yandan savcılar ve senatörler, bir yandan da gazeteciler müthiş hummalı bir çalışma yürüttü. Il Gazzettino muhabirlerinin, bir istihbarat üzerine bir kilisenin bahçesinde kazı yapmaya başlaması ve burada saklı silahlar bulması gibi çarpıcı olaylar da yaşandı. Bu arada, İtalyan askerî gizli servisinin başında olan Amiral Fulvio Martini, binbir bahane ile Senato'nun talep ettiği belgeleri teslim etmiyor, soruşturmanın aksamaması için elinden geleni ardına koymuyordu. Buna rağmen, Senato Komisyonu 1994'e kadar mümkün olduğunca çok sayıda delil topladı. Sonunda 370 sayfalık bir raporu kamuoyuna sundular.

Raporda, ülkenin yaklaşık 40 yıldır "bir cephe gibi" yaşadığı söyleniyordu. Komisyon şöyle diyordu:

"40 yıllık bu dönemi şekillendiren gerilimin elbette sosyal ve dolayısıyla da iç kaynakları vardır. Ne var ki, bu tip gerilimlerin bu kadar uzun süreli olarak yaşanması ve bu denli trajik boyutlara taşınması, gerçeklerin ortaya çıkmasının defalarca engellenmesi, iç siyasi düzene istenildiği gibi yön verilmesi için bazı yerli ve yabancı mihrakların bu denli büyük çaba göstermemesi hâlinde mümkün olamazdı." Raporu hazırlayan Komisyon, bu iç ve dış mihrakların kimler olduğunu ve hangi olayların arkasında olduğunu detaylandırmıyordu.

Komitedeki sosyalist ve komünist senatörler ile sağcılar farklı tavırlar alıyor ve bu nedenle gerçekler yine karanlıkta kalıyordu. 1995'te sosyalist Giovanni Pelegrini başkanlığında yeni bir Senato Araştırma Komisyonu kuruldu. Bu komisyon Haziran 2000'e kadar çalışmaya devam etti. Bu tarihte Senato'ya 326 sayfalık yeni bir rapor sunuldu. Bu son raporda, Gladio'nun; CIA, İtalyan Askerî Gizli Servisi ve İtalyan sağcı

teröristlerle birlikte, "iç düşmanlar"a karşı bir savaş yürüttüğü kaydediliyordu. Komite, İtalyan tarihine damga vuran katliamlar, bombalamalar, suikastler, askerî manevralar, İtalyan devletinin içerisindeki isimler tarafından ve kimi zaman da Amerikan istihbaratı bağlantılı bazı şahısların desteğiyle veya bilgisi dâhilinde gerçekleştirilmiştir" diyerek Gladio'nun faaliyetlerini açıklıyordu.

İtalya, 1990'da savcı Felice Casson'un Gladio'nun varlığının resmi olarak açıklanmasını sağlamasından tam 10 yıl sonra, kendi yakın tarihinde ne olup bittiğini, Gladio'nun gerçekte ne olduğunu anlamaya başlıyordu.

Savcının bastırması ve Araştırma Komisyonu'nun elde ettiği bilgilerin ardından, 2000 yılında İtalyan hükümeti, Birleşik Devletler'le ilişkilerin belgelendiği İtalya'daki Gladio operasyonlarıyla ilgili 300 sayfalık gizli raporu yayınladı. Raporda "Gerilim Stratejisi'nin esinlenmesinde ABD'nin sorumlu olduğu" açıklandı. İtalya'da bombalamaların faillerinin neden nadir yakalanabildiğini araştırırken, raporda *"Bu katliamlar, bu bombalar, bu askeri hareketler İtalyan devlet kurumları içerisinde yer alan kişiler tarafından organize edilmiş ve desteklenmiştir. Bu kişilerin Birleşik Devletleri'nin istihbarat yapılarıyla bağlantılı olduğu da keşfedilmiştir"* ifadeleri yer aldı.

Avrupa Gladio ile Yüzleşiyor

Avrupa, 1990'ların başından bu yana, bir yandan Soğuk Savaş'ın bitişiyle eski komünist blok ülkelerle "bir arada yaşama" konusunda uyum sağlama sürecini ve bunun getirdiği sıkıntıları yaşarken, bir yandan da hemen burnunun dibinde, Balkanlar'da yaşanan dehşet verici katliamlara tanıklık etti. Bu dönem, Avrupa için, hem eski Yugoslavya'da yaşananlara müdahale yönünde kararlı adımlar atnamamanın/atamamanın sancısının hissedildiği hem de Soğuk Savaş kutuplaşması sırasında Batı Avrupa'nın siyasi dokusuna sızan "gizli ordular" konusunda ortaya çıkan gerçeklerle yüzleştiği dönem oldu.

Avrupa Parlamentosu, 1990'da Gladio yapılanmasını tartışmaya başladı. Yeşiller Grubu'ndan İtalyan milletvekili Enrico Falqui, "Birçok Avrupa ülkesinde, demokrasiyi hedef alan karanlık senaryoların, yakın zamanlarda bile tarihi tepetaklak edecek boyutta gelişmelere neden olduğunu gözardı eden ve bu senaryolarla bağlantılı olan kurumlarının tam manasıyla şeffaf olamadığı, gerçekler üzerine kurulmayan bir Avrupa'nın, geleceği de olamaz. Eğer, biri açık ve demokratik, diğeri gizli kapaklı ve gerici iki devletle birden yaşadığımız fikrini yok edemezsek, gelecek diye bir şey olmayacak. Bu nedenle, geçtiğimiz yıllarda Avrupa Topluluğu'nun üye ülkelerinde kaç Gladio şebekesi oluştu, bu şebekeler nasıl yapılanmalar, bu soruları yanıtlamamız gerekli" demişti.

Avrupa Parlamentosu'nun çoğunluğu da milletvekili Enrico Falqui'nin ifade ettiği görüşleri paylaşarak, 22 Kasım 1990'da, Gladio yapılanmalarını şiddetle kınama kararı aldı. Parlamento, Avrupa devletlerine, bu gizli örgütlerin "niteliklerini, yapılarını, amaçlarını, bu tip yer altı yapılanmaları ve bunlardan kopan muhaliflere ilişkin tüm diğer ayrıntıların soruşturulması çağrısında bulunuldu. Avrupa Parlamentosu'nun bu çağrısı, Gladio'ların, Avrupa devletlerinin politikalarını yasadışı biçimlerde nasıl yönlendirdiğinin ve Avrupa'da yaşanan terörizmi kendi çıkarları için nasıl kullandığının açığa çıkarılmasını da talep ediyordu.

Günümüzde Gladio, Avrupa genelinde tamamen ortaya çıkmış, temizlenmiş değil. Avrupa derin devletlerinin üyeleri hâlâ, gerek eskinin Demir Perdesi'nde, gerekse Batı Avrupa'da aktif görev yapmaya çalışıyor. Bağlı bulundukları devletler, onları tam manasıyla yok etmedi ya da edemedi. Ortadan kaldırılamayan Gladio'lar zamanla, hem sağ hem de sol kanattan güç toplayarak devlete göbek bağıyla bağlı, siyaset ve mafyanın içiçe girdiği yapılara dönüştüler. Ancak bugün Avrupa'da devletin onayladığı aktif bir Gladio'dan söz etmek güç. AB genelinde birçok devlette, Gladio'nun eski üyelerinden veya benzerlerinden yeni yapıların "hortlamaması" için büyük

gayret gösteriliyor. Bu çabayı gösterenlerin başında da, devletlerden çok, söz konusu ülkenin kendi basını kadar, akademi dünyası ve sivil toplum kuruluşları geliyor.

Eğer 22 Kasım 1990'da Avrupa Parlamentosu bir karar alıp, Gladio yapılanmalarının varlığını şiddetle kınamamış olsa ve tüm Avrupa devletlerinden, bu tip paramiliter yerel örgütlerin acilen dağıtılıp, geçmişteki faaliyetleri hakkında da parlamentolar kanalıyla araştırmalar gerçekleştirilmesini talep etmese, İtalya'da yaşananlar bir süre sonra gündemden silinip gidecekti belki. Ancak Avrupa Parlamentosu'nun böylesine sert bir çıkış yapması, en azından iki üyesinin, yani İtalya ve Belçika'nın ve üçüncü bir Avrupa ülkesi olarak İsviçre'nin de bu araştırmaları gerçekleştirmesine ön ayak oldu. Geçtiğimiz Haziran ayında Lüksemburg parlamentosu da sonunda Gladio araştırmasını tamamladı. Diğer Avrupa ülkeleri konuyu sessiz sedasız rafta bekletiyor.

Spiazzi Gerçeği

Öte yandan, Gladio tarzı yapılanmalar, bir kez kurulduktan sonra kendi içlerinde de kopuşlar, değişimler, bölünmeler yaşıyor, yeni fraksiyonlar doğuyordu. İtalya'da yayınlanan Segreti di Stato: Devlet Sırrı: İtalya'nın ve Rüzgâr Gülü'nün Sırlarının Bekçisi General Amos Spiazzi Gerçeği adlı kitap, gazeteci-yazar Sandro Neri'nin Amos Spiazzi ile yaptığı söyleşiyi aktarıyor. 1970'lerde Tora Tora Darbesi'nin neredeyse tüm sorumluluğu üzerine yıkılan Spiazzi, yıllarca tutuklu kalarak görevden uzak tutulmuş, ardından da maaş eksiltilmesi yoluyla cezalandırılmıştı. Günümüzde emekli olmasına rağmen evinde hâlâ üniformasıyla dolaşan Spiazzi'ye göre, İtalya'da Gladio içindeki bir başka gizli teşkilatlanma olan Rosa dei Venti yani Rüzgâr Gülü ortaya çıkmıştı.

Bu yapı, NATO'ya bağlı gizli ordulardan farklı bir örgütlenme idi. Rüzgâr Gülü üyeleri, Gladio'nun diğer üyelerinin aksine, ABD ve NATO'ya karşı sempati duymuyorlardı. Onları buluşturan ortak nokta, "aşırı milliyetçi" ve "ulusalcı" olma-

larıydı. Dışarıdan bakıldığında gündelik yaşamda şüpheleri asla üzerlerine çekmeyecek kadar sıradan hayat süren bu kişilerin, ulusal çıkar olarak gördükleri hedefler uğruna her şeyi yapabilecek, her şeyi göze alabilecek derecede fanatik ve sadık karakterde olmasına özen gösteriliyordu.

Rüzgâr Gülü üyeleri, askerler arasından özel olarak seçiliyordu. Emekli olduktan sonra da örgütle ilişkileri sürüyordu. Aralarında çok sayıda sivilin de olduğu Gladyatörler'in aksine, güvenlik güçlerinin üst tabakası sayılan ve yıllarca güvenilirlikleri sınanan bu kişilerin bürokratlar, entelektüeller, iş adamları ve siyasetçiler arasında da aynı görüşleri destekleyen ortakları vardı.

Spiazzi'ye göre, bu "en sadık" askerlerin adları ve hangi işlerde kullanılabileceklerine ilişkin listeler, üst düzey Rüzgâr Gülü yöneticilerinde bulunurdu. Özel görevler söz konusu olunca normal zamandaki işlerini bırakıp Rüzgâr Gülü için faaliyete geçen bu "lejyonerler", "vatan toprağı söz konusu" şiarıyla misyonlarını ölümüne ve gözü kapalı yerine getirecekti.

İtalya'nın Kurşun Yılları olarak anılan bombalama ve suikastlerle dolu dönemde, asıl görevi, ABD-NATO'nun emir-komuta zincirinden çıkan Rüzgâr Gülü'nün üstlendiğı de öne sürülüyor. Spiazzi, "Piazza Fontana, Piazza della Loggia, Italicus treni ve Bolonya İstasyonu olaylarının Birinci Cumhuriyet olarak adlandırdıkları yapıyı olağanüstü yetkilerle donatarak emniyet güçlerinin emrine sunmak için gerçekleştirildiğine inanıyorum; kızıl terör ve komünizm tehlikesiyse, aşırı sağı bu uğurda kullanmak için uygun bir kılıftı" diyor.

Terör Şebekesi Yazıyor

Dünyadaki gerçek terör şebekesi olan ABD ve İsrail'in, yalan haber yazma ustası olan ajan gazetecilerini kullanarak suçu nasıl başkalarına attıklarını bu bölümde ayrıntılarıyla ele alacağız.

Noam Chomsky'nin yakın dostu Edward Herman'ın The Real Terror Network isimli kitabı, CIA ajanı Claire Sterling'in The Terror Network kitabındaki dezenformasyonlara karşı

yazılmıştır. Claire Sterling'in kitabında ABD ve İsrail terörüne hiç değinilmezken, Doğu Bloku tüm terör eylemlerinden sorumlu tutulmaktaydı.

The Real Terror Network'e göre ABD "Hiçbir zaman resmi bir şekilde terörist olanları desteklemez sadece Libya ve Sovyetler Birliği bu tip işler yapar" tarifinde verildiğine göre, ABD sadece, bağımsız hükümetleri teröristlere karşı korumak için onları destekler(!) Bu yalanı her hükümet söyler. CIA de hükümetin bir kolu olduğu için yalanla en iç içe olan odur. Bundan daha ilginç olanı, CIA'nın bu tip yalanları kendi raporlarında yayınlarken dolaylı yollardan da Claire Sterling'in yazılarında ve Robert Moss'la Arnauld de Borchgrave'in dezinformasyon takımında da bu yalan haberlerin ortaya çıkması ve yayılmasıdır.

En çok kullanılan bir diğer yöntem şöyle özetlenebilir: "Eğer bir şeyden hoşlanmazsan ona terör damgasını vur." Bu tanım NATO Genel Sekreteri Alexander Haig ve diğer birçokları tarafından çok güzel kullanılmıştır. Claire Sterling ise terörün kesin bir tanımını asla yapmamıştır, fakat kitabı The Terror Network'de, Pinochet, Videla, Güney Afrika ve Latin Amerika'nın ölüm timlerini açıklama yapmadan konu dışı tutmuştur. Sterling'in hikayelerine kaynak olan terör küçük ve daha az etkili olan terördür.

CIA'nın Angola'daki operasyonlarının başında bulunmuş olan John Stockwell "biz savaştan sonra Küba'nın Sovyetler Birliği'nin emri olmadan bu savaşa girdiğini öğrendik. Küba liderleri kendi ideolojik sebeplerinden dolayı savaşımlar. Bizim Angola programımız (aynı Kastro'ya karşı yapılan Domuzlar Körfezi ve Mongoz Operasyonu gibi) politikacılarımız tarafından yalanlanmış ve ABD halkından gerçekler saklanmıştır. Kübalılar kendi programlarından utanmıyorlar. Ve bunu kendi insanlarından ya da dünya basınından saklamaya gerek duymuyorlar" demiştir.

David Yallop, Claire Sterling'in Mossad-CIA destekli dezinformasyon kampanyasını şöyle anlatır: Langley, Tel Aviv ve Londra'da bulunan dezinformasyon kampanyası ardındaki

kişiler en büyük darbelerini hazırlıyorlardı. Bunlar CIA direktörünü, Amerikan Dışişlerini, Başkanı ve Başkan Yardımcısını ve onların yardımıyla Margaret Thatcher'i kendi yalanlarının saf gerçekler olduğuna inandırma yolundaydılar. Bunun için bütün her şey hazırды. Sadece bütün planlananlara inanacak Amerikalı bir yazara ihtiyaç vardı. Bu da Claire Sterling idi. Yazdığı kitap The Terror Network (Terör Şebekesi) saçmalıklarla dolu idi. Kitabın girişinde yazdığı "bu kitabı yazarken CIA ile hiçbir bağlantım olmadı" sözü sadece görünürde geçerli olabilirdi. Aslında dolaylı olarak CIA yanında MI6 ve Mossad'ın dezinformasyon kampanyalarına da hedef olmuştu.

Basın - Gladio İşbirliği

Bazı basın organları ve kontrgerilla, dünya çapındaki önemli eylemlerin flaş haber şeklinde yayılması veya örtbas edilmesi, suçluların deşifre edilmeden gizlenmesi ve yalan haber yayılmasında gizli servislerle işbirliği yapar. Eylemi Kontrgerilla, reklamını ise basın yapar. Kontrgerilla bomba patlatır, basın sansasyonunu ayarlar. Suçluyu suçsuz, ahlaklıyı ahlaksız gösterir, uyuşturucu kaçakçısından bahsetmez, bu suçlamaları masum kişilerin üzerine yıkar. Bu telkinler dünyanın önde gelen basın-yayın kuruluşlarında bu şekilde verilerek, kitle propagandası yapılmış, halk bu şekilde bir düşünceye itilmiş olur. Kontra-Basın son derece saldırgandır, kolaylıkla iftira atar, kendilerinin en iyi düşündüğünü en akıllı ve her zaman haklı oldukları imajını verir. Yalan haber yayma aracı olan bu kuruluşların sahiplerine göz attığımızda her şey daha da iyi şekillenmektedir.

"Basın Kralı" Mossad ajanı Yahudi Maxwell, bir diğer "Basın Kralı" Yahudi Rupert Murdoch, İtalyan basın imparatoru Yahudi Benedetti, CNN'den Yahudi Ted Turner, Yahudi sermayeli NBC, ABC televizyonları, New York Times'dan Yahudi Arthur Sulzberger gibi basın ve televizyon kuruluşlarının önemli isimleri ile gizli servisler arasındaki ilişkiler dikkat edilmesi gereken bir konudur. Ayrıca yalan haberlerle halkı yanıltarak suçluyu

masum, suçsuzu suçlu gösterme taktikleri de basın-kontra işbirliğinin güzel bir örneğini teşkil eder. ABD basın-kontrasının ünlü ismi CNN en son Körfez Savaşı'nda CNN-CIA ortaklığının nasıl çalıştığını tüm kamuoyuna sunmuştur.

Gladio'nun patronlarından CIA eski başkanı William Colby, CIA'nın gazetecileri kendi servisinde kullandığını açıklıkla ifade etmiştir:

Pek çok dergi ve gazeteyi basan, Foreign Publications Inc. CIA'ya bağlıdır. CIA, kuruluşundan itibaren basımevlerini, ajansları, gazete ve gazetecileri kontrol eder.

Dünyada CIA hesabına çalışan radyo merkezleri vardır. Bunlara bu kuruluşun en önemli dalları gözüyle bakılır. Söz konusu yayın organları genellikle yabancı ülkelerin başkentlerinde bulunan ABD konsolosluklarında faaliyet gösterir. Mesela Batı Almanya'da CIA'nın çalışmaları, Bonn'daki ABD Büyükelçiliği'ndeki radyo merkezinden yönetilmektedir.

CIA, parası CIA tarafından karşılanan özel kuruluşların arkasına gizlenerek birçok faaliyetlerde bulunabilir, bazı işlerini onların aracılığıyla yürütebilir. CIA'nın en ünlü yan kuruluşlarından ikisi 1950 yılında kurulan Hürriyet Radyosu ve Hür Avrupa Radyosu merkezleriydi. En önemli mevkilere CIA'nın ajanları yerleştirilmişti. Radyoların yayınlarını ve programlarını hazırlayanlar da onlardı.

Washington'daki Çin olaylarını tahlil eden uzmanların raporlar sonucunda yanlış bilgi edindiklerini bilen CIA bu durumdan hiç rahatsız olmuyordu. Durumdan habersiz bazı gazetecilerin FBIS (CIA'nın Dış Yayın Bilgi Servisi) tarafından hazırlanan raporlardaki "gerçek dışı" bilgi ve haberleri değerlendirip makale ve yazılar yazmalarına aldırıyorlardı.

Bu arada CIA'nın ajanları Çin'de iç karışıklığı artırmak amacını güderken yanıltıcı bilgi yaymaya gün geçtikçe daha fazla önem vermeye başladılar.

CIA kadrosunda sosyologlar, psikologlar, tarihçiler, metin uzmanları çalışıyordu. Hepsi erişilebilecek hedefler seçmekte ustaydılar. Seçtikleri hedef ise gençlik ve aydın sınıftı. Onların vasıtasıyla istedikleri mesajı iletebilirlerdi.

CIA sahte dökümanlardan bir hayli faydalanıyordu. Watergate skandalının mimarı E. Howard Hunt, 1973 yılında Kennedy hükümetinin Güney Vietnam Başkanı Ngo Dinh Diem'in öldürülmesiyle doğrudan ilgisi olduğu kanısını uyandıran Dışişleri Bakanlığı'ndan çekilen sahte bir telgraf yüzünden suçlandığında kendini şöyle savunmuştu: "Alt tarafı geçmişte, CIA için çalıştığım yıllarda, bu tip şeyler yapmaya alıştım. Bu sahada yetiştirildim... Sahte gazete kupürleri, sahte telgraf dağıtıyorduk".

Pentagon evrakları CIA'nın propaganda ve yanıltıcı bilgi faaliyetleriyle ilgili bazı örnekler de vermişti. CIA'nın propaganda faaliyetlerine kitap ve dergi yayını da dahildi. Kuruluş yıllarca, Doğu Avrupa mülteci organizasyonlarından New York'taki Frederick A. Trager gibi ün salmış yayın evlerine kadar bir sürü dergi ve yayın organlarına maddi yardımda bulunmuştu. Frederick Trager 1967 yılında CIA'nın isteği üzerine 15-16 kitap yazdığını itiraf etti.

Kontrgerillanın tipik vasfı hem faşist gruplara hem de komünist gruplara destek verip yapay terörizm oluşturmaktır. New York komünist gazetesi The Daily Worker'a CIA yıllar boyunca para yardımında bulunmuştu. Worker'de çalışanların bu yardımdan haberi yoktu. CIA bu suretle Amerikan kamuoyuna komünist tehlikesinin gerçekten var olduğunu ispatlamak istiyordu.

Gizli servislerin kullandığı üç çeşit propaganda vardı: gerçeklerin açıklandığı beyaz propaganda, dinleyici ve okuyucunun fikrini değiştirmek için gerçeklerin biraz değiştirilerek aksettirildiği, gerçekle yalanın birbirine karıştığı gri propaganda, ve tamamen yanlış, gerçekten çok uzak bilgilerin verildiği kara propaganda. Aslında yanıltıcı bilgi kara propagandanın bir çeşidiydi. Gizlilik içinde yürütülüyor ve sahte dökümanlarla destekleniyordu.

1971 yılına kadar CIA'nın en önemli propaganda araçları Hür Avrupa Radyosu (RFE) ve Hür Radyo (RL) idi. Seçkin devlet adamları, emekli askeri liderler ve şirket müdürleri tarafından meydana gelen ve New York'da toplanan yönetim

kurulunun sağladığı imkanlar sayesinde görevine devam eden bu iki radyonun asıl istasyonları Münih'te idi. Bu iki radyonun bütçesi 30-35 milyon dolardı. Bu bütçenin % 95'i CIA tarafından karşılanırdı. İlk yıllarda RFE ve RL Demir Perde'de karışıklık çıkartmaya çalışıyordu.

CIA tarafından paraca desteklenen başka bir kuruluş da Asya Vakfı'ydı. CIA'nın bu vakfa yardımını yılda 8 milyon dolar buluyordu. CIA vakfa soktuğu adamları ve üyeleri vasıtasıyla çeşitli Asya ülkelerindeki muhalif aydınları desteklemek, Asya'da Çin, Kuzey Vietnam, Kuzey Kore'ye karşı menfi bir hava yaratmak ve yabancı ajan bulmaktan geri kalmıyordu.

Bugün gerek CIA gerekse diğer haber alma servisleri, ajanın yanında bir de odalara mikrofon veya telefon dinleme aleti takabilecek teknisyen de aramaktadırlar. Hatta bazı ülkelerdeki telefon telgraf kuruluşları CIA'nın hedefleri haline gelmiştir. CIA ajanları dış işleri ve savunma bakanlarından başka hedef ülkenin haberleşme sistemlerine de sızmaya çalışmaktadırlar. Bu hususta CIA'ya Amerikan şirketleri yardım etmektedir. En önemli yardımcısı ise ITT'dir. Posta servisleri de casusluk amacıyla kullanılmaktadır.

Gladio'nun Katil Programı Peşimizde!

Washington'da, Türk Gladiosu ile ilişkisi saptanan "California Grubu"nun önemli bir davası yürütülmektedir. Görünüşte basit bir bilgisayar programı hırsızlığıdır: Adını İrangate Skandalı'yla duyuran CIA-hükümet bağlantılı çete 1980'lerin başında, elektronik ortamdaki her işlemi bilgi olarak derleyip merkezileştirmeyi amaçlayan Promis adlı programı, sahibinden izinsiz çeşitli ülkelere satmıştır. Ama, programa bir de virüs yerleştirir. Böylece programı kullanan her ülkedeki gizli bilgiler ABD istihbaratına da açılmış olacaktır. Ve davaya temel teşkil eden Senato Araştırma Komisyonu raporuna göre, bu program Türkiye'ye de satılmıştır.(Nemesis Projesi size bir şeyler hatırlatıyor mu?)

10 Mart 1997 günü ABD'deki en yüksek yargı makamı olan US Court of Federal Claims'te önemli bir davaya başlanmıştır. Devlet aleyhine açılan bir tazminat davasıdır bu. Davacı, küçük bir bilgisayar yazılım şirketi olan Inslaw'dır. Tazminat istenen devlet kurumu ise ABD Adalet Bakanlığı'dır. Inslaw bakanlığı bilgisayar yazılımı korsanlığı yapmakla suçlamaktadır.

Davayı fazlasıyla önemli kılan, "Promis" adlı bu yazılımın özelliğidir. 80'lerin ortalarından itibaren çeşitli ülkelerin gizli servisleri tarafından suçluların, şüphelilerin, giderek de politik muhaliflerin fişlenmesi, takibi ve hatta "infaz"ı için kullanılan Promis, Orwell'in "1984"ündeki "Büyük Birader"e benzemektedir. Program elektronik ortamlarda bırakılan her izi bir avcı gibi adım adım sürüp hafızasında saklar. Nüfus müdürlükleri, askerlik şubeleri, vergi daireleri, kredi kartı merkezleri, su, elektrik, telefon idareleri bu yazılımın kişilerle ilgili bilgi derlediği yerlerdir...

Öldüren Bilgisayar Yazılımı

80'lerin sonlarında patlayan İran-Contra Skandalı'nın baş kahramanları bu korsanlık olayında da ön plandadır. Türk kamuoyu tarafından da yakından tanınırlar; Türk Gladiosu ile yakın ilişkileri vardır ve İran-Contra skandalında öne çıkan Oliver North'un en yakın adamlarından Michael Ledeen ve Frank Terpil'in, başta Mehmet Ali Ağca olmak üzere Gladiocular'ı yönlendirdikleri saptanmıştır.

90'ların başlarında, yazılım korsanlığı da dahil bu ekibin marifetleri üstüne araştırmalar yapan veya yargıya bilgi sağlayan dokuz ABD vatandaşı ise şimdi toprağın altında yatmaktadırlar!

Promis'in dokuz cana malolan önemini anlamak için, kronolojik olarak en baştan başlayalım...

Yıl 1982: Inslaw'la ABD Adalet Bakanlığı arasında, firmanın hazırladığı bir yazılım programının ülkedeki savcılık bilgisayarlarına yerleştirilmesine yönelik milyonlarca dolarlık

bir anlaşma imzalanır. Açılımı "Prosecutor's Management Information System" (Savcılık Yönetim Bilgi Sistemi) olan Promis adlı yazılımın temel özelliği, farklı veri tabanlarından bilgiler toplayıp bunları birbirleriyle bağlantılı hale getirebilmesidir. Yani suçlular hakkında çeşitli bilgisayarlara dağılmış bölük pörçük bilgileri tek bir dosyada birleştirebilir. Anlaşmanın imzalanmasını izleyen üç yıl içinde yazılım, ülkedeki en büyük 20 savcılığın sistemlerine yerleştirilir.

Yıl 1985: Inslaw'la Adalet Bakanlığı arasındaki pürüzsüz ilişki garip bir biçimde bozulmaya başlar. Bakanlık yetkililerinin adeta düşmanca tavırları, Inslaw'un önüne olmadık bürokratik engeller çıkarmaları, işleri durmadan yokuşa sürmeleri zamanla taraflar arasında ipleri kopma noktasına getirir. Sonunda Promis'in geri kalan savcılıklara yerleştirilmesi işi iptal edilir ve anlaşma bozulur.

Yıl 1990: 80'lerin ortalarından itibaren Inslaw'un bakanlık aleyhine açtığı davalar sürerken, Promis'i geliştiren kişi olan firma sahibi William Hamilton, Kanada'dan gelen bir mektupla sarsılır: Kanada Hükümeti, birçok Bakanlıkta ve Dağ Polisi de dahil pek çok devlet dairesinde zorunlu olarak İngilizce sürümün kullanıldığını belirtip Promis'in Fransızca versiyonunun olup olmadığını sormaktadır. Hamilton şaşırır, çünkü o güne kadar Inslaw Kanada'ya tek bir kopya bile Promis satmamıştır!

Sonra haberler birbirini izler: Promis'in birçok ülkede pek çok kuruluş tarafından kullanıldığı, yazılımın el altından dünyanın dört bir yanına pazarlandığı ve birilerinin bu işten milyonlarca dolar kazandığı ortaya çıkar. Sonunda CIA de bu isimde bir yazılım kullandığını kabul eder. Bu arada, yazılımın bazı versiyonlarında gizli servis raporlarının işlenmesi ve hafızaya alınmasında yararlanan özel bir bölümün bulunduğu da anlaşılır.

Derken, ABD'nin teknoloji istihbarat servisi olan ve bir zamanlar Hamilton'ın da programcı olarak çalıştığı National Security Agency (NSA), Promis ve yeni bir yazılımdan yararlanmış "melez" bir yazılım üretildiğini açıklar. ABD'nin Narkotik Dairesi DEA de (Drug Enforcement Administration) benzer bir açıklama yapmıştır.

Promis'in 1982'den itibaren çeşitli gizli servislere, devlet dairelerine ve şirketlere pazarlanması Earl Brian adlı kişinin kilit rol oynadığı bilinmektedir. O zamanlar ABD Başkanı Ronald Reagan'ın ekibinde milli sağlık politikasıyla ilgili bir görev üstlenen Brian, sahtekarlık suçundan 90 yıl hapis cezasıyla halen cezaevinde yatmaktadır.

Gizli servislerin Promis'i çok tutmasının nedeni ise, bu program aracılığıyla milyonlarca kişi hakkında hem ulusal hem de uluslar arası düzeyde araştırma yürütülebilmesi, çeşitli kaynaklardaki kayıtların birleştirilebilmesidir. Programın "örnekleme" taraması denen işlemi yapabilmesi cazibesini daha da artırmıştır. Gizli servisler çeşitli nitelikleri göz önünde bulundurarak bir "sakıncalı" örnekleme oluştururlar: Protesto eylemlerine katılanlar, bir ortak bildiriye imzalayanlar ya da yalnızca bu tür eylemlere katılanlarla ilişki içinde olanlar buna dahil edilir.

Tam bir muhalif avlama programı olarak kullanılabilen Promis'in bir ülkede nasıl sonuçlara yol açabildiğinin en çarpıcı örneği Guatemala'dır. "Bilgisayar"ın "B"sinden bile habersiz, okur-yazar oranının son derece düşük olduğu bu ülkede 80'lerin ortalarına doğru birden "bilgisayarlaşma" kampanyası başlatılmıştır. Başkan Oscar Mejia Victores basına verdiği demeçlerde, bilgisayar sayesinde yoksulluğun üstesinden gelineceğini vadededer. Askerlere de bilgisayar eğitimi verilmeye başlanır. Kısa sürede sokaklarda, tren istasyonlarında görev yapan devriye birimleri bile bilgisayarla donatılmıştır. Muhalif olduğundan şüphelenilen herkes elektronik olarak fişlenir. Kampanyanın başlamasını izleyen bir yıl içinde ünlü ölüm mangalarının infazlarında da patlama yaşanır: 20 bin muhalif ya öldürülür ya da ortadan kaybolur.

"Truva Atı"yla Dünyaya Sızılmaktadır...

Earl Brian, Promis'in dünyaya pazarlanması işini tek başına organize etmemiştir. Bunu, Reagan'ın Başkan seçilmesiyle birlikte devlet içinde yuvalanan ve "California Ekibi" olarak

da bilinen bir grup hükümet ve devlet görevlisinin desteğiyle yaptığı ortaya çıktı. Ama Yarbay Oliver North ve CIA Başkanı William Casey gibi kişilerin başını çektiği bu ekip asıl ününü İran'a gizlice silah satılması ve bu satıştan elde edilen paralarla Nikaragua'daki muhalif Contra gerillalarının finanse edilmesi operasyonu ile kazandığı için Promis Skandalı o dönemde gölgede kaldı. Oysa şimdi anlaşılıyor ki, bu skandalın İran-Contra skandalından geri kalır yanı yoktur. Çünkü yazılım korsanlığında da, para kazanmanın çok ötesinde, "devletin yüce çıkarlarına yönelik" bir hedefi vardı ekibin.

Inslaw'dan habersiz, kaçak olarak satılan kopyaların çok özel bir marifeti vardı. Pazarlayanlar, bunlara bilgisayar dilinde "arka kapı" ya da "Truva Atı" olarak bilinen bir virüs yerleştirmişti. "Ön kapı" giriş kodları şifrelerle ne kadar sağlamlaştırılırsa sağlamlaştırılsın, arka kapının anahtarını elinde bulunduran Amerikalı operatörler sistemlere istedikleri zaman sızabiliyor, bu sistemlerdeki yerel bilgilere rahatça erişebiliyordu. Sovyetler Birliği'ne bile pazarlanmıştı Promis. Ari Ben Menase adlı bir Mossad ajanının ifadesine göre, buna ünlü basın imparatoru Robert Maxwell aracılık etmişti.

Promis'in yeni versiyonuna "arka kapı" ilavesi Michael Riconosciuto adlı bir bilgisayar dahisinin eseri idi. Riconosciuto bunu 20 Mart 1991'de, Inslaw'la Amerikan Adalet Bakanlığı arasındaki hukuk savaşının yeni bir aşamasında kurulan Brooks Senato Araştırma Komisyonu'na itiraf ediverdi. Bu arada bir Truva Atı'nın da Mossad tarafından pazarlanan kopyalara yerleştirildiği ortaya çıktı.

Kısacası yeni Promis çift taraflı çalışıyordu artık. Bu yazılımı alıp kullanan ülkeler bilgisayar sistemlerindeki gizli bilgileri otomatik olarak ABD ve İsrail istihbaratına açmış oluyordu.

İşin karanlık yönü, kan dökülünce iyice ortaya çıktı. Daniel Casolaro adlı Amerikalı bir gazeteci, 1991'de bu Promis olayını araştırmaya başladı. Ama olayı yalnızca bir yazılım korsanlığıyla sınırlamamıştı Casolaro. "Ahtapot" diye adlandırdığı devlet çetesinin diğer kirli işlerini de ortaya çıkarmaya çalışıyordu...

Ne yazık ki Casolaro, 10 Ağustos 1991'de Batı Virginia'da kaldığı otel odasında ölü bulundu. Her iki bileğinde de derin kesikler vardı.

Başlangıçta eyalet polisi olaya "intihar" dedi. Ama mesleğine tutkuyla bağlı Casolaro'nun intihar etmek için hiçbir nedeni yoktu. Sürdürdüğü araştırmada düğümü çözme noktasına gelmiş olduğu pek çok yakını tarafından açıklanınca, cesedi otopsiye alındı. Ama ceset çoktan ilaçlanmış, sağlıklı bir otopsi yapma imkânı ortadan kalkmıştı. Kaldığı oda da bir güzel temizlenmiş, cinayete işaret edecek deliller bilinçli ya da bilinçsiz, ortadan kaldırılmıştı.

Casolaro "iş bitirmek üzere olduğu"nu, ölümünden kısa süre önce en az üç yakın dostuna söylemişti. Tehdit telefonları aldığı da biliniyordu. Öte yandan insanın kendi kollarında, bazıları kemiğe kadar dayanan böyle derin yaralar açamayacağını söyleyen bilirkişiler de vardı. Kısacası Casolaro'nun "normal bir intihar" a kurban gitmemiş olması ihtimali çok yüksekti...

Skandalın başka kurbanları da vardı. Casolaro'nun ölümünden birkaç ay önce, 31 Ocak 1991'de, Casolaro'ya araştırmalarında bilgi temin eden NSA görevlisi Alan Standorf, Washington'da kafasına sopayla vurularak öldürülmüştü.

5 Nisan 1991'de Inslaw davasıyla ilgili avukat Dennis Eisman da ölü bulundu. Vurulmuştu...

Casolaro'nun ölümünden yaklaşık 15 ay sonra, 1 Kasım 1992'de ise, Büyük Jüri'ye Inslaw davasıyla ilgili belge temin eden Ian Spiro'nun evinde, karısı ve üç çocuğunun cesetleri bulundu. Başlarına pompalı tüfekle ateş edilmişti. Spiro'nun cesedi ise birkaç gün sonra Borego Çölü'nde bir arabanın içindeydi. FBI raporunda Spiro'nun ailesini katlettikten sonra intihar ettiği belirtiliyordu.

Son kurban Paul Wilcher adlı bir avukattı. 23 Temmuz 1993'te O da Washington'daki evinde ölü bulundu. Wilcher, çetenin, Promis korsanlığı yanında silah ve uyuşturucu kaçakçılığını içeren başka işlerini de araştırıyordu. Üstelik bu konuda Casolaro'dan bile ileri bir noktaya geldiği iddia ediliyordu. Ve o da "intihar etmişti."

Brooks Senato Araştırma Komisyonunun davaya temel teşkil eden raporunda, eski Amerikan gizli servis ajanı DLA ve DEA Kıbrıs Rum Kesimi görevlisi Lester Coleman'ın 1991'de verdiği bir ifade vardı. Donald Goddard adlı Amerikalı yazarın 1993'te yayımladığı Trail of the Octopus (Ahtapotun İzi) adlı kitapta bu ifadenin hangi nedenle verildiği şöyle anlatılıyordu:

“Yaz ayları boyunca (1986) Coleman Kıbrıs'taki (Rum Kesimi) Narkotik Masası'nın danışmanı olarak çalışmıştı. Bu masaya bağlı memurları iletişim ve izleme konularında eğitmişti. Onlara Birleşmiş Milletler Uyuşturucu Kontrol Fonu (UNFDAC) tarafından finanse edilen çeşitli elektronik cihazları kullanmayı öğretilmişti. İlkbaharda Kıbrıs'a döndüğünde, teknolojinin o yokken ne kadar ilerlediğini fark etti. Tüm narkotik bilgisayarlarının, ABD hükümeti bağlantılı Link System Ltd. adlı bir şirket tarafından kurulan merkezi veritabanına bağlandığını gördü. Narkotik merkezinde ise, birlikte çalıştığı birçok memurun, üzerinde “Promis Ltd. Toronto, Canada” ibaresi bulunan kutular açmakta olduğuna tanık oldu... Coleman biraz araştırma yaptı ve söz konusu yazılımın, içlerinde Kıbrıs, Mısır, Suriye, Pakistan, Türkiye, Kuveyt, İran ve Irak'ın da bulunduğu bir dizi ülkenin emniyet ve askeri kurumlarına da temin edildiğini saptadı...

Kürt Gladiosu

Avrupa'nın birçok ülkesinde ve Türkiye'de Gladio tipi yapılanmalar mevcut olur da, Kürt Gladio'su olmaz mı? Türkiye'de Ümraniye soruşturmasının ardından yargıya intikal eden ve adına Ergenekon denen yapılanmada savcılar tarafından hazırlanan iddianamelerde adı geçen PKK-Ergenekon ilişkileri üzerine Kürt Gladio'sunun varlığını teyit eden Teröristbaşı Öcalan, Kürt Gladio'su ile ilgili şu açıklamaları yaptı:

“Sarının iddianamede de PKK-Ergenekon ilişkisi ile ilgili iddialar var. Ergenekon'la ilgili bazı şeyler söylemek istiyorum. Türkiye'nin Ergenekon'la tanışması 1952'de NATO'ya gimesiyle başlar. Yani 56 yıldır Türkiye'de zaten böyle bir örgütlenme var. Ergenekon'u kurduran ve yöneten de ABD ve NATO'dur; ismini bile onlar koymuştur. Bu Türk Devleti içerisindeki çeteleşmedir. Burada benimle görüşmeye gelen Albay, “Bu sorunu kendi aramızda, biz bize çözelim, bu alçaklar kardeşleri birbirine boğazlatmak istiyor” dedi. Ben de “Evet, bu sorunu kendi aramızda, biz bize çözelim. Dış güçlere havale etmeden, ABD'ye, AB'ye havale etmeden çözelim” dedim. Benim Ergenekon ile olan ilişki mi bu görüşmeye dayandırıyorlar. Benimle görüşmeye gelen kişi Kıvrıkoğlu'nun temsilcisi sıfatıyla gelmişti.”

Özel Kurşunla Öldürdüler

Öcalan, şunları söyledi:

“PKK içerisindeki çetelerin dış güç bağlantılarının iyi çözülmesi gerekir. Çeteleşme 1986 yılında başlar. Anlayış olarak daha da eskiye dayanır. Şahin Dönmez'le, Yıldırım Merkit'le başlayan

bir süreç var. Şahin Dönmez cezaevindeyken içimize bir bayan göndermişti, Aysel'di adı. Çok garip bir bayandı. Oraya buraya koşturuyordu; Bingöl'e, Karakoçan'a gidip geliyordu. Tuhaf hareketleri vardı. Yine Fuat arkadaş, Ali Haydar Kaytan'ın eşi, ismini hatırlayamıyorum şimdi, onun da benzer şeyleri vardı. Bunların amacı PKK'yi içten ele geçirerek çökertmektir. Bunun için birçok yol denediler, kadınları kullandılar. Özellikle Mahsum Korlanmaz'ın öldürülmesinde PKK içerisindeki çetelerin parmağı vardır. Öyle söylendiği gibi askerler öldürmemiştir.

Benim çocukluk arkadaşım olan Hasan Bindal'ın öldürülmesi de yine çetelerin işidir. O dönem bir tatbikat vardı, Hasan Bindal gitmek istemedi, ben "git, izle, neler oluyor gör" dedim. O tatbikatta Hasan öldürüldü. Ben olay yerine gidip inceleme yaptım. Hasan'ı öldüren kurşun 300 metreden atılmıştı ve özel yapım bir kurşundu, vücuda girince patlayan bir kurşundu. Burada hedeflenen aslında bendim ve kurtulmak mümkün değildi. Burayla da sınırlı kalmadı. Bana dönük 1990, 92, 93 ve 96'da da benzer girişimler oldu ama başaramadılar. Benim etrafımı boşaltarak beni yalnızlaştırmaya çalışıyorlardı ama ben bunları görerek kendimi korumaya aldım, tedbirler geliştirdim. Onların bu planlarını boşa çıkardım. Ben bu olayı savunmamda da detaylı açtım. O dönem Star TV'ye çıkan yüzü maskeli bazı emniyet mensupları 'Bize Apo'yu neden öldürmüyorsunuz diye soruyorlar, oysaki bize gelen emir Apo'yu sağ ele geçirmektir' diye konuşuyorlardı."

Büyükkanıt'a Suikast Yapmak İstediler

Öcalan, sözlerini şöyle sürdürdü: "Zeki, Çürükkaya kardeşler ve Şahin Baliç'le devam eden ciddi bir çeteleşme vardı. Zaten bu çetelerin 90'larda Bingöl, Diyarbakır, Muş üçgeninde çalışmaları vardı, kendilerini bu alanda var ettiler. Zeki ve Çürükkayalar arasında hem çelişkiler hem işbirliği vardı. O dönemde bunlar binlerce insanın kanına girdiler, kandırdılar, kullandılar, kendi yoldaşlarını öldürdüler. Hatta o dönem Büyükkanıt'a bir suikast girişiminin olduğunu da ben çok sonradan öğrendim. Büyükkanıt

o dönem Diyarbakır'da alay komutanıydı, televizyonlara çıkarak "PKK çok iğrenç, çok vahşi bir örgüttür" diye açıklamalarda bulunuyordu. Çürükkayalar iki kardeşini yitirmiş birinin sırtına bombaları bağlayıp suikast için göndermek istiyorlar. Sonradan araştırdım, kendi yoldaşlarını öldürmek istiyor. Demek ki öyle kirli işler var ki, bu şekilde bunları örtmek istiyorlar. Zaten iki kardeşini yitirmiş birini ölüme göndermek vahşettir."

Jitem, Ersever'le İkiye Ayrıldı

"Benim Şam'dan gönderdiğim hiçbir talimatı, hiçbir perspektifi uygulamadılar, beni ciddiye almadılar" diyen Öcalan, "Apo Şam'da kısıtlanmış, burada örgüt biziz diyorlardı. Bu Çürükkaya sonradan bir kitap da yazdı; adını da 'Bay Muhali'f koymuş. Bu kitapta bana saldırıyor. Kendi yaptıkları birçok pislik ve kirli işi, kadınla ilgili özellikle, bana mal etmeye çalıştılar. Onların yaptığı birçok şeyden benim sonradan haberim oldu. Bunların çalıştıkları bölgede aynı tarihlerde JİTEM de etkin olarak çalışmıştı. Hatta Çürükkaya ve Sakık'ın Yeşil'le de ilişkileri olabilir. Bunları iyi araştırmak gerekiyor. Ergenekon'a Türk Gladiosu diyorlar, ben de bunlara Kürt Gladiosu demekte sakınca görmüyorum. Doktor Ali de bu anlayıştan etkilenmiş olabilir. Doktor Ali ile giden bayan da bu alanda kalmuşsa, bu anlayıştan etkilenmiş olabilir, bilemiyorum. Nitekim JİTEM de 1993'te Cem Ersever'le ikiye ayrıldı. Aralarında sorun çıktı. Kürt sorununa uygulanacak yöntemle ilgili anlaşmazlık yaşadılar. Bir taraf Kürt-Türk çatışmasını derinleştirmek istiyordu." şeklinde konuştu.

Güreş'e Suikastı İddianame ile Öğrendim

Genelkurmay eski Başkanı Doğan Güreş'e yönelik suikasta da değinen Öcalan, "Benimle ilgili iddianamede Doğan Güreş'in zehirlenmesinde benim rol aldığımı söylediler. Oysaki ben bunu iddianame ile öğrendim. Ben mahkemede savcıya da bunu söyledim. Benim bu olayla bir ilgim yok, ben olayı

burada öğrendim dedim. 2003-04 döneminde Özkök zehirlenme korkusuyla yemeklerini evinden getiriyormuş. Bu da tehlikenin boyutlarını, kendi iç çatışmalarının boyutlarını gösteriyor. Şam'da kaldığım dönemde yanıma gelen bazı kişiler, "Biz Tansu Çiller'i öldürelim, sorumluluğu siz üstlenin" diye teklifte bulundular. Ben bu teklifi kabul etmedim, ben ancak kendi eylemlerimizin sorumluluğunu üstlenirim dedim. Kaldı ki, ben böyle bir eylemi tasvip de etmiyordum." dedi.

Almanya'nın Çifte Standardı Var

PKK ve Kürtler içinde yer alan Gladio tipi çeteleri Almanya'nın örgütlediğini ifade eden Öcalan, şu çarpıcı açıklamalarda bulundu: "O dönem örgütten ayrılan bu çetecilerin büyük bir kısmı, Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde rahatça yaşamaktadır. Hatta şimdiki Bakan Hüseyin Çelik'in akrabası Selahattin Çelik de Avrupa'dadır. Evleri, korumaları ve bir sürü kadın yanlarında var. Oysaki bunlar binlerce insanın kanına girmişlerdir, 15 bin insanın katilidirler. Ama Türkiye bunların iadesini istemiyor, Almanya tutuklamıyor, iade etmiyor, hatta yanlarına koruma veriyor. Muzaffer Ayata 20 yıl Türkiye'de cezaevinde kaldı, çıktıktan sonra burada kalamadan hemen yurtdışına gitti. Almanya'da tutuklandı, 4 yıldır hiçbir suçu olmamasına karşın cezaevinde. Ben Almanya'yı burada suçüstü yakaladım. Başka bir delile ihtiyaç yok. Bu bile Almanya'nın bu olaylarla ilişkisini açıklıyor."

Mossad, Güney'e Yerleş Teklifi Getirdi

Suriye'nin başkenti Şam'da yaşadığı ilginç olayları da aktaran Öcalan, "Şam'da kaldığım dönemde KDP adına geldiğini söyleyen ama sonradan MOSSAD adına çalıştıklarını öğrendiğim bazı kişiler bana ısrarla, "Buradan ayrıl, Güneye yerleş, ne istersen sana verimiz, para, silah, ne istersen temin ederiz" teklifinde bulundular. Bu konuda çok ısrarcıydılar. Bu kadar ısrarcı olmalarından ben kuşkulandım. Daha sonra netleşti ki,

beni Güneye çekerek kontrol altına almaya çalışıyorlardı. Ama ben bu oyunlarını boşa çıkardım. Aksiliğim tuttu, sezgilerim bana gitmemem gerektiğini söyledi, ben de gitmedim.” şeklinde konuştu. Öcalan, şöyle devam etti: “Ben Şam’dayken Melik Fırat yanıma geldi, gözleri yaşlarla dolu “Beni HADEP’in başkanlığına getir” dedi. Ben de “Ben demokrat biriyim, git kendini halka ve partiye kabullendir, onlar seni başkan yapmak istiyorlarsa yaparlar” dedim. Bu konuda çok ısrarcıydı. Doğan Güreş ve devletin bazı yetkilileri ile görüşüp yetki almış gibi bir hava yaratıyordu. Yani ben başa gelirim bu sorunu çözerler, devlet de beni istiyor gibi bir hava yaratıyordu. Ama ben taleplerini kabul etmedim. Benle görüştüktan sonra Güneye geçerek Barzani ve Talabani ile görüştü. Melik Fırat’ın amacı HADEP’in başına geçerek beni ve örgütü tasfiye etmektir. Bunu başaramayınca ayrı parti kurdurdular. Gladio ile asıl bağlantılı olanlar bunlardır. Biliyorsunuz Mehmet Metiner onlar da aynı şekilde siyasal alanı denetim altına almaya çalıştılar ama başaramadılar.

Almanya PKK’dan Kaçanları Kullanacak

Öcalan sözlerini şöyle sürdürdü: “Aslında KDP’ye biçilen misyon 1920’lerdeki Kahire Konferansına dayanır. Bu konferans Yahudi lobisi ve İngilizlerin etkisiyle yapılmıştır. O dönem Faik Bucak, yurtsever bir Kürttü, bu planın bir sonucu olarak tasfiye edildi. Bucak ailesi dağıldı, bir kısmı Türk devletine sığındı, onların yanında tavrı aldı, bir kısmı da Avrupa’ya kaçarak Almanya’ya sığındı. Benim açımdan Sertaç Bucak ve Almanya’nın rolü netleşmiştir.

Şu anda da Almanya’da örgütten ayrılan beş yüz, bin kişi kalmaktadır. Bir dönem nasıl Barzani ailesinden 5 bin kişi alınıp Amerika’ya götürülüp eğitilerek geri getirildiyse, şimdi de PKK’dan kaçanlar aynı şekilde kullanılmak isteniyor. Elit bir tabaka yaratılmak isteniyor. Elit bir tabakayla Kürtlere üstten müdahale ederek denetim altına almaya çalışıyorlar. Kürtlere küçük bir devletçik oluşturup buradan elit bir sınıf yaratarak Kürtleri kontrol altına almaya çalışan grubun başında radikal

Siyonistler ve Michael Rubin gibiler bulunuyordu. Kürtler üzerinden Sandinistler benzeri bir şey yaratmaya çalıştılar. Böylece Kürtleri etkisizleştireceklerdi.”

Kürt Gladiosu’nun Derin Cinayetleri

Aksiyon Dergisi’nde Kürt Gladiosu ile ilgili araştırma yapan Haşim Söylemez tarafından kaleme alınan yazıda; Kamuoyu tarafından Türk güvenlik kuvvetleri veya derin devlet tarafından öldürüldüğü ileri sürülen birçok Kürt kökenli insanın, aslında Kürt Gladiosu tarafından öldürüldüğünün ortaya çıktığı belirtildi.

Aksiyonda yer alan yazıda şu ilginç bilgiler yer alıyor; ETÖ soruşturması kapsamında ifadesi alınan Şemdin Sakık Kürt Gladiosu’na dair çarpıcı açıklamalarda bulundu. Sakık’ın anlattıklarına göre PKK’nın kuruluşunda yer alanların neredeyse tamamı Öcalan’ın talimatıyla Kürt Gladiosu tarafından öldürüldü.

Parmaksız Zeki kod adlı eski PKK’lı Şemdin Sakık, 13 Nisan 1998’de ‘Yarasa Operasyonu’ ile Kuzey Irak’ta yakalanıp Türkiye’ye getirilmişti. Sakık, yıllardır, yattığı Diyarbakır Cezaevi’nden yaptığı açıklamalarla terör örgütü PKK hakkında önemli bilgiler verdi.

PKK hakkında kitaplar yazan Sakık, daha çok İmralı’da tutuklu teröristbaşı Abdullah Öcalan ile ilgili bilgilerin yer aldığı ve sakıncalı bulunan “İmralı’da Bir Tiran” adlı kitabının yayımlanmasına izin verilmedi.

Terör örgütü içindeki idamlar, derin komplolar ve Öcalan’ın Kürt Gladiosu adlı bir güce bağlı çalıştığı noktasında ilginç ayrıntılara yer veriliyor kitapta. Öcalan’ın talimatıyla verilen ölüm emirlerinin, PKK’nın kuruluşunda bulunmuş kişilere yönelik olması dikkat çekici. Öcalan ile yola çıkanlar ‘ajan’ suçlamasıyla bir bir öldürülüyor. Kitaba göre, PKK ve Öcalan’ın derin bağlantılarını çözen asla affedilmiyor.

33 Eri Şehit Edenler Kürt Gladiosu

Mardin, Şırnak ve Sivas yöresi başta olmak üzere, ülkenin birçok yerinde yaşanan köy baskınlarının ve katliam düzeyine varan eylemlerin hepsinin Öcalan'ın talimatıyla gerçekleştiğini anlatan Sakık, duruma göre bu eylemleri kabul ya da inkâr ettiğini yazıyor. 33 erin şehit edilmesi olayını da kitabında anlatan Sakık, talimatın Öcalan tarafından bizzat verildiğini belirtiyor: "1993 yılının mayıs ayında, sorumluluğu altında hareket eden bütün silahlı gruplara, gelişen operasyonlara karşı misilleme yapma yönünde talimatlar verdi. Bingöl-Elazığ karayolunda yaşanan olayda 33 asker öldürüldü. Bu olaydan hemen sonra Öcalan olayı sahiplenerek savundu ve değerlendirmeler yaptı. BBC radyosuna verdiği demeçte, bu eylemi üstlendi ve eylemin misilleme eylemi olduğunu söyledi. Gerek Türkiye genelinde, gerek dünya kamuoyunda bu eyleme karşı sert tepkiler ortaya çıkınca, bu sefer de yüz seksen derecelik dönüş yaptı. Eylemin örgüt içi çetelerden olan Gladio tarafından yapıldığını söylemeye başladı. Bir yandan sorumluların cezalandırılacağını söylerken, diğer taraftan da eylem sorumlularına kutlama mesajları gönderdi. Onları ödüllendirdi. Hatta serbest bırakılan birkaç Kürt kökenli askeri öldürmedikleri için de eylemcileri eleştirdi." ETÖ iddianamesinde 33 erin şehit edilmesi olayını, tutuklu D. P.'in azmettirdiği de ileri sürülüyor. Ancak talimatın Öcalan'ın onayı ile verildiğine dair emir ve talimatların PKK'nın kayıp arşivinde olduğu belirtiliyor.

Tabancalı Suikast Timleri

Sakık, terör örgütünün tarihini anlatırken de 'derin' ilişkilere dair ipuçları veriyor. Çatışmalı ortam ve o ortamda gerçekleşen komploların anlatılması oldukça manidar. PKK, diğer örgütleri tasfiye ettikten sonra Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ne yerleşmeye başlar. İki temel alan Diyarbakır kent merkezi ve Urfa kırsalıdır. 1976-1979 yıllarını kapsayan bu süreç, bölgede faaliyet yürüten Kürt örgütleriyle de çatışma yılları

olur. Örgütün ilk silahlı grupları olan tabancalı suikast timleri olarak bilinen Kürt Gladiosu bu saldırılar için kurulur. Sırasıyla ÖY (Özgürlük Yolu), DDKD ve KUK (Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları) gibi Kürt grupları, Öcalan'ın azmettirdiği cinayetlere maruz kalır. Apocu gruptan ayrılmak isteyenler tek tek öldürülür. Kurulduğu yıldan itibaren radikalleşen terör örgütü, yaptıklarıyla 12 Eylül 1980 Askerî Darbesi'ne davetiye çıkarır. Ancak darbeden hiç etkilenmez.

Öcalan'ın kontrolündeki PKK, devlet bürokrasisinde çalışan Kürtleri 'işbirlikçi' ilan eder. Orta ölçekli Kürt zenginlerini kara listeye alarak vergiye bağlar. Sakık, o günleri şöyle anlatıyor: "Vergi vermeyenleri öldürttü. Faili meçhul olarak tarihe geçen birçok cinayetin altında imzası olduğu hâlde, bu cinayetleri bile bir başka Kürdü suçlamakta kullandı. Örgüte katılmayan, başka örgütlenmelere giden, en küçük bir eleştiri yapan veya onu benimsemeyen her insanı doğal düşmanı saydı ve her türlü saldırıya maruz bıraktı."

Komployla Öldürülenler

PKK'da başlayan seri cinayetler ve komplolar, Öcalan ile onun derin ilişkisini bilenlere namlunun çevrilmesine neden olur. PKK ve Kürtler açısından önemli olan isimler bu süreçte bir bir vurulur. Bunların başında Haki Karer gelir. Türk kökenli Karer, PKK'nın kurucularından. Bireysel özellikleriyle grupta önderleşmeye ve Öcalan'ın öncülüğünü tartışmalı hâle getirmeye adaydır. Bu durum Öcalan'ın dikkatinden kaçmaz. Hatta giderek, grubun Apocular-Hakiciler diye bölündüğü söylentileri yaygınlaşır. 18 Mayıs 1977 tarihinde, Antep'te, bir tartışma esnasında çıkan kavgada Haki Karer vurulur. Böylesine önemli birinin sıradan bir kahvede, çok basit bir biçimde vurulması dikkat çekicidir. Ardından korunması olarak yanında bulunan kişi de Karer'i koruyamadığı gerekçesiyle örgüt tarafından öldürülür. Öcalan'ın Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden tanıdığı, sol örgüt üyesi bir kişi de Haki Karer'in katili olarak öldürülür. Bütün bunlar peş peşe gelişir. Karer'in vuruluşunun

üzerindeki sis perdesi hiçbir zaman aralanmaz. Yıllar sonra da kardeşi Baki Karer hain ilan edilerek vurulur. Karer'den sonra sıra Mehmet Karasungur'dadır.

Mahsum Korkmaz'ı Kürt Gladiosu Öldürdü

Türk kökenli Kemal Pir'in hikâyesi ise daha derindir. PKK'nın kuruluşunda rol alan üç kişiden biridir. 12 Eylül'den önce Lübnan'a gider. Öcalan'ın talimatıyla Türkiye'ye gönderilir. Yanında Mahsum Korkmaz ve Mehmet Can Yüce vardır. Kozluk'ta yollan asker tarafından kesilir; Kemal Pir ve Mehmet Can Yüce yakalanır.

Sakık, Pir'in ölümünü Öcalan'a bağlıyor: "Pir ve arkadaşlarının ölüm orucuna yatmalarında, eriyerek can vermelerinde bir sakınca görmez. Kemal Pir, Mehmet Hayri Durmuş ve Mazlum Doğan olmak üzere onlarca örgüt lideri, ya Öcalan'ın talimatıyla ya da Öcalan'ın yurtdışına kaçmasını protesto etmek amacıyla kendilerini yakarak, boğarak, ölüm oruçlarına yatarak öldürürler."

Öcalan, ölen ve öldürülen herkesin üzerinden prim sağlamayı da bildi. Bunlardan biri de Egid kod isimli Mahsum Korkmaz. 1985'te, yoğunlaşan askerî operasyonlar sonucunda terör örgütü büyük darbe alır. Operasyonlardan kurtulan birkaç yüz militan, korunmak amacıyla Irak'taki kamplara çekilir. Buna rağmen, o anda Irak kamplarında bulunan Korkmaz, otuz kişilik bir militan grubunun başında Türkiye'ye gönderilir. Bu grubun Gabar Dağı'na üslenmesi, kışı burada geçirdikten sonra eylemlere başlaması istenir. Olayın gerisini Şemdin Sakık aktarıyor: "Benim de içinde bulunduğum bu grup, Türkiye sınırını geçer geçmez, güvenlik kuvvetlerinin takibine alındı. Sonbahar ve kış mevsimi baştanbaşa operasyonlardan kaçma ve çatışmalara maruz kalma ile geçti. Çatışma ve operasyonların olmadığı günlerde ise doğa ve açlıkla boğuşmak zorunda kaldık. Bazen operasyonlarda kayıplar verirken, bazen de açlıktan ölme ve bitkin düşmeler yaşandı. Sessiz ve kansız bir katliamın kurbanlarıydık; ama farkında değildik. 28 Mart

1986'da, sadece ekmek bulmak amacıyla bir gece yürüyüş yapmak zorunda kaldık. Bulunduğumuz bölgede her gece atılan yüzlerce pusudan birine düştük. Bu pusuda bir arkadaşımızın hafif yara alması dışında hiçbirimize zarar gelmezken, Öcalan'ın sağ kolu Mahsum Korkmaz alından tek kurşunla vuruldu. Nasıl vurulduğunu aramızda uzun uzadıya tartıştık. Gerekli araştırmaları yaptık. Bir süre sonra olay yerine giderek tahkikatla bulunduk. Sonuçta içimizden birinin kurşunuyla vurulduğu sonucuna vardık. Bu kişinin Feyzi Aslan (Selim) olduğu konusunda şüphemiz kalmamıştı. Çünkü bu kişi tabancasını olay yerinde bırakmıştı. Zaten olay sonrasında Öcalan ile ilişkiye girip grubun sorumluluğunu almıştı."

Feyzi Aslan İran'a oradan da Rusya'ya gönderilir. Daha sonra Mahsum Korkmaz ismi bayraklaştırılır. Öcalan tarafından ismi Bekaa'daki kampa verilir. Hâlen aynı isimde Kandil'de bir akademi bulunuyor. Ve Korkmaz bir efsane olarak yeni militanlara anlatılıyor. Korkmaz'ın ölümü Kürt Gladiosu'nun en 'derin' cinayetlerden biri olarak bilinir.

PKK'nın kurucularından Abdullah Ekinci'nin (Gözlüklü Ali) öldürülmesi de oldukça ilginç. Ekinci'nin 1986'da intihar ettiği ileri sürülür. Sakık, cesedin Bekaa'daki kayalıkların altına gömülü olduğunu söylüyor. Müslüm Durgun'un (Dr. Baran) durumu da farklı değildir; Nisan 1994'te Şam'da bulunduğu sırada intihar ettiği söylenir.

Kapatılan Halkın Emek Partisi Diyarbakır İl Başkanı olan Vedat Aydın, 5 Temmuz 1991'de kaçınıp öldürülür. Bu cinayette ETÖ parmağı olduğu ileri sürülür. Ancak "İnralı'da Bir Tiran" isimli kitapta Şemdin Sakık, "Aydın, Bismilli bir toprak ağasının oğluydu. 12 Eylül'de, Silah Yönetim Mahkemeleri'nde, DDKD Davası'ndan yargılanmış ve Diyarbakır Askeri Hapishanesi'nde kalmıştı. Öcalan 1989 yılında Aydın'ın örgüte katılması yönünde ilana edilmesi ya da 'hain' diye teşhir edilerek etkisizleştirilmesi kararına vardı. Ama Aydın, PKK'lı olmayı reddetti. Bu tutumunu son ana kadar sürdürdü. 1991'de gerilimli bir süreçte kaçınıp öldürüldü.

Kürt Gladiosu'nun Derin İnfazları

Şemdin Sakık, kitabında Öcalan'ın talimatıyla gerçekleştirilen önemli idamları bir bir sıralıyor:

Ali Doğan Yıldırım: 1976'da, Ankara'da öldürülür. Ancak örgüt, tepki çekmemek için bunu 'intihar' diye duyurur. Bu olay sonrasında, 2 Eylül 1979 tarihli Aydınlik Gazetesi'nde, Têkoşîn grubu adına yayımlanan bir bildiride infazın iç yüzü şöyle anlatılır: "Ortaya çıkışlarıyla birlikte, 1976'da kendi arkadaşları Ali Doğan Yıldırım'ı kaldığı evde adeta polis adına bey-nine tek kurşun sıkarak öldürdüler. Cesedini bir sokağa bırakarak 'arkadaşımızı çelik yelekli polis timleri vurdu' yaygarasını kopardılar. Daha sonra olay öğrenilince, kaza olduğunu söyleyerek geçiştirdiler. Ali Doğan'ın öldürülmesinde kullanılan tabanca daha sonra Kemal Pir'in üzerinde yakalandı..."

Mehmet Turan: PKK'nın 1. Kuruluş Kongresi'ne katılan kadrolardan. Öcalan'ın MİT ajanı olarak bilinen Pilot Necati ile ilişkisini derinlemesine bilen, derin devletle olan ilişkisine ve birçok karanlık olaya şahit olan Mehmet Turan, 'ajan-provokatörlükle suçlanır. 1979 yılında Mardin'de öldürülür.

Baki Karer: 1978'de, Antep'te öldürülen Hakkı Karer'in kardeşi. Kardeşinin ölümünde başından beri Öcalan'dan kuşku duyar. Baki Karer de diğerleri gibi, 'önderlik çizgisiyle oynamak, önderliğe karşı kadroları kıskırtmak ve parti saflarında tasfiyecilik geliştirmek' iddialarıyla suçlanır. 1982'de Lübnan'da kaçarken yakalanıp idam edilir.

Abdullah Kumral: 1979-1980 yıllarında, PKK'nın Gaziantep il sekreterliğini yapar. Öcalan'ı eleştirdiği için göz hapsine alınır. Ardından örgütten kaçır. Ancak Suriye istihbaratı tarafından yakalanarak PKK'ya teslim edilir. Bekaa Kampı'nda, kulaklarına tüfek harbisi sokularak ve bin bir çeşit işkenceye maruz bırakılarak öldürülür.

Şükrü Karakuş: 1982'de Bekaa Vadisi'nde 'Türkiye'ye gidip eylem yapmak için uygun zaman değildir' dediği için Mahsun Korkmaz tarafından kurşuna dizilerek öldürülür.

Cemile Merkit: Örgüt kararıyla Ali Haydar Kaytan ile evlendirilir. Hamile kalır. Öcalan'ın talimatıyla altı aylık bebeğini düşürür. Mayıs 1982'de, Bekaa Vadisi kayalıklarında öldürülür. Daha sonraki tarihlerde Seher'in akıbetini araştıran ağabeyi Yıldırım Merkit ve babası da Gladio tarafından ortadan kaldırılır.

Murat Bayraklı: 1982'de PKK 2. Kongresi sonrasında, örgüt içi temizlik hareketinin kurbanlarından biri. Bu süreçte Türkiye'den yurtdışına kaçan Murat Bayraklı, 5 Haziran 1984 günü, Batı Berlin'de, bir çöp konteynırında yakılarak öldürülür.

Enver Ata: Örgütün yurtdışındaki önemli kadrolarından. 20 Haziran 1984'te, İsveç'in Uppsala şehrinde, otobüs durağında beklerken, örgüt militanları tarafından öldürülür.

Resul Altınok: Avrupa ülkelerinde faaliyet yürütür. 1982'de, PKK'nın 2. Kongresi için Şam'a çağılır. Havaalanına inince Öcalan'ın görevlendirdiği iki kişi tarafından Suriye istihbaratının denetiminde bulunan bir hücre evine götürülür. Sorgudan sonra idam edilecektir. Ali Haydar Kaytan ve Ömer Altun; Resul Altınok'a önce bir çukur kazdırır, sonra çukur içinde kafasına kurşun sıkarlar.

İzzettin Evcil: 1977-79 arasında PKK Batman sorumlusu ve örgütün 12 Eylül Askerî Darbesi öncesinde önde gelen kadrolarından. 1984 sonlarında, PKK içerisinde muhalif çizgi oluşturduğu gerekçesiyle öldürülür.

Zülfü Gök: PKK muhalifi Enver Ata ile ilişkisi olduğu gerekçesiyle 7 Ağustos 1984'te, Almanya'da arabasının içinde kurşunlanarak öldürülür.

Çetin Güngör: 12 Eylül Askerî Darbesi sonrasında Avrupa'daki PKK faaliyetlerini örgütler. Aralık 1981'de ERNK Avrupa Sorumlusu olur. 1982 baharında toplanan PKK 2. Kongresi'ne çağılır. Kongre'de görüşlerini açıklarken hakkında idam kararı çıkarılır. Bu kararın infazı için, Federal Almanya'da bir evde gözaltına alınır. Buradan kaçır; ancak İsveç'in Stockholm kentinde öldürülür.

Lamia Baksi: Yazar Mahmut Baksi'nın kız kardeşi. 'İsveç hükûmetinin ajanı' ilan edilir ve infazı gerçekleştirilir.

Mustafa Ömürçan: PKK-MK üyesi Ali Ömürçan'ın yeğeni. 1980 öncesinde PKK'nın Avrupa kadrosu olarak faaliyet yürüttü. 1986'da, PKK'nın 3. Kongresi'ne katılmak üzere Şam'a gider. Bir sene sonra, örgüt talimatlarına karşı gelmek suçundan idam edilir.

Mahmut Bilgili: 12 Eylül döneminde PKK davalarına bakan bir avukattır. Mart 1987'de Hollanda'da bir lokantada öldürülür. Cesedi parçalanarak kanalizasyon çukuruna atılır.

Mehmet Tunç: Bir dönem Avrupa'da PKK yapılanması içinde yer alır. Şam'a çağırılıp öldürülür.

Dilaver Yıldırım: PKK'nın oluşumunda yer alır. İlk eylemi PKK yöneticisi Kemal Pir'i Sinop Ulubey Hapishanesi'nden kaçırmak olur. Örgüt'e mali kaynak sağlamak amacıyla Ankara'da 1977'de Güven Hastanesi'nin soyulması eylemini gerçekleştirir. Bu soygun sırasında yakalanır ve 12 Eylül sürecini hapis-hanede geçirir. Lübnan'daki kamplara çağılır. Ve bir gece intihar ettiği söylenir.

Halil Kaya: PKK'nın 3. Kongresi'nde genel sekreter birinci yardımcılığına getirilir. Ahmet Kesip tarafından ağır bir işkenceye tabi tutulur. Öcalan'ın talimatıyla kurşuna dizilerek idam edilir. Cesedi Zağros dağı eteğine gömülür.

Mustafa Çimen: Mahsum Korkmaz'ın hem siyasi hem de askerî yardımcısı. 15 Ağustos 1985'te Erzurum'da bir jandarma karakoluna yapılan baskında yer alır. Aynı yıl bir çatışmada TSK'nin eline sağ geçince Öcalan tarafından 'hain' ilan edilir ve hakkında ölüm emri çıkarılır. Pişmanlık Yasası'ndan yararlanan Mustafa Çimen, 1990'da hapishaneden tahliye olunca Urfa'da Gladio timlerince öldürülür.

Şahin Dönmez: Elazığ'da iken, şüpheli bir şekilde tutuklanır. Elazığ Bölge Sorumlusu olduğunu ve kaldığı adresi bilen tek kişi Öcalan'dır. Dönmez'in Elazığ'a ulaşır ulaşmaz tutuklanışının sebepleri üzerindeki sis perdesi hiçbir zaman aralanmaz. Durumun farkına varan Dönmez, devletle işbirliğine girer. Sorgusu sırasında, Öcalan'ın kaldığı adresi bildiğini ve gidip getirebileceklerini ısrarla söylemesine rağmen herhangi

bir operasyon yapılmaz. Yıllarca cezasını çektikten sonra cezaevinden çıkar çıkmaz, Gladio tetikçileri tarafından vurularak öldürülür.

Şahin Baliç: Bekaa Vadisi'ndeki gerçek mermilerin kullanıldığı bir tatbikat düzenler. Abdullah Öcalan da burada hazır bulunur. Hasan Bindal tatbikatı izleyenler arasındadır. Nereden geldiği belli olmayan bir kurşunla Hasan Bindal anında can verir. Olay anında, Öcalan'ın yanı başında bulunmasına rağmen, Şahin Baliç olaydan sorumlu tutulur ve tutuklanır. Kaba dayaktan geçirilir, üzerinde naylon eritilir, ellerine ve ayaklarına çiviler çakılır, baldırları şişlenir ve her türlü yıldırıncı psikolojik yöntem uygulanır.

Zeki Yılmaz: Türk kökenli. 1975'te PKK'ya katılır. 1977-80 yıllarında yapılan eylemlerin çoğunda yer alır ve 1980'de yakalanır. 1991'e kadar Diyarbakır Askerî Hapishanesi'nde yatar ve tahliyesinden hemen sonra Lübnan'daki kamplara gider. Örgüt içi demokrasi eksikliğinden söz edince, Öcalan'ın hedefi hâline gelir ve bilinmeyen bir yerde infaz timlerince öldürülür.

Mehmet Şener: PKK Genel Sekreter Yardımcılığı'na yükselir. Ajan oldukları suçlamasıyla Şener ve kendisiyle birlikte hareket eden üst düzey militanlar bağlanarak bir mağaraya konurlar. Bu mağaradan kaçarak kurtulur. Bulunduğu evde kısıtlanıp, iki tetikçi tarafından kurşunlanarak öldürülür.

Cemil Işık: Öcalan tarafından Bekaa'da eğitilir. 1987'de bizzat Öcalan tarafından kurulan gladio grubuna yönetici olur. PKK-MK üyeliğine kadar yükselir. Hainlikle suçlanınca örgütten kaçır. Peşine kadın suikastçılar takılır. Bunlardan biri evlilik numarasıyla yanına sokulur ve evlenir. Bu kadın 1993 yılında, Almanya'da onu vurur.

Ali Ömürcan: PKK'nın kurucu üyelerindendir. Engizek Dağı'nda görev yapan Ömürcan Suriye'ye çağırılır. Oradan Lübnan'a gönderilir. Burada Cemil Bayık tarafından sorgulanır, ardından idam edilir.

Mehmet Çimen: 12 Eylül öncesinde, PKK içinde yer alır. Bir süre sonra da kadınlarla ilişkiye girdiği iddiasıyla, sokulduğu banyo küvetinde üzerine asit dökülmek suretiyle buharlaştırılarak yok edilir.

Yıldırım Merkit: PKK'nın ilk oluşumunda yer alır. 1994'te Romanya'da öldürölür.

Rıza Altun: 1978 yılında terör örgütü PKK'ya katılan Rıza Altun, son olarak örgütün sözde Başkanlık Konseyi üyesi ve Avrupa Sorumluluğu görevlerini yürüten kişi olarak biliniyor. Adıyamanlı olah Rıza Altun, örgütün uyuşturucu, silah ve insan kaçakçılığından kazandığı paraların toplandığı kasa olarak da tanınıyor. Terör örgütü PKK'nın elebaşı Abdullah Öcalan'ın yakalanmasının ardından, örgütün şiddet politikasının son bulması gerektiğini savunan Rıza Altun, Örgütte silahlı mücadele- nin ön planda olmasını savunan Cemal kod adlı Murat Karayı- lan, Avusturya'da bulunan Rıza Altun'u, 'Özeleştirir' yapmak üzere Kandil Dağı'na çağırır ve orada infaz ettirir.

Musa Anter: Diyarbakır'da, 20 Eylül 1992'de öldürölüldü. Bu cinayet, kayıtlara faili meçhul olarak geçti. Eşi Ayşe Hale Anter, İsveç'e döndükten sonra İçişleri ve Adalet bakanlarına defalarca mektup yazarak katillerin bulunmasını istedi. Diyar- bakır Cumhuriyet Savcılığı'nın hazırlık soruşturması dosyasına konan emniyete yazılmış "failleri buldunuz mu" yazılarının sa- yısı 50'yi bulmuş ama dosya "faili meçhul cinayet" olarak ka- lınca ve iç hukuk yolları tükenince aile davayı 2000 Şubat'ında AİHM'ye götürdü. Türkiye'yi savunan avukatlar 15 bin Euro tazminat vererek uzlaşmaya gidilmesini istedi. Ama çocukları bu öneriyi kabul etmedi.

Tarihler 2008 yılını gösterdiğinde Musa Anter'in öldüröl- mesinde Türk Devleti'nin hiçbir unsurunun yer almadığı or- taya çıktı. Anter'in öldürölmesinde ETÖ ile Kürt Gladiosu'nun ortaklaşa karar verdiklerini PKK İtirafçısı olan Abdülkadir Aygan'ın bir gazeteye verdiği röportajdan öğrenildi. Cına- yette itirafçı Aygan ile aşağıda isimleri yer alan kişilerin yer aldığı ortaya çıktı.

Ahmet Cem Ersever: 1950 Erzurum doğumlu. Resmi ve gayri resmi tüm kaynaklarda 1990'da JİTEM'in kurucusu ol- duğu yazıldı. 17 Mart 1993'te kıdemli binbaşıyken istifa ederek emekliye ayrıldı. Cesedi, 4 Kasım 1993'te Ankara, Elmadağ'da işkence edilmiş bir halde bulundu.

Yeşil: Gerçek adı Mahmut Yıldırım. 1953 Bingöl, Solhan doğumlu. Ahmet Yeşil, Mehmet Kırmızı, Tire, Sakallı, Terminatör takma isimlerini kullandı. Adı Binbaşı Cem Ersever ve Musa Anter başta olmak üzere pek çok cinayetle birlikte anılıyor. 1996'da MİT elemanı olarak çalışırken ortadan kayboldu.

Mustafa Deniz: 1965 Ağrı doğumlu. 1984'te PKK'ya katıldı, 1989'da Van'da teslim oldu. Pişmanlık Yasası'ndan yararlandı. Cem Ersever'in yardımcısıydı. 2 Kasım 1993'te Ankara, Polatlı'da cesedi bulundu.

Hogir: Cemil Işık'ın kod adı. PKK merkez komite üyesiyken Apo'yla görüş ayrılığına düşüp örgütten ayrıldı. Musa Anter cinayetinin kilit ismi. PKK kaynaklarında 1994'te Almanya, Wutternpal'de öldürüldüğü iddia ediliyor.

Hikmet Fidan: HADEP eski Genel Başkan Yardımcısı olan Fidan 6 Temmuz 2005 tarihinde başına ateş edilerek öldürülmüştü. Her zaman olduğu gibi bu olayda Devlete yıkılmak istenmiş, fakat polisin sıkı takibi sonucu olaya karışanlar ele geçirilmişti. Yakalanan kişilerin verdiği ifadeler sonucu cinayeti PKK'nın özel kuvvetler timindeki (Kürt Gladiosu) Serkan Şitilay'ın işlediği öğrenilmiştir. Şitilay geçtiğimiz aylarda Şırnak'ta yapılan bir operasyonda ölü ele geçirilmiştir.

Namlunun Ucundaki 250 Kürt

İlimli açıklamalarıyla dikkat çeken Eski HADEP Genel Başkan Yardımcısı Hikmet Fidan'ın Diyarbakır'a çağrılarak sinsice öldürülmesi Kürt aydınlarını harekete geçirdi. 200'den fazla Kürt aydını suikasti protesto eden bir bildiri yayımladı. Kandil Dağı'ndan emir alan Kürt Gladiosu'nun tetikçilerinin hedefinde 250 Kürt olduğu belirtiliyor.

Hikmet Fidan'ın Gladio tarafından öldürülmesi tartışılırken bir benzer suikast haberi de Viyana'dan geldi. PKK'nın kurucuları arasında yer alan Salih kod adlı Hasan Özen'in cesedi Viyana Dağı'nda bulundu. İddiaya göre, Özen, Kandil Dağı'ndan talimat alan Yusuf, Halit, Berhudan Çiya ve Dijvar kod adlı te-

tetikçiler tarafından vurulmuştu. Osman Öcalan, Özen'i Murat Karayılan'ın tetikçilerinin öldürdüğünü açıkladı.

Terörist Cemil Bayık ve Murat Karayılan'ın ölüm fermanı çıkarttığı kişiler Fidan ve Özen ile sınırlı değil. Son bir yıl içinde değişik zamanlarda Kürt Gladio örgütü tarafından yayımlanan ölüm listelerinde 250 Kürt'ün adı geçiyor. Hem Hikmet Fidan hem de Hasan Özen'in bir yıl önce yayımlanan öldürülecekler listesinde adlarının geçmesi dikkat çekici. Listede Kürt yazar, siyasetçi ve aydınlarının yanı sıra PKK'nın şiddet politikasını eleştiren ve terör örgütünün Kürt halkını temsil etmediği savunup örgütten ayrılanların da isimleri bulunuyor.

PKK'nın misyonunun bittiğini ilan edip örgütten ayrılan Osman Öcalan, Nizamettin Taş gibi teröristlerin isimleri her zaman listelerin başında yer alıyor.

Terörist Murat Karayılan tarafından Avrupa'daki tetikçileri organize etmekle görevlendirilen "Heval" ve "Çavreş" kod adlarını kullanan bir Gladio tetikçisinin verdiği bilgilere göre, Türkiye'de ve Avrupa ülkelerinde şu anda 50 Kürt Gladio tetikçisi eylem için görev bekliyor.

Kürt Gladiosu'nun emir alma şekilleri hakkında da bilgi veriliyor. Bunda trafik lambalarından ilham alınmış. Yeşilde, öldürülecek kişilerin adları belirleniyor. Sarıda, öldürülecek kişiler takibe alınıyor. Kırmızıda ölüm cezası infaz ediliyor.

Öldürüp Omana Gömüyorlar

Tetikçiler daha önce dağda eğitim almış, son yıllarda PKK'nın şehir kadrosuna geçmiş kişilerden oluşuyor. Emirler şehirdeki liderler vasıtasıyla tetikçileri yöneten "baştetikçi"ye verilerek ölüm cezaları infaz ediliyor.

Avrupa'daki tetikçilerin sadece silah kullanarak değil değişik profesyonel ve pek iz bırakmayan yöntemlerle de infazı gerçekleştiriyorlar. Araba kazası veya intihar süsü verecek, ateşli silahla veya bıçakla, yakarak veya boğarak öldürme Kürt Gladiosu'nun tetikçilerinin taktikleri arasında yer alıyor.

İnfazlardan sonra cesetlerin genellikle gömüldüğünü ve öldürülenlerin örgüt kayıtlarına kayboldu, nereye gittiği bilinmiyor, intihar etti, yangında ve trafik kazasında öldü gibi notlar düşüldüğü vurgulanıyor.

Amudi adını kullanan ve Avrupa'da yaşayan itirafçı şunları söylüyor; PKK'dan ayrılan ve Gladio'nun tetikçileri tarafından öldürülen Faruk Bozkurt ve Engin Sincer'in "intihar ettiler" şeklinde rapor edildiğini söylüyor. Amudi'nin verdiği bilgiler yaşanan bazı olaylarla da doğrulanıyor. Hasan Özen'in cesedi ormanda gömülü olarak bulundu. Leyla Turan ve Metin Kuru'nun cesetleri Berlin'in Buckow ilçesindeki ormanda domuzlar tarafından toprağın altından çıkartıldı. Sadece Avrupa'da değil Türkiye'de de öldürülenlerin cesetleri itirafçıların verdiği bilgiler doğrultusunda ortaya çıkarılıyor. PKK tetikçileri tarafından öldürülen Edip Aksoy ve Orhan Cingöz'ün cesetleri itirafçı Abdülkadir Aygan'ın verdiği bilgiler doğrultusunda Bazamir Deresi'nde bulunmuştu.

Kürt Gladiosu'nun Eylemleri AB'yi Baltalıyor

Murat Karayılan'ın bir yıl önce yayımlanan bildirisinde de ortaya çıkıyor. Karayılan tarafından yayımlanan ve Osman Öcalan grubu tarafından "Kürt kamuoyuna" açıklanan bildiride Karayılan; "Asıl tehlike, Kürt kimliği deyip Kürt kültürünü savunan, kendilerine bilge denen kişilerdir. Dağdan kaçan ahmaklar bir şey yapamaz, bizim mücadelemiz diğerleriyle olmalı." diyor.

Karayılan'ın bildirisini destekleyen açıklama PKK'nın ölüm listelerinin tümünde adı yer alan gazeteci Serhat Ararat'tan geliyor. Yurtdışında yaşayan ve örgütü çok iyi bilen Ararat, Gladio'nun amacının aydınları susturmak, Kürt halkı üzerinden rant ve menfaat sağlamak olduğunu söylüyor.

Ararat'a göre Kürt Gladio'su eylem ve cinayetleriyle Türkiye'nin AB sürecini baltalamak istiyor.

Gladio Deşifre Oldu

Fransa, İspanya, Belçika, Yunanistan, Hollanda, Avusturya, İsviçre, İsveç'te, çoğu karanlık işlere karışan, tahrirlerin odağı olan benzer örgütlerin kurulmuş olduğu ortaya çıktı. Bu örgütler bulundukları ülkelerde ya hükümetler eliyle dağıtıldı ya da hukuk yoluyla teşhir edilerek ortadan kaldırıldı.

Örgütün kirli işlerinden başbakanlar, cumhurbaşkanları zaman zaman haberdar olmuş, oluşumu ortadan kaldırmak için bir çaba göstermemişlerdir. Bu da örgütün ne kadar etkili olduğunu göstermeye yeter. İtalya ile Türkiye arasında benzerlik kurmak zor değil. Belçika, Yunanistan ve İtalya'da cesur siviller, savcılar ve politikacılar sayesinde Gladio tipi devlet gücünü kullanan gizli örgütler, çeteler ortaya çıkarıldı.

Cumhurbaşkanlığı'nın ardından tabii senatör olan Cossiga, 55 yıllık siyasi hayatında popülaritesini hiç kaybetmedi. Ne zaman konuşsa sadece İtalya'da değil Avrupa ve hatta dünyada da büyük tartışmalar yarattı.

Nitekim, geçen yıl, New York'daki İkiz Kuleler'e 11 Eylül 2001'de yapılan intihar saldırısını CIA ve Mossad'ın planladığını, böylece ABD'nin Irak'ı işgal ettiğini iddia edince büyük gürültü koptu. Tabii senatör olan 80 yaşındaki Cossiga'yı açık sözlü olduğu için İtalyanlar hep sevdi.

Ona "sıra dışı bir siyasetçi" diye baktılar... Bütün siyasi hayatı boyunca hep derin devletin içinde olduğu için ona "İtalya'nın kara kutusu" diyenler var... "Cossiga derin devletteki her şeyi bilir" deniliyor. Cossiga şimdiye kadar bildiklerinin belki de ancak yarısını açıkladı.

Türk Gladiosu

Amerika'nın kurdurduğu ve tüm NATO ülkelerinde faaliyete geçen Gladio tipi örgütlenmelerle ilgili başta İtalya olmak üzere Fransa, Danimarka, Almanya, Yunanistan ve Belçika'dan örnekler sunduk. Bu örgütlenmelerin başta hedefinin Sovyetler Birliği'nin yayılmacı emellerinin engellenmesi olduğunu, ancak bu tehlikenin ortadan kalkmasından sonra hedefin ülke içi teröre kaydığını hep beraber öğrendik. İyi hoş ama Türkiye bir NATO ülkesi değil mi? Türkiye'de Gladio tipi örgütlenme olmadı mı? Adına kontrgerilla denilen bu oluşumun faaliyetleri nedir? Amacından saptı mı? Hiç teröre bulaştı mı?

Şimdi gelin hep beraber Türkiye'yi masaya yatırıp inceleyelim. Adına kontrgerilla dediğimiz bu örgütlenmenin başlangıcı nedir? Neler yapmış ve ilerleyen dönemlerde ismini ne olarak değiştirmiş. İtalya'da olduğu gibi bizde de soruşturma açılmış mı? Cesur savcılarımız ve hukuk adamlarımız var mı? Öğrenelim.

Gladio Kulejleri

Türkiye'nin NATO'ya üyeliği 1952 tarihidir. O günlerde belirlenmiş NATO stratejisi "Esnek Mukabele" anlayışı üzerine kuruluydu. Türkiye, olası bir Sovyet saldırısına karşı Toroslar'ın güneyinde savunma savaşı yapacaktı. Bunun yanı sıra Sovyet işgali altına girmiş bölgelerde de gerilla savaşı yürütülecekti.

1953 tarihinde komünist işgal ve başkaldınlara karşı gerilla taktiği kullanacak Seferberlik Tetkik Kurulu (Bu kurul 1965’de yerini Ankara’da Özel Harp Dairesi’ne bıraktı.) oluşturuldu. Seferberlik Tetkik’in ilk kurucusu Kore’de Türk Tugayı’nın komutanı olan Daniş Karabelen idi. Yardımcılığını ise Binbaşı İsmail Tansu yapmaktaydı.

Bu stratejiye paralel olarak Eğridir Komando Okulu kurularak ilk komando birlikleri oluşturulmaya başlandı. Aynı zamanda da kontrgerilla savaşı verebilecek Seferberlik Tetkik Kurulu 1953 tarihinde faaliyetlerine başladı. 1954 yılı itibariyle ise ABD ile yapılan antlaşmalara bağlı olarak Türkiye’deki Amerikan üsleri devreye sokuldu ve fakat ilginçtir bu üsler Meclisin denetimi dışına alındı.

İlginç olan ise şu idi; Türkiye’nin NATO üyesi olmasının hemen ardından bir kısım Amerikalı uzman Türk Genelkurmayına sundukları raporlarda; mevcut Türk subaylarının ve stratejilerin NATO konseptine uygun olmadığını belirtiyor ve yeni düzenlemeler tavsiye ediyorlardı.

Onların şikâyetçi oldukları ekol, İttihat-Terakkî döneminden kalma Almancı bir ekol olarak dikkati çeker.

1957 tarihinde Seferberlik Tetkik Kurulu’nun talimatıyla Kıbrıs’ta EOKA’ya karşı mücadele etmek için Türk Mukavemet Teşkilatı oluşturuldu.

Menderes hükümetleri döneminde Marshall yardımları ile sıkılaştıran Türk-Amerikan ilişkileri 1960’a doğru gerilmeye başladı.

Adnan Menderes Sovyetlere bir ziyarette bulunmayı düşünüyordu. CHP kıyım makineleri düzmeceleri ile kitleleri tahrik ediyor, siyaseti geriyordu.

Askeri Darbe

27 Mayıs 1960 tarihinde Millî Birlik Cuntası ülkede yönetim el koydu. Adnan Menderes’in şahsında Demokrat Parti’nin yıpratılması, 27 Mayıs 1960 Darbesi ve Türkiye’nin Millî Birlik

Komitesi üzerinden yeniden bir dizayna tabi tutulması bütün bunlardan bağımsız değildir.

27 Mayıs 1960 Cuntasını gerçekleştiren Millî Birlik Komitesi, Türk Mukavemet Teşkilatı'nu Adnan Menderes'in milis gücü olarak görmekteydi. Tasfiyesi gündeme geldi.

Amerikalıların da önemli oranda yaptıkları para yardımı ile Türk ordusundan 5.000 subay emekliye ayrılarak tasfiye edildi. Onların yerine NATO konseptine uygun subaylar getirildi. Tasfiyede en önemli rolü oynayanlardan birisi **Mucip Ataklı** idi.

Acaba darbenin gerekçesi, çokça söylendiği üzere; Menderes'in Sovyet yanlısı bir eğilim göstermesi miydi? Ya da Cumhuriyet Halk Partisi'nin kışkırtmaları mıydı?

Yoksa bütün bunların hepsi Türkiye'nin Gladio'culuk üzerinden yeniden organizasyonu için Türk Silahlı Kuvvetleri'nde yapılmak istenen subay tasfiyelerinin bir bahanesi miydi?

Aksiyon Dergisinin İsmail Tansu ile yaptığı görüşmede konu ile ilgili şu ifadeler yer alıyor;

"27 Mayıs İhtilali, TMT'nin faaliyetlerini olumsuz etkiledi. Adnan Menderes'in gizli milis kuvveti oluşturduğu iddiası da ortalıkta dolaşıyordu. Halbuki sözü edilen örgüt TMT idi. O günlerde İsmail Tansu kendi tabiriyle kritik bir görev de yaptı. Tansu, çok az insanın bildiği bu bilgileri aktarmak için soluğu, 'ihtilalin kudretli albayı' diye tanınan Alparslan Türkeş'in yanında aldı. Seferberlik Tetkik Kurulu'nda görevli olduğunu söyleyince Türkeş'in gözleri açıldı, irkildi. Tansu'nun 'bizim ne iş yaptığımızı biliyor musunuz? Sorusuna 'dedikodular var' diye cevap verdi, Türkeş. Savaşta vazifesini ve Kıbrıs'ta 10 bin kişilik bir teşkilat kurulduğunu öğrenince ihtilalin kudretli albayının şaşkınlığı daha da arttı. Hemen İsmail Tansu'nun boynuna sarılıp 'Bunlardan zerre bir şey duymadık. İsmail şimdi emret. Size nasıl yardım edebilirim.' diye sordu, Türkeş. Bunun üzerine Tansu subay, silah, bomba ve para ihtiyaçlarının listesini aktardı. Türkeş de bu eksikliklerin temin edilmesini sağladı."

Sonrası;

27 Mayıs 1960 tarihinde yönetime el koyan 38 kişilik Cunta'da 13 Kasım 1960 tarihinde önemli bir tasfiye hareketi yaşandı. Tasfiyeye maruz kalanlar Türkeş ile birlikte 14 kişilik subay grubu, yani Teşkilat-ı Mahsusa'da ve Enver'de olduğu gibi yine millî kuvvetler idi. Apar topar Türkiye dışına çıkarıldılar;

İsimleri ve gönderildikleri yerler şöyle idi;

Alparslan Türkeş (Yeni Delhi-Hindistan), Orhan Kabibay (Brüksel-Belçika), Orhan Erkanlı (Mexico City-Meksika), Münir Köseoğlu (Stockholm-İsveç), Mustafa Kaplan (Lizbon-Portekiz), Muzaffer Karan (Oslo-Norveç), Şefik Soyuyüce (Kopenhag-Finlandiya), Fazıl Akkoyunlu (Kabil-Afganistan), Rıfat Baykal (Tel Aviv-İsrail), Dündar Taşer (Rabat-Fas), Numan Esin (Madrid-İspanya), İrfan Solmazer (Lahey-Hollanda), Muzaffer Özdağ (Tokyo-Japonya) ve Ahmet Er (Trablus-Libya).

Bu tasfiyeden önce, bir medya patronu "gazeteci" sıfatıyla Türkeş'ten randevu almış ve onunla görüşmüştü. Tasfiye edileceklerini, fakat masonluk teklifini kabul ederlerse kendilerine yardımcı olabileceklerini söylemişti.

Yıllar sonra merhum Türkeş, anılarında "tasfiye" olayının nedenlerinden birisinin de, "*mason olma teklifini kendisinin ve grubunun kabul etmemesi*" olarak ifade edecektir.

The Guardian Gazetesinin bir haberine göre; İtalya'daki Gladyo örgütü, tüm İtalyan istihbarat birimleri ile İtalya'nın P2 Mason Locası arasındaki ilişkiler belgelenmişti. Her üç istihbarat biriminin başı da P2'ye üye idi.

Darbeden dört yıl sonra (1964) ABD Başkanı Johnson, Birleşik Devletler Harp Akademisi'nde yaptığı konuşmada şöyle diyordu; "*Şu anda 344 ekibimiz, 47 ülkede iç savaş taktiklerini öğretmekle meşguller.*"

1964'te Amerikalı uzmanların katkısıyla çalışmalar başladı. 1953 yılında kurulmuş olan Seferberlik Tetkik Kurulu, 27 Mayıs Darbesi'nden sonra Amerikan Yardım Heyeti'nin (JUSMATT) Ankara'daki binasına taşındı.

1965 tarihinde yine Ankara'da STK yerine Özel Harp Dairesi kuruldu. Özel Harp Dairesi'nin kurulması aslında Seferberlik Tetkik Kurulu içinde görev yapan millî kuvvetlerin tasfiyesi anlamına geliyordu.

Amerikalı askerî uzmanlardan Peter Paret ve John W. Shy, şöyle diyorlardı; *"Birleşik Amerika, hoşuna gitmeyen solcu veya solcu olmayan hükümetleri devirmek için gerilla taktiğini kullanabilir ve kullanmalıdır. Bizim amacımız, hoşna gitmeyen ve bizimle dost olmayan hükümetlerin yerine dost hükümetleri geçirmek olmalıdır."*

Yine başka bir Amerikalı olan Franklin A. Lindsay, "Unconventional Warfare" (Gayr-i Nizâmî Harp) isimli kitapta; *"Kendi personelimizi ve yardımda bulunduğumuz memleketlerin personelini yetiştirmek için bir eğitim sistemine ihtiyacımız vardır. NATO müttefiklerimiz ile ortaklaşa komünist tecavüzlere maruz memleketlerde, memleketimizdekine benzer enstitüler ve Özel Harp Kolejlere kurulmalıdır"* ifadesini kullanıyordu.

Amerika'da bu amaçla kurulmuş iki okul vardı. Birisi; Fort-Bragg'da, diğeri de Panama'da idi ve adı Fort-Sherman olarak geçiyordu. Diğer taraftan İtalya/Napoli'deki NATO Savunma Koleji'nde de kontrgerilla eğitimi verilmekteydi.

Fort-Bragg'da 1963 yılında çeşitli ülkelerden gelmiş 82 general eğitim gördü. Panama'daki okulda ise general rütbesinin altında her yıl ortalama 1400 subay eğitimden geçirildi.

Diğeryandan 1964-1967 yılları arasında Washington Polis Akademisi'nde 87 ülkeden gelen 5.000 polis yetkilisi kontrgerilla eğitimi aldılar.

Almanya'da bulunan ve Washington Polis Akademisi'nin kontrolünde olan başka bir okulda ise yine farklı ülkelerden gelen askerlere kontrgerilla taktiklerine bağlı olarak jandarma-komando eğitimi verildi.

Bütün bunlardan sonra gelelim Türkiye ile ilgili şu sorulara;

Türkiye'de bir dönemler 27 Seferberlik Tetkik Kurulu şubesi var mıydı?

Yine Türkiye’de Özel Harp Dairesi için çalışan 8 Bölge başkanlığı kurulmuş muydu?

70’li yıllarda Türkiye’deki terör faaliyetlerinin artması ile Gladio kolejlerinde alınan dersler arasında bir ilişki var mıydı?

Ümraniye soruşturmasında yargılananların söz konusu bu kolejlerden mezuniyet diplomaları var mı?

Ya da mezun olanları ile öğretmen-öğrenci ilişkilerine sahipler mi?

Türkiye’de ABD Üsleri

Amerika’nın Uzak Doğu’daki müdahaleleri, Vietnam savaşı, Türkiye’de de anti-Amerikan bir dalga meydana getirdi. Dönemin soğuk savaş koşullarının nispeten yumuşama göstermesi üzerine, Demirel hükümeti ile SSCB arasında bir takım ilişkiler kurma girişimleri oldu.

ABD hükümetinin, Türkiye’de bazı yatırımlara yardım etmemesi üzerine SSCB’ye yönelen Türk hükümeti, bu ülkeye bir heyet gönderecekti. İki ülke arasında yapılan kültür anlaşması ve İskenderun Demir-Çelik işletmelerinin Sovyet ortaklığı ile tesisi ABD’yi bir hayli tedirgin etmekteydi. Üstüne üstlük ordu içinde de anti-Amerikancı radikal öbekleşmeler söz konusu idi.

ABD’nin “Dolaylı Saldırı” stratejisi gereğince ABD çıkarları aleyhine başgösteren sosyal değişim durdurulmalıydı. ABD’nin SSCB ile imzaladığı SALT-1 anlaşmasının Sovyetler tarafından uygulanıp uygulanmadığını tespit etmeye yarayan casus U-2 uçaklarının faaliyetlerine izin verilmemesi de ABD’yi endişelendiriyordu. ABD, Türkiye’ye ilişkin faaliyetlerini belli başlı üç gelişme üzerinde yoğunlaştırıyordu. Bir, anti-Amerikancı gençlik hareketlerini durdurmak; iki, ordu içindeki karşıt örgütlenmeyi tasfiye etmek; üç, dönemin hükümetinin “yanlış” gidişatını frenlemek.

ABD, Türkiye'de anti-Amerikancı gençlik hareketlerini sabote etmek için Gladio'sunu devreye soktu. Bu dönem, bir yığın komplo ve provokasyonların içiçe girdiği dönemdi. ABD'nin örgütlediği Gladio, bir takım sivil uzantıları kullanarak "Kanlı Pazar" gibi olayları tezgahladı. Böylece ABD 6. Filosu'nu protesto edenlere halkı saldırttı. Sivil bir örgütlenme ortaya çıkararak muhafazakar anti-Amerikancı gençlik hareketlerini sabote etmeyi bir ölçüde başardılar. Daha sonra TSK içinde oluşturulan cuntaları denetim altına alarak, muhtemel bir darbenin kendi aleyhlerinde gelişmesini durduracaklardı. Bir takım provokasyonlar tertipleyerek, ordu içindeki tehlikeli unsurları tasfiye edebileceklerdi. ABD böylece bir taşla üç kuş birden vurmuş oldu. 12 Mart darbesi ile Demirel iktidardan uzaklaştırıldı. Ordu içindeki karşıt unsurlar tasfiye edildi. 12 Mart yönetimi, gençlik hareketlerini durdurmak için bir dizi operasyonu gerçekleştirdi. İlk kontrgerilla faaliyetleri de bu dönemin sorgulamalarında kendini açığa çıkardı. ABD'nin yerli işbirlikçileri, Türkiye'de sivil örgütlenmelere destek sağlayarak gençleri birbirine kırdırdı...

Soğuk savaşın ilk yıllarında hazırlanan Rockefeller Raporu'nda şöyle denilmekteydi; (Bu Rockefeller'i hatırladınız değil mi? Hanı 1917 itibarıyla Avrupa'dan Amerika'ya giden Yahudi, büyük sermayedar.)

"Bizim güvenliğimizi sadece açık saldırılar tehdit etmiyor. Bu açık saldırılar yanında ondan daha etkili, fakat saldırı görünüşünde olmayan başka cins tehditler de vardır. Bu tehditler; içeriden yapılmak istenen değişme ve dönüşümlerdir. Bu maskeli saldırılar bazen iç savaş şeklinde, bazen demokratik akımlar ve reformlar biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Bu anlamda Yunanistan bize birinci örneği, Vietnam ikinci ve Orta Doğu olayları da üçüncü örneği verdi. Bizim amacımız, bu ve benzeri akımları önlemek olmalıdır. Bu akımlar, dikkatleri üzerine çekecek noktaya geldiklerinde, izlememiz gereken iki yol vardır. Gerek bizim, gerekse komünist olmayan diğer dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için; mahallî kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapmak zorunluluğu duymalıyız. Bu zorunlulukla

yapılacak askerî müdahale, ne klasik askerî stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askerî müdahalenin kendisine özgü biçimi ve niteliği vardır.”

Söz konusu “kendisine özgü biçimi ve niteliği” olan askerî müdahaleler NATO bünyesinde kurulan ACC (Allied Coordination Committee) tarafından organize edilecektir. Bu merkez başlangıçta anti-komünizme karşı kurulan gizli yer altı teşkilatları idi; en meşhur ifadesiyle Gladio gibi.

Amerikalıların “Sınırlı Savaş” teorisyenlerinden Reterparet ve Sohnwshy şöyle diyorlardı; “Birleşik Amerika, hoşuna gitmeyen solcu veya solcu olmayan hükümetleri devirmek için gerilla taktiğini kullanabilir ve kullanılmalıdır.”

Gelelim Henry Kissinger’in Türkiye’yi de içine alan bu konu ile ilgili ifadelerine;

“Sınırlı savaş stratejisinin başlıca amaçları arasında en önemli bir yer işgal eden nokta; komünist ülkelere komşu olan ülkelere başlayarak, Latin Amerika ülkelerine kadar yayılmakta olduğunu gördüğümüz komünist kışkırtmalarını bastırmaktır. Komünist ülkelerde komşu olan bölge Türkiye’den başlamakta ve Uzak Doğu Asya’ya kadar uzamaktadır. Sınırlı savaşın yürütülme ihtimalinin en fazla olduğu ülkeler bu bölgedeki ülkelerdir.”

Kissinger, anti-komünist bir söylemle konuşsa da, siz daha çok Reterparet ve Sohnwshy’nin “solcu veya solcu olmayan hükümetleri devirmek” ifadesini esas alın.

Terörün Azdığı Yıllar

1970’ler Türkiye’de terörün hızla tırmandığı yıllar oldu. Öğrenciler arasında çıkan silahlı çatışmalarda çok sayıda genç yaşamını yitirdi. Ülkenin önde gelen aydınlarından birçoğu terörist saldırılara hedef oldu.

1 Mayıs 1977 geldiğinde Türkiye, Milliyetçi Cephe hükümeti yönetiminde karanlık bir dönemden geçiyor, işçiler meydan-

larda muhalif sloganlar atarak yürüyorlardı. Karanlığı aşmak için, bir iktidar değişikliği için gün sayılıyordu. Ama bir anda, çevre binalardan gelen seslerle her şey altüst oldu. Bir anda kanşmıştı Türkiye. Yine karanlık bir dönemin ortasında işçilerin doldurduğu meydanlar bir günde, bir anda boşalıvermişti. Geride 34 ölü ve yüzlerce yaralı bırakan 1 Mayıs katliamı hep bir sır olarak kaldı. Kimlerin ve neden bu katliamı gerçekleştirdikleri hiç anlaşılamadı.

Dönemin ana muhalefet lideri Bülent Ecevit, kanlı 1 Mayıs'ın üzerindeki gölgeleri şöyle anlattı:

“Bu ateşin nereden açıldığı belli olduğu halde, ateşi açanlar belli olduğu halde sorumluları bir türlü yakalanmadı. Biz bir araştırma kurulu kurmuştuk, fakat onun da önüne aşılmaz engeller çıkıyordu. Ben 1 Mayıs olaylarında çok kaygılandım. Ve daha önce Özel Harp Dairesi'nin sivil uzantıları üzerine aldığım bilgiler ışığında duyduğum kaygılarımı zamanın Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e sözlü olarak ilettim. ‘Elimde kanıt yok ama, bana öyle geliyor ki bu Özel Harp Dairesi'nin sivil uzantıları, onun içinde yer alan ömür boyu görevli birtakım siviller bunu yapmış olabilir’ diye o konuda bilgilerimi kendisine aktardım.”

1 Mayıs katliamından 10 gün sonra 7 Gün dergisinde emekli Kurmay Yarbay Talat Turhan imzalı bir yazı yayımlandı. “İktidarların Çeteleşmesi” başlıklı bu yazı, 20 yıl sonra açığa çıkacak çeteleri ilk kez haber verirken, kontrgerilla örgütlerinin çalışma yöntemlerini de anlatıyor ve adeta olacakları önceden duyuruyordu:

“Kontrgerilla örgütleri, gerektiğinde terör ve siyasi cinayetlerle anarşiyi araç olarak kullanarak faşist askeri darbeler için ortam hazırlar ve bu suretle az gelişmiş ülke düzenlerinin emperyalist çıkarlara uyarlı şekle dönüştürülmesini sağlarlar.”

Tarih, Yarbay Talat Turhan'ı yanıltmadı. O günden sonra olaylar bir çığ gibi büyümeye başladı. Ve ilk hedeflerden biri, 1 Mayıs katliamının faillerini araştıran CHP lideri Bülent Ece-

vit oldu. 1 Mayıs katliamından tam 28 gün sonra kurşunların hedefinde bu kez Ecevit'ler vardı.

Bülent Ecevit kendisine yönelen namluyu tutan elin nasıl sır olarak kaldığını şöyle anlatıyor:

"29 Mayıs 1977'de Çiğli Havaalanı'nda açık bir suikast girişimine hedef olduk. Eşim ve ben, havaalanı içine getirilen parti otobüsüne binerken kalabalığın içinde şimdi rahmetli olan Mehmet İsvan bize yardımcı oluyordu, otobüsün kapısından kalabalığın içinden eşimle beni otobüse çekmeye çalışırken bir silah patladı ve arkadaşımız yaralandı. Hastaneye geldiğimizde Mehmet'in durumunun kötü olduğunu öğrendik, çünkü o zamana kadar varlığı bilinmeyen içi zehirli maddelerle, kimyasal maddelerle dolu bir küçük füzeden isabet aldığını öğrendim. Ve bazı emniyet görevlileri bu füzeyi doktorlardan almak istemişler ısrarla, fakat doktorlar vermemişler. Sonradan ben tabii o silahın izini sürmeye çalıştım, fakat aşılmaz engellerle karşılaştık. Ve o silahı kullandığı bilinen polis de serbest bırakıldı. Evvela böyle bir silahın Türkiye'de bulunmadığı söylendi. Biz aksini ispat edince 'Var ama çok olağanüstü durumlarda özel izinle kullanılır' dendi."

1977'ye kadar bireysel saldırılar ve adam öldürmeler şeklinde gelişen olaylar 1978'den itibaren Kahramanmaraş katliamı gibi kitlesel saldırılara dönüştü. Ve hemen ardından da seçilmiş hedeflere yönelik, büyük suikastler başladı. Milliyet Başyazarı Abdi İpekçi, SBF Dekan Yardımcısı Prof. Ümit Yaşar Doğanay, İktisat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Cavit Orhan Tütengil, TRT yapımcısı Ümit Kaftancıoğlu, MC döneminin bakanlarından MHP'li Gün Sazak, Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler ve 12 Mart'ın Başbakanı Nihat Erim peş peşe öldürüldüler.

1978-80 arasındaki o üç yıl içinde Türkiye'nin kaderi değişti. 1978'e Ecevit hükümetinin barış ve değişim sloganlarıyla giren Türkiye, üç yılda faili meçhul cinayetler, vahşi saldırılar ve gözü kara suikastlarla bir askeri darbenin eşiğine gelmişti.

12 Eylül öncesinde ülkeyi istikrarsızlaştırarak bir darbeye zemin hazırlama planında bütün dikkatler milliyetçilerin üzerinde toplanıyordu. O günlerde MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş, kendilerinin de provokasyonlarla karşılaştıklarını belirtiyor ve çok önemli bir olaya dikkat çekiyordu:

“Bir gün bir masanın altında bomba patlıyor. Altı kişi ölüyor, yaralanıyor. Oradaki arkadaşlar, hemen nasıl oldu, ne oldu derken bir erle bir teğmeni şüpheli görüp yakalıyorlar. Onların bir şey köyduğunu görmüşler. Fakat bilahare bir kurmay albay gelmiş merkez komutanlığından, yani sıkıyönetimden geliyor, ‘Onları bize teslim edeceksiniz’ diyor. Edersiniz, etmezsınız, baskıyla alıp götürmüşler. Tabii o durumda çok sıkıntılı hale düştük. Hemen Başbakan’dan randevu aldım, Başbakan’a olayı anlattım. Sayın Demirel dinledi, ‘Fevkalade önemli bir konu bu. Araştıracagım’ dedi. Not aldı. Bu olay da neticelenmedi.”

Ortaya çıkan tabloya göre Türkiye’yi bir askeri darbeye sürüklemek için bir kargaşa ortamı yaratılmış ve gladio örgütlenmesinin içinde yer alanlar bu amaçla cinayet işlemişlerdi. Ancak maşalar ve maşaları kiralayanlar belliyse de maşaları kullananlar henüz açığa çıkmamıştı.

Sonraları çok aşına olacağımız bazı teşhisler ilk kez o günlerde söylenmeye başlandı. Sanki bir yerlerden bir işaret verilmiş ve bazı karanlık eller önceden yazılmış bir senaryoyu sahnelemeye başlamışlardı.

Çoğunlukla kimliği saptanamayan teröristlerce gerçekleştirilen bu cinayetler sürerken, 13 Mayıs 1981’de Mehmet Ali Ağca, San Pietro Alanı’nda Papa II. Johan-nes Paulus’u tabancayla yaraladı. Yakalanan Ağca Roma’da yargılanarak ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

Bu dönemde Anadolu kentlerinde de kanlı terör olayları baş gösterdi. Kahramanmaraş (Aralık 1978) ve Çorum’da (Temmuz 1980) halk asılsız haberlerle kışkırtıldı. Olayı düzenleyenler evlere ve işyerlerine saldırdı. Bazı konutlar ve işyerleri kundaklandı; çok sayıda insan yaşamını yitirdi.

1980'lerde Türkiye'nin çeşitli ülkelerindeki temsilciliklerine, Türkiye'de bir Ermeni devleti kurmayı amaçlayan ASALA örgütüne silahlı saldırılarda bulunuldu. 8 Ağustos 1982'de Ankara Esenboğa Havalimanı'nı basan ASALA üyesi iki terörist, bekleme salonunda bulunan yolcuların üzerine bomba atıp otomatik silahlarla taradı. Olayda, teröristlerden biri de içinde olmak üzere altı kişi öldü, 72 kişi yaralandı. 7 Eylül 1986'da İstanbul'da Neve Şalom Sinagogu'na giren kimliği belirlenemeyen dört terörist, kapıları kapatarak yaklaşık 35 kişiyi otomatik silahlarla taradı; 23 kişi öldü. Ayrıca, ayrılıkçı güçlerin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da giriştikleri silahlı eylemler de 1980'lerin sonlarında yoğunluk kazandı.

Gladio'nun Sol Kanadı

MİT Müsteşar yardımcısı Hiram Abbas (Mahir Çayan'ın öldürüldüğü Kızıldere operasyonuna katılmıştı), Korgeneral İsmail Selen, Tuğgeneral Temel Cingöz, Oramiral Kemal Kayacan, Cumhuriyet Savcısı Yaşar Üneydin, MİT eski müsteşarı Adnan Ersöz, terörle mücadele komiserlerinden Aydın Barış ve daha nice önemli görevde bulunan kişiler Gladio'nun sol kanadı Dev-Sol kurşunlarına hedef oldular. Türkiye koşar adım 12 Eylül'e giderken Dev-Sol'un suikastları hız kesmiyordu. MHP'li Gümrük ve Tekel Bakanı Gün Sazak ve eski Başbakan Nihat Erim, Dev-Sol'un kurşunlarına hedef oldular. (Nihat Erim Dragos'taki yazlığında silahlı saldırıya uğrayarak ölmüştü.) Nihat Erim 1971'deki ara dönem hükümetinin başkanıydı ve Mahir Çayan ile 9 arkadaşının öldürüldüğü operasyonun sorumlusu olarak ilan edilmişti. Kamuoyunda aydın ve solculara yönelik ünlü "Balyoz" hareketinin mimarı olarak ünlenmişti. Hemen hemen bütün sol örgütlerin hedefindeydi.

Açlık grevi döneminin Adalet Bakanı Mehmet Topaç, politikadan sonra Ankara Selanik Caddesi'nde bir avukatlık bürosu işletiyordu. Örgüt militanları telefonda öldürülen arkadaşları Murat Gül adına randevu aldılar ve Bakan Topaç'ı ofisinde kurşun yağmuruna tuttular.

Kurban Olan Savcı

Bir türlü aydınlatılamayan siyasi cinayetlerin ilk kurbanı bir Cumhuriyet savcısıydı. Hem de sıradan bir savcı değil. Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcısı Doğan Öz, Kontrgerillayı ilk araştıran savcıydı. Soruşturduğu bazı münferit olayların sorumluluğunun devlet içinde üst makamlara kadar tımandığını saptamış ve bu sırın o günlerde eşı Sezen Öz ile paylaşmıştı. Sezen Öz anlatıyor:

“Bunu fark ettiği andan itibaren çok huzursuz oldu, ama bana şöyle bir ifadesi oldu: ‘Gerçekten çok korkmaya başladım. Yani şimdiye kadar birçok olayda meslek dolayısıyla geçirdiğim tehlikeler oldu. Fakat bu boyutta bir tehlikeyi ilk kez hissediyorum ve ürperiyorum ama bunun üzerine gidilmesi gerekiyor. Cumhuriyeti tehdit eden ölçüde bir tehlike varittir ve cumhuriyetin savcısı bunu önlemek zorundadır.’”

Doğan Öz, 1978’in Ocak ayında yaptığı bu konuşmadan sonra, kontrgerillayla ilgili bir dava açma hazırlığına girişti. Başlatacağı büyük soruşturmanın bir ön çalışması olarak kısa bir rapor da yazdı. O raporda aynen şöyle diyordu:

“Şiddet olayları, anarşik eylemler olarak nitelendirilebilecek kadar basit değildir. Amaç, demokrasi umudunu yok etmek; onun yerine faşist düzeni gündeme getirmek ve bütün unsurlarıyla yürürlüğe koymaktır. Böylece ABD ve çokuluslu ortaklıklar, Orta Doğu sorununu büyük ölçüde çözmek amacını gütmektedirler. Bize göre bu sonuca ulaşmada CIA, kontrgerilla gibi gizli örgütlerin yönlendirilmesi vardır. Bu örgütler, devlet aygıtını geniş ölçüde kendi amaçlarına uygun şekle dönüştürerek demokrasi düşmanı akımları iktidar yapmayı öngörmüşlerdir.”

Öz, raporunda, ABD yararına çalışan bazı gizli örgütlerin, devlet aygıtını da kullanarak demokrasiyi yok etmeye ve faşist bir düzeni yürürlüğe koymaya çalıştıklarını açıkça söylüyordu. Doğan Öz’ün raporundan, günümüze ışık tutan daha önemli satırlar ise şunlardı:

“Bütün bu çalışmalar içinde askeri ve sivil güvenlik güçleri vardır. Kontrgerilla, Genelkurmay Harp Dairesi’ne bağlıdır. Sivil güvenlik güçleri içinde de MİT elemanları ve 1. Şube görevlileri kullanılmaktadır. Bu genel çerçevede cinayetleri, şiddet ve anarşik eylemleri daha iyi anlamak olasıdır. Konuya bu kapsamda yaklaşılmadıkça anarşi eylemlerini kaynağında kurutmak olanak dışı olduğu gibi demokrasiyi tek seçenek olmaktan çıkartarak bütün kurumlarıyla faşizmi kökleştirmek de gündeme gelecektir. Durum bütün açıklığı ve acılığıyla ve saygıyla sunulur.”

Bugün Susurluk sonrası gözler önüne serilen ilişkiler ağı, tam 20 yıl önce bir cumhuriyet savcısının yazdığı kısa bir raporla açıkça ortaya konmuştu. Savcı Doğan Öz, raporunda kontrgerilla olarak Genelkurmay Harp Dairesi’nin adını veriyordu. Ve bu raporu, yine o günlerde bu dairenin faaliyetlerinden yeni haberdar olan Başbakan Ecevit’e ulaştırdı.

Ancak Bülent Ecevit o günlerde bu olayın üstüne yürümedi. Nedenini şöyle anlattı:

“Ayrıntıları hatırlamıyorum ama o zaman o tür bilgiler rahmetli Doğan Öz’den de gelmiştir. Başka görevlilerden de gelirdi. Biz de üstüne yürümeye çalışırdık. O arada tabii biz bütün bu olayların üzerine yürümeye çalışırken bazı ciddi engellerle karşılaşılıyorduk. Bu engellerden bazıları görünmez engellerdi. Mesela Genelkurmay Başkanı’nın bile göremediği engellerdi. Belli bir organizasyon olduğu belliydi...”

Ecevit, kendisinin de dehşet içinde haberdar olduğu bu örgütlenmenin üzerine gidemeyecek ve hiçbir adım atmadan devrilecekti. Doğan Öz ise bu raporu yazdıktan iki ay sonra, raporunda sözünü ettiği çetenin bir saldırısının kurbanı olacaktı.

Eşi Sezen Öz, Doğan Öz’ün öldürölüş nedeninin, devletin ilişkiler ağını sergileyen o rapor olduğuna inanıyor:

“Evet, olayların üzerine gitmek çabası hissedilmiştir ve ölüm fermanının o zaman verildiğini düşünüyorum. Rapor kendisi öldürölüldükten sonra çekmesinde bulundu. Ve ben eşimin, o nedenle öldürölüldüğünü düşünerek raporu dönemin

başbakanı sayın Bülent Ecevit'e o acılı günlerde ulaştırmayı uygun gördüm. Amacım, Doğan'ı katleden güçlerin çok farklı noktalarda bulunduklarını ve kendisinin de böyle bir tehlikeye hedef olabileceğini ve tedbirli olmasını bir anlamda uyarma amacıyla kendisiyle görüşme talep ettim. Ve raporun bir suretini kendisine o zaman götürdüm. Kendisi beni dinledi ve not aldı."

Dün Doğan Öz'e sahip çıkmayanlar bugün, "Neden bizde cesur bir savcı çıkmıyor?" diye yakınıyor. Bir 20 yıl daha kaybetmemek için bugün olanca gücümüzle uğraşıp Türkiye'yi bu karanlık çetenin elinden kurtarmak zorundayız.

... Savcı Doğan Öz, terör saldırılarının yoğunlaştığı 1978'in ocak ayında eşi Sezen Öz'e demişti ki:

"Soruşturduğum bazı olayların izi, devlet içinde üst makamlara kadar tırmanıyor. Korkmaya başladım. Ama üzerine gidilmesi lazım."

Öz, yaptığı araştırma sonunda *"artan şiddet olaylarının arkasında demokrasi umudunu yok edip faşist bir düzen kurmayı amaçlayan kontrgerilla bulunduğunu"* bir raporla Başbakan'a bildirmişti.

Raporu yazdıktan iki ay sonra, üstüne gittiği çetenin silahlı saldırısıyla öldürüldü.

İşte Savcıyı Öldüren Rapor

Faili meçhul bir cinayete kurban giden, Ankara Cumhuriyet Savcısı Doğan Öz'ün 1977 hükümet kuruluşunun hemen sonrasında Başbakan Bülent Ecevit'e verdiği, *"Kontragerilla'nın varlığını"* devlet arşivine bir ön raporla sokmuştu.

İşte o ön rapor:

"..... Amaç; "şiddet ve anarşi eylemlerini yok" etmek ve en doğal insan haklarını yaşanan bir gerçek durumuna getirerek, toplumda can ve mal güvenliğini sağlamak, düşünce ve inanç özgürlüğünü korumak, demokrasiye bütün gerekleri ile işlerlik kazandırmaktır."

Ancak, yapılan aralıksız araştırmalarımız ve çalışmalarımız sonucu; yeni hükümet döneminde de sürüp giden, ilk bakışta mal ve can güvenliğini tehdit eder gibi görünen şiddet olayları, "anarşik eylemler" olarak nitelendirilecek kadar basit olmadığını göstermiştir.

Gerçek olan şudur: ülkemizde tek seçenek olarak kurulan 'ecevit hükümetine' ve onun demokrasiye bütün gerekleri işlerlik kazandıracağına olan umutları kitlelerde yok etmektir. bu duyguların yerine, baskıcı (faşizan) düzeni gündeme getirmek ve bütün unsurlarıyla yürürlüğe koymaktır. Böylece, ABD ve çok uluslu ortaklıklar, Orta Doğu sorununu büyük ölçüde çözmek amacını gütmektedirler.

Bize göre, bu sonuca ulaşmada CIA, ABD, İran ve İsrail gizli haber alama örgütleri, kontrgerilla gibi gizli örgütler yönlendirmekte olup; bu örgütler, devlet aygıtını geniş ölçüde kendi amaçlarına uygun bir biçimde dönüştürerek, demokrasi düşmanı akımları iktidar etmeyi öngörmüşlerdir."

"..... Şunu öncelikle bilmekte yarar var: bütün bu çalışmalar içinde askeri ve sivil güvenlik güçleri vardır. Kontrgerilla, genel kurmay harp dairesine bağlıdır. Kontrgerilla, il ve ilçelerde seferberlik işlemini yürüten kurum olarak, askerlik şubelerince yönetilmektedir. Bu konuda en çok, aşamalı eğitimden geçen astsubaylar kullanılmaktadır. Sivil güvenlik güçleri içinde de mit elemanları ve 1. şube görevlileri kullanılmaktadır.

Bu genel çerçevede cinayetleri, şiddet ve anarşik eylem nitelendirmelerini daha iyi anlamak olasıdır.

Konuya bu kapsamda yaklaşılmadıkça, öncelikle can ve mal güvenliğini sağlamak, şiddet ve anarşi eylemlerini kaynağında kurutmak olanak dışı olduğu gibi demokrasiyi tek seçenek olmaktan çıkartarak bütün kurumlarıyla faşizmi kökleştirmek de gündeme gelecektir.

Gerçekten de şiddete karşı halkı örgütleme, kitleler içinde şiddeti yoğunlaştırmama ile olanaklıdır.

Yapılan: bazı sol akımlar gerçek hedefmiş gibi gösterilerek, hedef saptırılarak sıkıyönetimi çağırma, seçimle olmazsa,

darbeyle iktidar olma, demokratik yaşama biçimini yok ederek halkı sömürme seçeneğini tek seçenek durumuna getirilme çalışmasıdır.

Durum bütün açıklığı ve acılığıyla saygı ile sunulur."

Peki bu rapor devlet arşivine girdikten sonra ne oldu? Bu rapor devlet arşivlerine girdikten sonra Doğan Öz, öldürüldü. O gün 12 Eylül darbesinin sinyallerini veren ve yaklaşık 33 yıl önce yazılan bu ön rapor, bu gün dahi geçerli!..

Kontrgerilla

Adnan Menderes, o zaman ki adıyla MAH(şimdi MİT) mensuplarının aylıklarının CIA tarafından ödendiği, bazı yerlerde MİT'in, CIA'nın bünyesinde faaliyet gösterdiğinden kuşkularınca önce Başbakanlık Müsteşarı Ahmet Salih Korur'u bu işi araştırması için görevlendirmiş, bir müddet sonra MAH Müsteşarlığına getirmişti. Başbakanın kuşkuları yerindeydi. CIA, bazı MAH mensuplarına amirlerini de devre dışı bırakarak doğrudan ödeme yapıyordu. MAH'ın İstanbul Bölge Teşkilatı başta olmak üzere birçok yerde ya doğrudan CIA'nın binasında hizmet veriyor ya da kirasını, elemanlarının maaşını CIA karşılıyordu.

Menderes derhal emir verdi, Ahmet Salih Korur, CIA'nın Türkiye sorumlusunu çağırdı, ilişkilerin müsteşar düzeyinde yürütüleceğini tebliğ etti. Menderes bunu yaptı, ama hem MAH içindeki bir grup CIA ile temaslarını sürdürdü, hem de CIA ve ABD bunu bir yere not etti. Not eden sadece CIA ve ABD değildi. 27 Mayıs oldu. Yassıada'da utanç mahkemesi kuruldu. Vatan, millet için ihtilal yapanlar, Örtülü Ödenek Davasında Korur'a, bunun hesabını sordular. Yalanlamasını bekliyorlardı. Ahmet Salih Korur önce gizli celse istedi ve CIA'nın, MAH'ı nasıl yönettiğini, örgütün göbeğinden nasıl bağlandığını anlattı.

Gizli Savaşın Esrarengiz Örgütü

Gladio'nun efsaneleştirildiği ve hakkında sayısız komplo teorilerinin üretildiği ülkelerin başında Türkiye gelmektedir. Türk Gladiosu ile 12 Eylül 1980 ihtilali öncesi terör ve anarşi ortamı, daha önceki askeri darbe ve teşebbüsleri, 6-7 Eylül (1955) olayları, 1970'lerdeki ordu içerisinde generaller Muhsin Batur ile Faruk Gürler ve Faik Türün ile Semih Sancar ekipleri arasındaki rekabet, faili meçhul siyasi cinayetler, yıllardır tartışılan "derin devlet" olgusu, Susurluk süreç ve yapılanması gibi hususlar arasındaki ilişkilere yönelik birçok rivayet ve anlatılar söz konusu olmaktadır.

Bunlar genellikle birtakım hatırat, yaşanan tecrübeler ve gelişen olaylar üzerinde şekillenmiş tahmin ve yorumlara dayanmaktadır. Bu konularda yapılmış ve yayınlanmış resmi ve akademik nitelikte araştırmaların olmaması ya da nitelik ve nicelik itibarıyla çok yetersiz kalması, birçok spekülatif yoruma sebep olmaktadır.

Özel Harp Dairesi Başkanlığı'nda 3 yıl süreyle Yamak'ın kurmay başkanlığında bulunan, ardından da 2 yıl bu dairenin başında görev yapan Sabri Yirmibeşoğlu ise, bu Daire'nin 6-7 Eylül olaylarıyla hiçbir ilişkisinin olmadığını söylüyordu. Yirmibeşoğlu'na göre, zira bu dönemde henüz Özel Harp Dairesi daha kuruluş aşamasında bile değildi.

Gladio'nun Türkiye boyutu Soğuk Savaş döneminde Sovyet Bloku'na karşı en stratejik konumda olan NATO üyesi ülkelerin başında kuşkusuz Türkiye gelmekteydi. Jeo-stratejik konumu, güçlü ordusu ve Doğu Bloku ülkeleriyle sınır ve komşu oluşu, Batı değerlerini benimseme çabasında bir ülke olması gibi nedenler bunun en önemli nedenlerinin başında geliyordu. Dolayısıyla "stay behind" operasyonunun Türkiye'yi de kapsamaması düşünülemezdi.

Hatta Uluç Gürkan'a göre, Türkiye bu yapılanmada kuşkusuz özellikle önemsenmişti. Çünkü Türkiye, NATO'nun en doğu karakolu olması yanında, NATO ile Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki Varşova Paktı ülkeleri arasındaki toplam sınırın

üçte birine de korumalık yapmak durumundaydı... Bu coğrafi konumu nedeniyle Türkiye, Sovyet tehdidine en açık NATO üyesiydi.

Türkiye'deki Gladio tipi gizli NATO örgütlenmesinin bu nedenle oldukça faal olduğu açıktı. Geriye dönüp bakılınca, bunu görmek isteyen her göz, rahatlıkla fark edebilirdi.

Türkiye'ye özgü bir durum olmayan, NATO bünyesindeki bu yapılanmanın finansmanı da tabii ki NATO tarafından karşılanacaktı. Özel Harp Dairesi'nin finansmanının da 70'lerin ortalarına kadar ABD tarafından karşılandığı, daha sonra Kıbrıs Harekatı sonrası gelen ambargo nedeniyle para kaynağının da kesildiği ileri sürüldü. Zaten bu yapıdan kamuoyunun haberdar olmasında dönemin başbakanlarından Bülent Ecevit'in açıklamaları önemli bir rol oynadı. 1974'te Kıbrıs harekatından sonra ABD, Türkiye'ye silah ambargosu koymuş ve Özel Harp Dairesi'nin finansmanı için Genelkurmay örtülü ödenekten 1 milyon dolarlık fon istemişti. Başbakan'ın bu konuda brifing istemesi üzerine kendisi bu oluşum hakkında bilgilendirilmişti. Fakat finansman desteğinin kesilmesi, bu yapılanmaları ortadan kaldırmış mıydı? Bu soruya verilen cevap çoğunlukla "hayır" oldu. Hatta bundan sonra bu yapılanmanın tamamen içe dönük faaliyetler yürüttüğü, toplumsal ve ideolojik meselelerin gayri nizami kanallar içerisinde "çözülmesine" hizmet ettiği kuşkuları ortaya çıktı.

Türkiye'de Gladio'nun başyıldım sözleriyle, gündeme gelen MİT eski görevlisi Yavuz Ataç'a göre Gladio, Türkiye'ye has bir tabir değildi. İtalya'da ortaya çıkmış bir şey iken birileri bunu aldı, ülkemizdeki yapıya zarar vermek için Türkiye'ye monte etmişti. Yavuz Ataç, bir taraftan "GladioX" diye tabir edilen ve Türkiye'de "Özel Harp"e yakıştırılan, öyle sürekli sevk ve idare edilen organize bir yapının olmadığını söylerken; diğer taraftan NATO'nun askeri harekatı, gizli servisleri ve gayri nizami dediğimiz unsurları için kurulmuş bir yapının olduğunu ifade ediyordu. Bu yapı, Türkiye işgal edilirse, direniş organizeli şekilde yürütmek ve bunun da hazırlığını şimdiden yapmakla yükümlüydi.

Gölgede Kalan İzler

Kontrgerilla karargahı Özel Harp Dairesi nasıl ve neden kurulmuş:

Soğuk Savaş döneminin hemen başlarında 1947'de Sovyetler'in Boğazlar'la ilgili iddiaları nedeniyle istilaya karşı milleti seferber edebilmek amacıyla Seferberlik Tetkik Kurulu adıyla kurulmuş ve daha sonra 1964'te Özel Harp Dairesi'ne dönüştürülmüş olan bu yapıyla ilgili olarak son dönemde ortaya çıkan en önemli açıklamaların başında Orgeneral Kemal Yamak'ın bu Daire'yle ilgili anılarını da ihtiva eden "Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler" adlı kitabı oldu. Kemal Yamak Paşa, 1967-1974 dönemlerinde bu Daire'de en üst düzeylerde görevler ifa etmişti. Teşkilat, 1952 yılında dönemin hükümetinin kararıyla ve çıkardığı özel bir karamameyle, "Seferberlik Tetkik Kurulu" adıyla, aynen diğer NATO ülkelerinde olduğu gibi, muhtemel bir Sovyet işgaline karşı gerçekleştirilecek bir direnişi barış zamanında hazırlamak gerekçesiyle kurulmuştu. Bu kuruluş 1960'lı yıllarda Özel Harp Dairesi adını almış ve Amerikan Yardım Kurulu (JUSMAT) ile aynı binada iç içe faaliyet göstermişti: 'Özel Harp Dairesi, özellikle Amerikalıların da verdiği destekle NATO'nun 'örtülü hareket konseptine' dayanarak kurulmuş bir hareket ünitesiydi. Memleketimizin bulunduğu coğrafi mevki ve stratejik konum, böyle bir teşkilatı çok lüzumlu ve faydalı hale getiriyordu."

"Özel Harp Dairesi, özellikle Amerikalılar'ın da verdiği destekle NATO'nun 'örtülü hareket konseptine' dayanarak kurulmuş bir hareket ünitesiydi. Memleketimizin bulunduğu coğrafi mevki ve stratejik konum, böyle bir teşkilatı çok lüzumlu ve çok faydalı hale getiriyordu. 1950'li yıllarda Özel Harp Dairesi'nin, Gayri Nizami Harp bölümünün kuruluşu, böyle bir ihtiyaç dikkate alınarak gerçekleşmişti." (s.248)

"Amerikalılar'ın özel yardım faslından, daireye her yıl 1 milyon dolar yardım sağlanacak, bu yardımlar istenirse Türkiye'de veya istenirse Amerika'da ihtiyaçlar için kullanılacak, Amerika'dan satın alınacak teknik malzeme ve silahlar için ödemeler, bu paradan mahsup edilecekti." (s.254)

70'li yıllarda Başbakanlık yapan Bülent Ecevit de kontrgerillanın varlığından, örtülü ödenekten para istenmesi üzerine kuşkulandı. Sonra olaylar birbiri ardına geldi. Biri: "Birinci Milliyetçi Cephe hükümeti kurulalı yeni olmuştu. Ecevit Bolu Gerede'de konuşma yapacaktı. Ama daha miting alanına gitmeden alanda biriken CHP'lilere saldırı oldu. Çatışmalarda 7 kişi yaralandı. Ecevit şehre girerken otobüsü taşlandı. Saldırının planlı olduğu apaçık belliydi; çünkü miting alanındaki polisler de saldırıyı izliyor; bir süre sonra da alandan çekiliyorlardı. Ecevit kürsüye çıkınca onu taşlamaya başladılar."

Sonra İzmir Çiğli Havaalanında Ecevit'e bir suikast girişiminde bulunulmuş, orada görevli polislerden birinin silahından çıktığı belirlenen mermi Ahmet İsvan'ı yaralamıştı. Ecevit bir defasında da 12 Eylül öncesinde Yozgat'tan geçişlerini anlatmıştı. Yanında Rahşan Hanım da vardı. "İki taraftan kurşun yağıyordu" demişti.

Yıllar sonra Ecevit'e, "Kontrgerilla iddiasını gündeme getirdiniz. Daha sonra hem 1977'de, hem 1997'de Başbakan oldunuz, neden çözemediniz?" diye sorulduğunda, "Soruşturma bir yere kadar ilerliyor, ondan sonra bir karanlığa gömülüyordu" karşılığını vermişti.

Ecevit, defalarca başbakan oldu. Ancak kontrgerillayı çözemedi. Kontrgerilla NATO bünyesinde oluşturulan ve gayr-i nizami unsurlarla NATO'nun hedefleri doğrultusunda mücadele etmek üzere yapılandırılmış bir teşkilattı.

12 Eylül öncesinin sağ-sol çatışmasını körükleyen ve ülkeyi savaşın eşiğine getirip, 12 Eylül'e davetiye çıkaran ekibin kontrgerilla olduğunu Özel Harp Dairesi Başkanlığı yapan Orgeneral Kemal Yamak sayesinde biliyoruz. "Ecevit'in inandırıcılığına dayanarak alevlenen ve Ecevit'in zaman zaman medyanın ilgisi için bizzat öne çıkarak söyledikleriyle devam eden bu kampanya sürdürülürken, bu teşkilatın içinde o zaman kendi partisinden ne kadar personelin, hatta Türkiye Büyük Millet Meclisinde birbirini hiç tanımayan kaç milletvekilinin bulunduğunu ve bunun sadece kendi partisine ait bir durum olmadığını, birisi söyleyiverseydi ne olurdu?" Bu satırlar Kemal Yamak'ın

piyasaya yeni çıkacak olan “Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler” kitabı için kendisiyle yapılan röportajdan alındı. Ancak bazı konuların üzerindeki sır perdesi hâlâ durmaktadır. Şöyle ki; 1 Mayıs 1997 Taksim olayları ile Kontrgerilla'nın bir ilgisi var mıydı? Namık Kemal Ersun Paşa bu olayla ilgili olduğu için mi emekliye sevk edildi?

Gerçek Ergenekon

1952 yılında Korgeneral Daniş Karebelen tarafından kurulan Seferberlik Tetkik Kurulu'nun, gayriresmi adı olarak Ergenekon kullanılmıştır. Avrupa'da NATO'ya üye olan her ülkede 1950'lerin başında yapılandırılan bu Paramiliter güçler, diğer Avrupa ülkelerinde deşifre edilip ya tasfiye edildi ya da değişik görevlerde kullanılmaya başlandı.

Daniş Karebelen Seferberlik Tetkik Kurulu'nun gayriresmi adı olarak ortaya çıkan Ergenekon, 1970'lerde Ermeni Terör Örgütü Asala'nın 42 diplomatımızı katletmesi üzerine yine CIA odaklı olarak Asala'yı çökertme planında kullanıldı. 1990'larda özellikle Özal döneminde kullanılmaya ve palazlanmaya devam etmiştir. NATO'nun özel harp stratejisi kapsamında kurulan istihbarati vurucu güçler, Özal sonrasında görevi bitince hem konumu hem de düşmanının fazla olması bakımından Türkiye'de saklı iç güç olarak Özel Harp Dairesi'ne aktarılan ve gereksinim duyulmayan kişilerin tasfiye edilmesiyle CIA odaklı bu NATO planı son bulmuştur.

Ancak Mesut Yılmaz'ın Can Dündar'ın programında söylediği gibi, bu planın enstrümanı olarak kullanılan kişiler, zaman içinde kendi çıkarları için çalışmaya başladığından dolayı devletin başına bela oldular. Kendi çıkar çetelerini kuran bu kişilerin; Susurluk, Ömer Lütfi Topal gibi olaylara karışması sonunda toplumda yanlış bir “derin devlet” anlayışı doğurdu. NATO'nun bu özel harp stratejisi; İtalya, Belçika, Türkiye gibi ülkelerde sarpa sararken İngiltere Almanya gibi ülkelerde ülke çıkarlarını koruyan çok etkin istihbarati güçler haline geldi.

Derin Devlet Kontrgerilladır!

Türkiye'de ilk defa Ecevit, *"Derin devlet kontrgerilladır!"* diyerek tarihi bir açıklamaya imza attı. Ne var ki, bu çok derin sözler hak ettiği yankıyı yapmaktan çok uzakta kaldı. Üstelik, sahalarımızda görmek istemediğimiz türden- 80 öncesini andıran provokatif enstantaneler gündemde iken konuştu, Ecevit. Yine de netice değişmedi; sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıldı!

Evren, hatıratında anlatmıştı: *"O kontrgerilla dedikleri, 1952 yılında kurulan Özel Harp Dairesi. Bu teşkilat düşman işgali karşısında yürütülecek gayri nizami harple iştigal eden bir kuruluştur. Kontrgerilla tabiri sonradan uydurulmuş bir tabir olup Silahlı Kuvvetler'i yıpratmak için kullanılmıştır..."*

Alınan Leo Müller ise *"Gladio: Soğuk Savaşın Mirası"* adlı kitabında şunları yazıyordu: *"Türk Gladio şubesi ülkenin NATO'ya geçişinden bir yıl sonra kuruldu. Örgüt ilk başlarda antiterör örgütü olarak adlandırılıyordu ve Amerikan misyonuna (Jussmat) yuvalanmıştı... Bu gizli kontrgerilla örgütü 1970'li yıllarda Türkiye'deki güvensizlik ortamını yaratan terör saldırılarını yönetmiş ve askeri darbeye doğrudan katılmıştı. Türk gladyatörlerin finansmanı açıkça Amerikan yardımından sağlanmıştı."* (S.Yalçın-D.Yurdakul'un Reis: Gladio'nun Türk Tetikçisi adlı kitabında yapılan alıntıdan.)

Ecevit, bir gazetede yayınlanan röportajında *"Özel Harp Dairesi'nden ilk kez 1974'te tesadüfen haberdar olduğunu ve o vakit kendilerine askerlerce brifing verildiğini"* hatırlatmıştı. Daha önce bu konuda biraz daha ayrıntılı konuşmuştu;

Ecevit: *"1974'teki başbakanlığım esnasında zamanın Genelkurmay Başkanı Org. Semih Sancar, Başbakanlık'ın örtülü ödeneğinden acil bir ihtiyaç için birkaç milyon lira istedi. Genelkurmay'dan bu paranın hangi amaçla istendiğini sormak zorunda kaldım. 'Özel Harp Dairesi için istiyoruz' yanıtı geldi. O vakte kadar bu dairenin tüm giderlerini bir gizli ödenekle ABD'nin karşıladığı, ancak artık ABD'nin bu parasal katkıyı kestiği, o nedenle Başbakanlık'ın örtülü ödeneğinden para is-*

tenmek zorunda kalındığı bana bildirildi. Özel Harp Dairesi'nin nerede olduğumu sordum. `Amerikan Askeri Yardım Heyeti ile aynı binada` yanıtını aldım..."

Yerli Gladio

Ecevit, 26 Eylül 1973'te Giresun'da yaptığı bir konuşmada şöyle diyordu:

"12 Mart sonrası dönemde adı sanı ortaya çıkan ve tedbirlerin ve hatta soruşturmaların hukukiliğine de ve insaniliğine de gölge düşüren Kontrgerilla adlı örgütün, bu resmi görüntülü, fakat gayri resmi örgütün niteliği ve amacı üzerindeki örtü kaldırılmamıştır. Bu örtü kaldırılmadıkça.. Bazı perde arkası kişi veya örgütlerin yeni bir takım karanlık roller oynamakta oldukları ihtimalini de akla getirecektir"

Ecevit, iktidara geçip başbakan olduktan sonra da şunları söyleyecekti:

"Türkiye'de dışa dönük olarak oluşturulan bu gayri nizami savaş ve savunma kavramı öyle anlaşılıyor ki, geçmiş yıllarda ülkemizin yine bunalımlı bir döneminde o yılların bazı sorumlularınca içe dönük olarak uygulanmıştır"

Bülent Ecevit, 34 kişinin ölümü ve yüzlerce kişinin ağır yaralanması ile sonuçlanan 1 Mayıs 1977 faciasından sonra Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e yazdığı 7 Mayıs 1977 tarihli mektubunda ise şöyle diyordu:

"Sayın Cumhurbaşkanım, ..Söz konusu örgüt, gerilla ve kontgerilla savaşları için ve her türlü yer altı faaliyeti için planlar yapar ve insan yetiştirir.. Gizlilik içinde çalışır, demokratik hukuk dışındadır.. 1974'e kadar, gizli olarak, Amerikalılardan mali destek görürdü. Amerikan askeri heyeti ile bir binada çalışırdı. Amerikan desteğinin 1974'te sona erdiği bildirilmiştir.. Bu örgütte iyi niyetli kimselerin dışında siyasal düşünceleri yönünden yurt savunması için gördükleri eğitimi Türkiye'deki şiddet eylemlerinde kullananların bulunabileceği güçlü olasılıktır.. "

Ecevit'in "kontrgerilla" konusundaki kuşkularını Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk susarak geçiştirdi.

Ecevit, ertesi gün İzmir Konak Meydanı'ndaydı.

Orada yaptığı konuşmada örgüte ilişkin şu açıklamayı yaptı:

"Eğer bir avuç sorumsuz maceracı Tandoğan ve Taksim olaylarını kendi başlarına düzenleyip işin içinden sıyrılabiliyorlarsa, Türkiye 'de devlet kalmadığı yargısına varmak gerekirdi. Ben, devlet içinde yer almakla beraber; demokratik hukuk devletin denetim alanı dışında kalan bazı örgütlerin bu olaylarda başlıca etken olduğu ve hükümetin iki kanadının da, gereken önlemleri alacakları yerde, bu örgütlerden yararlanmak istediği kanısındayım. Böyle örgütlerin ve tertiplerin kesin kanıtları, 12 Mart döneminde ortaya çıkmıştı. Şimdi, seçim yaklaştıkça, bu kanıtlar daha büyük ve daha tehlikeli boyutlarla ve biçimlerle gözler önüne seriliyor..."

Eğer yargı, içinde bulunduğumuz aşamada hızlı işlerse ve özellikle Taksim olaylarının, Şiran-Niksar-Erzincan olaylarının görünürdeki ve asıl perde arkasındaki sorumluları ve suçluları bir an önce ortaya çıkarılırsa ve kamuoyuna açıklanırsa, bunun caydırıcı ve topluma huzur getirici etkisi çok büyük olacaktır.

Bunların üstünde, Sayın Cumhurbaşkanı 'na, iyi niyetlerine inandığım Sayın Adalet Bakanı 'yla İçişleri Bakanı 'na (bağımsızlar) ve MGK 'nın yine iyi niyetlerine inandığım hükümet dışı üyelerine açık belirtileri ortaya çıkmış olan ve şimdi de kendini belli etmeye başlayan, devlet içinde fakat demokratik hukuk denetim alanı dışındaki bazı örgütler ve güçler, gün yitirilmeksizin kontrol altına alınmalıdır.

O nedenledir ki, bu görevi doğrudan doğruya bugünkü hükümete değil, fakat devlet yetkililerine ve hükümetin iki bağımsız üyesine hatırlatıyorum.

Bu konudaki bildiklerimi ve sezdiklerimi daha ayrıntılı olarak Sayın Cumhurbaşkanı 'na sundum. "

Ecevit olayın peşini bırakmadı.

1978'de tekrar hükümet olunca durumu Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'e açtı:

"Çok kuşkuluyum. Bu sivil örgütü dağıtın. Demokratik bir devlete uygun biçime sokun. 20 yıl önce güvenilir gencin, ileride ne yapacağını kimse bilemez, kontrol da edemez..."

"Müsterih olun" dedi Evren, "Kaygılanacak bir şey yok..."

Başbakan daha sonra sustu, bu konuda hiç konuşmadı...

Gladio'nun Yol Kardeşliği

Bülent Ecevit, 1978'de Başbakan olarak Kars'ın Sarıkamış ilçesine gittiğinde, 1974 yılında kendisine kontrgerilla hakkında brifing vermiş olan Tümgeneral Sabri Yirmibeşoğlu ile ordu-evinde yemek yedi. Ecevit, Yirmibeşoğlu'ndan Özel Harp'le ilgili bilgi almaya çalışıyordu. Çünkü o yıllarda ülke çapında öğretim üyelerine, savcılara ve halka yönelik suikastlarda Özel Harp Dairesi'ne bağlı sivillerin kullanıldığından kuşkulanıyordu. Yirmibeşoğlu *"Kuşkularınız yersiz"* deyince Ecevit şunu sordu: *"Farz- ı muhal, buradaki MHP il başkanı, aynı zamanda Özel Harp Dairesi'nin sivil uzantısındaki gizli elemanlardan biri olamaz mı?"* Yirmibeşoğlu samimiyetle doğruladı bunu: *"Evet, öyledir ama kendisi çok güvenilir, vatansever bir arkadaşımızdır."*

Ecevit'e bu ifşaatı yapan Yirmibeşoğlu, ordu içinde baş döndürücü bir hızla ilerleyerek kısa sürede güçlü bir kariyere sahip olmuştu. Bunun nedeni biraz da geçmişinde saklıydı. Hayatındaki asıl enteresan kesitlerden birisi, 1955 yılında 6-7 Eylül olayları sırasında Özel Harp Dairesi'nin önceli olarak bilinen Seferberlik Tetkik Kurulu'nda görev yapmasıydı. Yirmibeşoğlu, gazeteci Fatih Güllapoğlu'na, 1991 yılında şöyle diyecekti:

"6-7 Eylül de bir Özel Harp işidir. Muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı."

Yirmibeşoğlu, bir müddet NATO eğitimi için yurtdışına gitmiş, döndüğünde de "Türk kontrgerillasının doğduğu yer" olarak bilinen Kıbrıs'ta görevlendirilmişti.

Adı sonradan Özel Harp Dairesi olarak değiştirilen ve 6-7 Eylül olaylarında "muhteşem" bir örgütleyici rol oynayan, zaman zaman yapılan açıklamalarda "tasfiye edildiği" ya da bünyesindeki "sivillerin ayıklandığı" savunulmasına karşın, Seferberlik Tetkik Kurulu denilen kontrgerilla örgütünün eski işlevini sürdürdüğü, Savcılık operasyonu net olarak görüldü.

Kontrgerilla'nın Kuruluş nedeni ise temelde; devletin göstermelik de olsa var olan yasaları nedeniyle açıktan yürütemediği faaliyetlerini bu örgütleri aracılığıyla hayata geçirmesidir.

Özel Harp Dairesi'nin resmi ağızlardan ilk kez ortaya atılması, Ecevit iktidarı döneminde olmuştu. Devrimci, sol muhalefetin yükseldiği sürecin de etkisiyle Ecevit, "devlet içindeki bir örgütlenmeden" söz etmiş, sonraki yıllarda da şu örneği anlatmıştı:

"1974'teki Başbakanlığım sırasında, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar Başbakanlık'ın örtülü ödeneğinden acil bir ihtiyaç için birkaç milyon istedi. İstenen miktar örtülü ödenekteki paranın tümüne yakındı. Ne amaçla istendiğini sormak zorunda kaldım. 'Özel Harp Dairesi için istiyoruz' yanıtı geldi. Öyle bir resmi dairenin o zamana kadar adını bile duymamıştım. 'Şimdiye kadar bu dairenin giderleri nereden karşılanıyordu' diye sordum. Tüm giderlerini bir gizli ödenekle ABD'nin karşıladığı; ancak artık kestiği, o nedenle Başbakanlık'ın örtülü ödeneğinden para istemek zorunda kalındığı bildirildi..."

Paranın kesilmesi, o yıla özgü ve teknik bir sorundu, sonraki yıllarda da devam etmiştir bu ilişki.

Yamak, Ecevit'in kontrgerillaya ilişkin açıklamalarına şu cevabı veriyor:

"Sayın Ecevit'in inandırıcılığına dayanarak alevlenen bu iftira kampanyası sürdürülürken, bu teşkilatın içinde o zaman kendi parti-

sinden ne kadar personelin, hatta TBMM'de birbirini hiç tanımayan kaç milletvekilinin bulunduğunu ve bunun sadece kendi partisine ait bir durum olmadığını, birisi söyleyiverseydi ne olurdu?"

"... Zaten onların isimlerini kimse bilmez. Çünkü biz onları kod adları ile çağırırdık. Bir de sadece CHP'de değil, tüm partilerde var."

Kürt, Laz, Çerkez Vardı

"Ecevit'in vekilleri de Özel Harpçi'ydi" açıklamasıyla gündemi sarsan emekli Orgeneral Kemal Yamak'a en güçlü destek, Özel Harp Dairesi'ndeki sağkolu emekli Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu'ndan geldi.

Özel Harp Dairesi Başkanlığı'nda 3 yıl süreyle Yamak'ın Kurmay Başkanlığı'nda bulunan, ardından da 2 yıl bu dairenin başında görev yapan Yirmibeşoğlu, Özel Harp Dairesi'nde her siyasi görüş ve partiden insan olduğunu söyledi. "Vatan savunması" için her biri genç yaşta özel olarak seçilen Özel Harpçi'ler arasından daha sonra işçi, memur, işadamı, avukat, üst düzey bürokrat olanlar gibi çeşitli partilerden milletvekili seçilenlerin de bulunduğunu bildiren Yirmibeşoğlu, Teşkilatta çok sayıda Kürt, Laz ve Çerkez'in görev yaptığını belirten Yirmibeşoğlu "Doğu ve Güneydoğuluların buraya alınmalarında asla tereddüt edilmemiştir. Onlarla iftihar ediyoruz" dedi ve şunları anlattı:

Bu daireye yönelik bir iftira atıldı. Yok 6-7 Eylül olaylarını bu daire yapmış, yok Kızıldere'de görev almış diye... Hepsi iftira. 6-7 Eylül'ü bu dairenin başlattığı söyleniyor. O zaman daire daha kuruluş aşamasında değildi ki, bu nasıl olacak?

Savaşta, bölge işgal edildiği zaman gayri nizamı harbi başlatıp ateşlemesi için her siyasi görüşten insandan oluşan bir savunma teşkilatı kuruyorsunuz. Bu teşkilatta her cins adam var. Her siyasi görüşten insan var. Bu insanlarla ülkenin iç meselelerine nasıl temas edebilirsiniz? Sonradan bunların bazıları milletvekili olmuş. MHP'den de, CHP'den de, başka

partilerden de. Çünkü vatan savunması gibi böyle önemli bir görev için bunlar gençken her biri özenle seçiliyor. Böyle kutsi bir görev olmasa bu arkadaşlar bu daireye girer mi? MİT, Emniyet çağırırsa, "ajan mı olacağım" diye çekinir belki, ama bu kutsi bir görev.

Bu teşkilat sonuçta Türkiye'nin mozaikini oluşturuyor. İçinde Türk'ü de, Kürt'ü de, Lazı, Çerkezi de var. Hatta, Türkiye açısından işgale en açık bölgeler Doğu ve Güneydoğu olduğu için en çok da oralardan insanlar var. Doğu ve Güneydoğuluların teşkilata alınmalarında da asla tereddüt edilmemiştir. Oranın halkı da teşkilatın adamıdır. O insanların da bu teşkilat içinde böyle bir görev için yer alıyor olmasından gurur duymak lazım. Subaylığında da ben, en önemli görev yerlerine Doğu ve Güneydoğuluları koyardım. Çünkü, örneğin önemli bir yere nöbetçi olarak koyduğunda, "yasak" dedi mi kimse giremezdi oraya. Onlarla iftihar ediyoruz.

Bakkal Dükkanı Değil

Bu daire, savaşta yarın ülke bir işgale uğrasa bir caydırıcı güç olsun amacıyla kuruldu. Burası da bir devlet dairesidir ve mensuplarının sicilleri vardır. Birçok olay olmuş, bu teşkilatın tek bir üyesi bu olaylara karışmış mı, yakalanmış mı? Karışsa gizleyemezsiniz, çünkü sicilleri var orada. Bakkal dükkanı gibi bir yer değil ki orası. Yirmibeşoğlu, Ecevit'e Başbakan olarak 1974 yılında Özel Harp Dairesi'yle ilgili bir brifing verildiğini söyledi. Yirmibeşoğlu, Ecevit'in, bu brifingin ardından Özel Harp Dairesi için, "Savunmamız için fevkalade hayati bir teşkilattır" diye övgüde bulunduğunu açıkladı. "Dönemin Özel Harp Dairesi Başkanı olarak Kıbrıs Harekatı sırasında da ben kendisiyle çalıştım" diyen Yirmibeşoğlu, o dönem en yakınında yer almasına karşın sonradan karşılaştıklarında Ecevit'in kendisini tanımamasına şaşırıldığını da söyledi. Yirmibeşoğlu, dönemin Başbakanı olarak Ecevit'in, Sarkamış ziyareti sırasında Şah'ın devrildiği haberini alınca, "iyi oldu, Şah'ın zaten bize pek hayırlı bakışı yoktu" dediğini açıkladı.

Harbiye Marşı

Sarıkamış ziyareti sırasında Ecevit ve eşine Orduevi'nde yemek verdiğini söyleyen Yirmibeşoğlu, Ecevit'in, eşi Rahşan Ecevit'e, "Dünyayı gezdik böyle güzel yemek yemedim" dediğini belirtti. Yirmibeşoğlu, yemeğin ardından da Ecevitlerle birlikte Harbiye Marşı'nı söylediklerini de bildirdi. Kurmay Başkanlığı'nı yaptığım Yamak Paşa'nın söyledikleri yüzde yüz doğrudur. Fevkalade dürüst bir insandır. Yani sansasyon yaratacak bir şey söylemez. Yaptığı, tamamen gerçekleri aksettiren, yerinde bir harekettir. Yanlış bilinen konularda çok güzel bir görev yerine getiriyor. Çünkü, herkes bilip bilmeden Özel Harp hakkında ağzına geleni söylüyor. Herkeste, sanki bu teşkilatın MHP ile bir ilişkisi varmış gibi bir kuşku var. Sayın Ecevit de bu kuşkuyu dile getirdi. Öyle zannediyorum kendisi, tabiat itibariyle etrafında söylenenlere inanan bir tip. Muhayilesi de hayli geniş. Doğrusu insan hayret ediyor bütün bu söylenenlere.

Ecevit'in MHP Takıntısı Vardı

Başbakan olarak Sarıkamış'a yaptığı o seyahat sırasında Tümen Komutanı olarak kendisini karşıladım. Bu seyahati sırasında bana, "MHP'li de oluyor mu bu teşkilatta?" diye sordu. Hayretle karşıladım tabii bunu. "Vatan savunmasında siyasi görüş, parti mensubiyeti olur mu? Özel Harp'in barışta görevi yok ki, savaşta görevi var. Savaşta da her siyasi partiden insan yek vücut olur, savaşır" dedim kendisine. "Sarıkamış'ta da var mı?" diye sordu, "var" dedim.

Bu geziden dönüşünde verdiği beyanatlar çok tuhaftı. "Sarıkamış'taki MHP'li ilçe başkanından talimat alıyorlarmış" dedi. Hatta, kendisi için orduevinde verdiğim yemeğe bu ilçe başkanının da katıldığını ve orada dans ettiğini de söyledi. Bir kere Orduevi'ne giriş çıkış öyle disiplin altına alınmıştı ki, resmi zevatın dışında birilerinin oraya girmesi, dans etmesi mümkün değil.

Halbuki, 1974 Kıbrıs harekatından sonra daire hakkında kendisine bilgi verildi. Bu konuları bilmesi lazımdı. Hatta, Kıbrıs harekatı sırasında, ben Özel Harp Daire başkanıyım, kendisiyle uzun süre çok yakın çalıştık. O zamandan da daireyi çok iyi tanımaları lazımdı.

Türkiye Muaf Kaldı...

Ecevit daha 1974'te Özel Harp Dairesi'nin varlığından söz etmiş; 1977'de maruz kaldığı suikastten sonra fail olarak *"devlet içindeki güçlere"* işaret etmiş, *"bir noktadan sonra izlerin kaybolduğunu, bu olayın kendisine Özel Harp Dairesi'ni çağrıştırdığını"* söylemişti. Yanıt Demirel cephesinden gelmişti Ecevit'e. Dönemin Milli Savunma Bakanı Sefa Giray *"Ecevit çenesini tutmalı, bir şeyler biliyorsa susması gerekir"* diyordu, açık açık. Ve susuldu...

Gladio ya da Kontrgerilla, 9 yıl sonra, İtalya skandalıyla birlikte tekrar geldi Türkiye'nin gündemine... Bu kez Demirel'le... 17 Kasım 1990 tarihinde şöyle diyordu merkez sağın lideri:

"Hukuk devletinde bu tür örgütlere yer yoktur. TC devleti cinayet işleyen bir devlet imajı ile Türk halkının önünde duramaz. Savcılar ne güne duruyor? Benim bu çağrımdan sonra hiçbir şey yapılmazsa bütün bu töhmetleri, bütün bu kötülerleri hiçbir şey yapmayanların üzerine bırakırım..."

Devlet içindeki gizli örgütlenmeler, devlet üzerinden işlenen cinayetler sergilendi... İşin asli ve politik yönü üzerine gitmek yerine, rant ve yolsuzlukla açıklandı olup biten.

Genelkurmay Başkanlığı'ndan Gladio konusunda açıklama geliyordu. Şöyle deniyordu açıklamada:

"Geçmişte zaman zaman gündeme getirilen 'Kontrgerilla', 'Gladio', 'Derin Devlet' gibi kavramların, son günlerde Özel Harp Teşkilatıyla irtibatlandırılması gayretlerinin arttığı dikkati çekmektedir. Bilgi eksikliğinden kaynaklandığı değerlendirilen bu gibi suçlayıcı ve amacını aşmış yazı ve yorumlar, ülkemizin

maruz kalabileceği bir saldırıda, mütecavize karşı çok hassas görevler icra etmek üzere Soğuk Harp döneminde teşkil edilmiş ve diğer birçok ülkede de benzeri bulunan bu birime zarar vermekte ve vatan savunması hazırlıklarında zafiyete sebep olmaktadır...”

Resmen Kontrgerilla Yok

Inter-Star’da Kırmızı Koltuk programına çıkan Ecevit, kendisine yöneltilen soruları cevapladı. Yazar Musa Anter’in öldürülmesi ile yeniden gündeme gelen kontrgerilla ile ilgili bir soruyu cevaplandırarak Ecevit, “Aslında resmen kontrgerilla diye bir şey yok. Özel Harp Dairesi’nin beni çok rahatsız eden bir sivil uzantısı vardı. Bundan hükümetlerin bilgisi dahi yoktur. Ben bunu 1974’de Başbakanken bir rastlantı sonucu öğrendiğim vakit şoke oldum, çok kaygı duydum. Üzerine yürümek istedim fakat hükümetten ayrıldık.

1978’de yeni hükümet kurulur kurulmaz da dönemin Genelkurmay Başkanı Evren’di, çağırarak Özel Harp Dairesi’nin karanlıktaki devletçe ulaşılamayan sivil uzantısının ortadan kaldırılmasını istedim. Bu öylesine gizli ki, kaldırılıp kaldırılmadığını tespit etmek zor. Evren’e sorduğumda kaldırıldığını söyledi. Konu meclisin gündemine gelip enine boyuna incelenmeli, hâlâ bir takım kalıntıları kalmışsa o mutlaka ortadan kaldırılmalıdır. Buna benzer oyunların başka NATO ülkelelerinde de olduğu ortaya çıktı” şeklinde konuştu. Yani 1980’den sonraki gelişmelerden çıkarılan sonuca göre ‘kaldırılmamış’ olabileceğini açıkladı...

Genelkurmay’ın Açıklaması

Kontrgerilla, Gladio, Derin Devlet gibi kavramları, son günlerde Özel Harp Teşkilatı’yla irtibatlandırılmalarının artması üzerine Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği tarafından yapılan bir açıklamada ise, “bilgi eksikliğinden kaynaklan-

dığı değerlendirilen bu gibi suçlayıcı ve amacını aşmış yazı ve yorumların, Türkiye'nin maruz kalabileceği bir saldırıda mütecavize karşı çok hassas görevler icra etmek üzere Soğuk Harp döneminde teşkil edilmiş ve diğer birçok ülkede de benzeri bulunan bu birime zarar verdiği ve vatan savunması hazırlıklarında zafiyete sebep olduğu" vurgulanarak; bu birimin kuruluş amacını açıklayan şu ifadeler yer alıyordu: *"27 Eylül 1952 tarihinde 17 sayılı ve Milli Savunma Yüksek Kurulu(Başbakan ve bakanların imzalarıyla) onaylı kararı ile kurulan bu teşkilatımızın, kurulduğu tarihten bugüne kadar söz konusu yazı ve yorumlarda bahsi geçen karanlık olaylarla hiçbir kurumsal ilişkisi olmamıştır.. Tamamıyla yetkili makamların onayı ile teşkil edilen, ilgili yasal mevzuat ve emir-komuta disiplini içinde Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı olarak görev yapan Özel Kuvvetler Komutanlığı adının, bu tartışmalara karıştırılmasından üzüntü ve endişe duyulmakta, bu tür tartışmaların, resmi, yasal ve ülke güvenliği için çok gerekli olan birimimizi haksız ithamlarla yıpratacak seviyeye tırmandırılmamasının gereğine inanılmaktadır."*

Terör Kanunu

12.04.1991 tarihinde kabul edilen 3713 sayılı Terörle Mücadele kanununu birinci maddesinde, *"Terör; baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden biriyle, Anayasada belirtilen Cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmek, Devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk Devletinin ve Cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, devlet otoritesini zaafa uğratmak veya yıkmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, Devletin içi ve dış güvenliğini, kamu düzenini veya genel sağlığı bozmak amacıyla bir örgüte mensup kişi veya kişiler tarafından girişilecek her türlü eylemlerdir."* şeklinde tanımlanmakta olup terör suçlusu da aynı kanunun ikinci maddesinde, *"Birinci maddede belirlenen amaçlara ulaşmak için meydana getirilmiş örgütlerin mensubu olup da,*

bu amaçlar doğrultusunda diğerleri ile beraber veya tek başına suç işleyen veya amaçlanan suçu işlemese dahi örgütlerin mensubu olan kişi terör suçlusudur. Terör örgütüne mensup olmasa dahi örgüt adına suç işleyenler de terör suçlusu sayılır ve örgüt mensupları gibi cezalandırılırlar.” denilerek terör suçlusunun kriterleri belirtilmiştir.

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Raporundan

“..Komisyonumuzun çalışmaları sırasında vatandaşın yukanda da belirtildiği gibi sessiz, çaresiz ve tepkisiz hali tespit edilmiş ve bu konularla ilgili gerçekleri tesbit edip bunları meclise sunmak isteyen komisyonumuzun çalışmaları bir takım gizli örgüt denebilecek oluşumlar tarafından engellenmiştir. Bu gizli örgüt tabiriyle istihbarat örgütleri kastedilmemektedir. Devletin anayasa ile sınırları çizilmiş yetki ve görev ayrımına rağmen, hukuk kurallarını tanımayan ve istedikleri zaman istedikleri kuralları uygulayan kişiler ve bir takım kurumlar kastedilmektedir.

Komisyonumuz görev yaparken birbirleriyle her haliyle bağlı oldukları dıştan bakıldığında bile belli olan bir takım odaklar, tanığın adresinin tesbitini istememize rağmen bu tanığı önce televizyona çıkartıp, yalancı tanık olarak mahkum ettikten sonra komisyonumuza bırakmış, bu konuda yazmış olduğumuz yazılara yetkili makamlar sürekli olarak başka cevaplar vermiş, çok önemli soruşturmaların evrakları hukuk gereği olmasına rağmen Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcısının yaptığı gibi komisyonumuza gönderilmemiş, araştırmayı hızlandırmak için helikopter isteyen komisyonumuza 20’den fazla helikopter boş olarak bekletilmesine rağmen tahsis edilmemiştir. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak bir merkezden yönetiliyormuşcasına gizli örgüt şeklinde örgütlenen bu oluşumların devletin seçimle işbaşına gelmiş organlarınca denetlenemedikleridir. Bu örgütler hakkında ne zaman kamuoyunda haberler çıkmakta ise de; nedeni bilinmez bir şekilde bunlar hakkındaki iddialar hiçbir zaman soruşturmaya konu olmamaktadır.

Devletin seçimle işbaşına gelmiş organlarınca denetlene-meyen ve yargı organlarınca da soru sorulamayan bu örgütler istedikleri gibi devlet idaresindeki organlara hakim olmakta ve devleti her türlü emellerine alet edebilmektedirler.”

“(Tavsiye-) 25- Gazetelerde ve kitaplarda birçok faili meçhul siyasal cinayet ve diğer iddialarla ilgili olarak haber-ler yer almasına rağmen cumhuriyet savcılıkları tarafından bu konularda herhangi bir işlem yapılmadığı, adeta normal vatandaş gibi bu iddiaların cumhuriyet savcıları tarafından da okunduğu görülmektedir. Bu nedenle raporun bir örneği-nin adalet bakanlığına tevdi edilerek cumhuriyet savcılarının kamuoyunda çıkan haberlere karşı daha duyarlı olmalarının sağlanmasına...”

Derin Bir Cehalet

Amerika'nın kurdurduğu terör örgütleri yapılanması arasında yer alan Gladio türü örgütler 1990 yılından itibaren Avrupa'da yok edilirken, Türkiye bu temizlik furyasında yer almamıştır. 1950'li yıllardan itibaren Türkiye'de olan olaylar-dan ders çıkartmayı beceremeyen zamanın siyasileri, bu tür örgütlenmeleri açığa çıkartmaya çalışanları dahi engellemeye çalışmışlardır. Gölgesinden dahi korkan bu siyasiler tarafından engellenen temizlik hareketi ileri ki yıllarda Türkiye'nin başına çok dertler açmıştır.

2003 yılında AB'ye girme mücadelesi veren ve etnik, dini veya kültürel ne kadar ait kimlik varsa bunların istedikleri her şeyi yapabilecekleri uyum yasalarını çıkaran Türkiye'nin; bun-dan sonra kendi vatandaşlarının kullandığı uluslar arası bir teröre hedef olmayacağı düşünülmekteyken, İstanbul'da 2003 Kasım ayında gerçekleştirilen ve El Kaide örgütü tarafından üstlenilen intihar saldırıları; bu yönde beklentileri olan kişileri hayal kırıklığına uğratmıştır.

Bu intihar saldırılarındaki vahşet ve acımasızlık, daha önce PKK tarafından yine istanbul'da gerçekleştirilen Çetinkaya ve

Mavi Çarşı yangınlarında aynen görülmüştür. Zaten intihar saldırılarında ölen veya yakalanan teröristlerin kimlikleri ve doğum yerleri incelendiğinde, bunların da tıpkı PKK ve Hizbullah örgüt militanlarında olduğu gibi aynı etnik kökene dayanan, beyinleri yıkanmış ve kandırılmış kişiler oldukları anlaşılmaktadır.

Doğrudan Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve Türk insanı hedef alınarak gerçekleştirilen böylesine vahşi ve acımasız terör eylemlerine karşı iktidarı ve muhalefetiyle birlikte topyekun tavır alınması beklenilirken, bu kanlı olayların bir kısım siyasetçi ve gazeteci tarafından iç politika malzemesi olarak kullanıldığı görülmüştür.

Saldırıların arkasındaki güçler ve hedefleri araştırılacağı yerde günlerce teröre ne ad verileceği tartışılmıştır. Daha sonra Başbakan ve Muhalefet lideri ile yardımcılarının da katıldığı bu tartışmalar, terörü gerçek gündeminden saptırmıştır. Halbuki siyasetçilerimiz ve gazetecilerimiz terörle ilgili bazı ön bilgilere sahip olup, olayları tartışmış olsalardı, bu kanlı terörün arkasındaki dış güçler ve hedefleri daha iyi anlaşılmış olurdu.

Mesela; intihar saldırılarından çok önce (7 ay önce) 31 Mart 2003 tarihinde Milliyet Gazetesi manşetten *"Ladin liderliğindeki El Kaide Örgütünün yakında Türkiye'de çok büyük bir terör saldırısı düzenleyeceğini, Emniyetin El Kaide için alarma geçtiğini!..."* İstanbul'da olağanüstü önlemlerin alındığını ve saldırı eylemlerinin İran kökenli bir örgüt üyesi tarafından geçen yıl Kasım ayından buyana sürdürüldüğünü kamu oyuna duyurmuştur. 6 ay sonra yine Milliyet Gazetesi 12.09.2003 tarihinde yeniden uyarıda bulunmuş *"El Kaide kan dökebilir."* haberini yayınlamıştır.

El Kaide adına gerçekleştirilen bombalama eylemlerinden sonra Milliyet Gazetesi 16.11.2003 tarihli ilk haberinde *"Saldırı bekleniyordu. 7 ay önce uyardık"* başlıklarıyla konuyu kamu oyuna duyururken, bunlarla ilgili istihbarat bilgilerinin kaynağının İsrail olduğunu açıklamıştır. Ancak olaylardan hemen sonra İsrail parlamentosunun Dış İlişkiler ve Güvenlik Komitesi'nde konuşan Mossad Başkanı Meir Dagan İstanbul'daki saldırılar

konusunda ülkesinin somut bir uyarı almadığını, sadece genel uyarılar alındığını açıklamıştır. Bu açıklamadan İranlı örgüt üyesi haberinin muhtemelen uydurulduğu sonucu çıkmaktadır. Zaten kendi topraklarında gerçekleştirilen onlarca intihar saldırılarından şimdiye kadar birinin dahi önceden haberini alamamış ve önleyememiş Mossad'ın, New York'taki ve İstanbul'daki intihar saldırılarını önceden haber alıp, bunu Milliyet gibi bir gazetede yayınlaması biraz düşündürücüdür.

Buraya kadar elde edilen bilgiler, İstanbul intihar saldırılarıyla ilgili ön haberlerin dahi dışarıdan tasarlanıp, Türk kamu oyuna duyurulduğunu göstermektedir.

Kısacası Türkiye üzerinde nüfuz kurma mücadelesi veren yabancı güçler Türk medyasını dahi yönlendirebilmektedirler. Saldırlardan sonra yayınlanan haberler de bunu teyit etmektedir. Bazı gazeteler El Kaide'nin önüne "*Türk*" kelimesi ekleyerek, yabancı terör örgütünü millileştirmişlerdir. Mesela Milliyet Gazetesi 04.12.2003 tarihinde "*Şeytanın Halkaları*" ve "*İşte Türk El Kaidesi.*" Cumhuriyet Gazetesi de "*El Kaide Turca*" gibi başlıklarla bu millileştirme olayını kutlamışlardır.

El Kaide'nin İslam mı, Türkçü mü, Kürtçü mü yoksa Amerikancı mı olduğu Milliyet Gazetesi'nin 10.01.2004 tarihli flaş haberiyle aydınlanmıştır. Bu habere göre; Kuzey Irak'ta eski PKK'lı yeni KADEKli teröristlere dokunmayan ABD, El Kaide'li teröristleri temizlemek için İncirlik'e "*Anti terör üssü*" kurmaya gelmektedirler. Gazete "*ABD bu kez terör için geliyor*" müjdesini(!) verirken, hükümetin gizli karamamelerle kullandığı İncirlik üssüne Almanya'dan gelecek (yani Avrupa'nın artık istemediği) 30-40.000 Amerikan askerinin hangi bahanelerle yerleştirileceğini "*Anti-terror üssü*" masalıyla anlatırken, Türk kamu oyunu ikna etmeye çalışmaktadır. Milliyet'in bu tür çalışmalarının arkasında ABD ve İsrail yetkilileriyle sıkı ilişkileri olan dış politika yazarlarının, etnik kimliklerinin rolünün olup olmadığı gazeteciler arasında tartışılmaktadır

Bugün ABD'nin; Orta Doğu ve Orta Asya'daki dış politikalarını ve askeri hareketliliklerini El Kaide ve diğer islamcı terör örgütlerinin saldırılarını önlemek gibi insani düşüncelere

dayalı gerekçelerle yürüttüğü bilinmektedir. Ancak Dünya kamu oyunun büyük bir bölümü gelişen olaylar ve sonuçlarını gördükçe, bu gerekçenin samimiyetine ve dürüstlüğüne inanmamaktadır. Dikkatlice bakıldığında ABD'nin uygulamak istediği politikalarla El Kaide'nin eylemleri arasında mükemmel bir ahenk görülmektedir. El Kaide adına yapılan her saldırıdan sonra ABD; Orta Asya, Orta Doğu, Kafkaslar ve Balkanlara biraz daha yerleşmektedir. El Kaide'nin İstanbul'daki saldırılarından sonra da gelişmeler aynı yönde olmuştur. Patlamalardan sonra teröristlerden biri İran'a, diğeri de Suriye'ye kaçmış ve kısa bir müddet sonra da kendiliklerinden yakalanmışlardır. Teröristlerin sığındığı her iki ülke de büyük bir tesadüf eseri hem ABD'nin , hem de İsrail'in önceden düşman ilan ettiği iki hedef ülkedir. ABD, Irak savaşı öncesi tezkere çıkartıp yerleşemediği Türkiye'ye şimdi El Kaide bahanesiyle yerleşmeye çalışmaktadır. El Kaide'nin böylesine ABD ve İsrail politikalarına uyumlu saldırılar düzenlemesi ve çıkan sonuçlar, bunları kesinlikle *"komplo teorisi zirvası"* olarak kabul eden Hürriyet Gazetesi yazarlarından Cüneyt Ülsever'i dahi çileden çıkartacak kadar mükemmel uyum göstermektedir.

ABD'nin müttefiki İngiltere'de Başbakanı bağlı teknik bir görevlinin Irak'la ilgili açıklama yaptıktan sonra şüpheli bir şekilde ölümü, bunun yanında ABD eski Adalet Bakanı ile özellikle eski Hazine Bakanı O'neil'in; ABD yönetiminin zaten 11 Eylül saldırılarından önce Irak'a işgal konusunda karar verdiğini açıklamış olması, bu olayların daha da derinliğine incelenip, değerlendirilmesini gerektirmektedir. Aslında konuya; 1990'lı yıllarda doğu bloku'nun çökmesiyle ABD'nin Dünya'da rakipsiz kalması üzerine kurulacak *"Yeni Dünya Düzeni"* ile ilgili tez geliştiren Fukuyama ve Huntington'un fikirleri incelenerek başlanmalıdır.

ABD'nin uluslar arası politikalarının oluşturulmasında etkin kurumlardan Harward Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nün Başkanları gibi görev üstlenen bu şahısların tezlerine göre; II. Dünya Savaşı'ndan sonra 1950'lerde Kapitalist ve Marksist ideolojilere dayalı kurulan Dünya düzeni karşılıklı rekabet ve sözleşmelerle sürdürülmekteydi.

ABD'nin savunduğu kapitalizmin karşısında Marksizm yani Komünizm çöktüğüne göre ABD kiminle rekabet edecekti ve çatışacaktı. Samuel Huntington “*Yeni Dünya Düzeni*”nin din ve kültür çatışmalarına dayandırılarak kurulmasını teklif etmekteydi. Aksi takdirde yeni çatışmalar olmazsa, ABD'nin sonu gelecekti. ABD'nin sonu Fukuyamaya'ya göre ise tarihin sonu demekti.

Diğer yönden Huntington'a göre Hristiyan kültürüne dayalı ABD ve batı medeniyetinin doğal düşmanı İslam dini ve medeniyetiydi. ABD ve batı, Budizmle tarih boyunca büyük bir çatışmaya girmemişti. Samuel Huntington'un bu makalesi 1993 Yaz'ında “*Foreign Affairs*” isimli dergide yayınladığında tez çoktan uygulanmaya konulmuştu. 11 Eylül 2001'de saldırılara hedef olan ve yıkılan New York'taki ikiz kulelere 26 Şubat 1993 tarihinde de el yapımı bombalarla saldırıda bulunulmuştu ve olaylarla ilgili hiçbir terör kampında eğitim almamış ABD New Jersey'li sakin müslümanlar yakalanmıştı. Bu olayın bir Hristiyan-Müslüman çatışmasının ilk provası olduğunu o tarihlerde hiç kimse anlayamamıştı.

ABD'de “*Yeni Dünya Düzeni*” ile ilgili geliştirilen bu tezler yanında radikal Hristiyan ve Yahudilerden oluşan “*Neon Con*” (yeni muhafazakarlar) diye adlandırılan yeni bir grup oluşuyordu. Neon Con'lar II. Dünya savaşından sonraki doğu-batı düzeni kurulurken, McCarthy'cilerin komünistlere karşı yürüttüğü propagandaların benzerini Dünya müslümanlarına karşı yürütme görevini üstlenmişlerdi. Medeniyet (aslında din) çatışmasında aslında propagandaların nasıl yapılacağı bilimsel sosyolojik, araştırmalarla tespit edilmişti. Örtülü ödeneklerle desteklenen ve nüfuz altından tutulan medya kuruluşlarında sürekli batının her zaman demokrasi ve aydınlatmacılığı, doğunun ise yobazlık ve fakirliği temsil ettiğı vurgulandıktan sonra Müslümanların nasıl anlatılacağı madde madde belirlenmişti. Şöyle ki;

1. Müslümanları temsil etmek üzere öncelikle olumsuz, sevimsiz, çirkin pasaklı tiplerin seçilip gösterilmesi (mesela Usame Bin Ladin gibi).

2. Özel tipler yapıp "İslamcı Terörist", "Kökten Dinci" gibi kelimelerle İslam'ın saldırgan ve radikal bir din olarak tanıtılması.
3. İslam'da kadına büyük baskı yapıldığını, kadın ve çocuklara değer verilmediğinin sürekli anlatılması, (çocuk ve kadın duygusallığını kullanma).
4. Müslümanlarla ilgili sürekli sansasyonel, kışkırtıcı tartışmalar yapmak.
5. Müslümanlarla ilgili haberlerin tahrif edilerek, eksik anlatılarak veya çarpıtılarak kamuoyuna duyurulması (Hürriyet Gazetesi'nde Özdemir İnce'nin hazırladığı "Paris'te yakılan mini etekli kız" haberinde olduğu gibi).

Böylece Dünya Müslümanlarının tümünün çağdışı ve medeniyet düşmanı olarak tanıtılması ve büyük doğal kaynaklara sahip Müslüman coğrafyasının başta ABD olmak üzere İngiltere gibi medeni batının nüfuz ve kontrolünde yönetilmesinin daha yararlı olacağı düşüncesinin Dünya kamu oyuna kabul ettirilmesi hedeflenmekteydi.

Huntington'un "*Medeniyetler Çatışması*" tez'ine ilk büyük destek yine Usame Bin Ladin'den gelmiştir. Usame Bin Ladin 1200 yıldır Afganistan'da hiçbir Müslüman liderin yıktırmadığı Bamiya bölgesindeki 53 metre ve 37 metre boylarındaki en büyük ayakta duran Buda Heykellerini Taliban'ın top mermileriyle 1 Mart 2001 tarihinde yıktırarak, Asya'da ilk medeniyetler, dinler çatışmasını başlatmıştır. O tarihlerde yıkılma gerekçesi olarak, bu heykellerin İslam'ın yasakladığı putlardan olduğu ve yağmurun yağmasını engelledikleri gösterilmiştir. Ancak esas gerekçe ABD'nin Afganistan'ı işgalinden sonra anlaşıldı. ABD, Orta Asya'ya yerleşirken normalde tepki göstermesi gereken Çin, Hindistan gibi Budist ülkeler, hiçbir tepki göstermemişlerdir. Çünkü ABD Buda Heykellerini yıkan Usame Bin Ladin ve Taliban güçlerine karşı savaşılmaya gelmiştir. Tıpkı Usame Bin Ladin'in El Kaide'sine bağlı teröristlerle savaşmak için Türkiye'ye yerleşmek istemesi gibi.

Bütün bu bilgiler toplu olarak değerlendirildiğinde; New York'taki ikiz kulelerin 11 Eylül 2001 tarihinde yıkılmasından hemen sonra daha henüz bilgiler netleşmeden ABD Başkanı George Bush'un Müslümanlara karşı niçin alelacele "*Haçlı Seferi*" (crusade) ilan ettiği daha net anlaşılmaktadır. Bu ilan sonradan açıklandığı gibi bir dil sürçmesinden kaynaklanmamıştır. Bu açıklama aynı zamanda Huntington'un tezinin kabul edilip, uygulanmaya konulduğunun Dünya'ya ilan edilmesidir.

İstanbul'da gerçekleştirilen intihar saldırılarının da tamamen dış kaynaklı olduğu ve Türkiye'yi bölgesinde kendi aleyhinde uygulanan politikalara karşı nüfuz ve etki altında tutmak için tasarladığı anlaşılmaktadır.

Bölgesel hakimiyet mücadelesi veren yabancı güçler uzun yıllardır nüfuzlarında bulundurdıkları bir kısım medyayı kullanarak, insanlarımızı kandırıp ideolojik, etnik ve dinsel guruplar halinde bölerek ve sürekli kışkırtarak birbirleriyle çatıştırmaktadırlar.

Bu çatışmalar Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmesini engellemektedir. Sürekli çatışmaların yaşandığı istikrarsız toplumların kalkınması mümkün değildir. Ancak, istikrarı tek tip düşünce, tek tip giyim ve tek model oto ile sağlamaya çalışan bazı ülkeler de kalkınamamışlardır. Aksine kışkırtmaların olmadığı ve toplumsal barışın sağlandığı ülkelerde bu çeşitlilik ve farklılık gelişmeyi daha da hızlandırmıştır.

Geçmiş dönemlerde sağ-sol diye ikiye ayrılıp birbirlerini öldürecek kadar çatışan gençlerimiz bugünlerde biraraya gelip, kucaklaşarak, bazı güçler tarafından kullanıldıklarını itiraf etmektedirler.

Uluslar arası siyasi entrikalarda fevkalade uzmanlaşmış emperyalist güçler, Türkiye'de dönemin ihtiyacına göre toplumu mutlaka birbiriyle çatışmaya götürecek konuları seçerek, medya aracılığıyla sürekli kışkırtıcılık yapmaktadırlar. Nitekim son günlerde bu güçlerin sürekli çağdaşlık, laiklik, türban gibi konuları daima gündemde tutarak toplumu germek suretiyle bir çatışma ortamına doğru sürükledikleri gözden kaçmamaktadır.

Başta hükümet üyeleri ve muhalefet temsilcileri olmak üzere Türk halkının şimdiye kadar uluslar arası terör konusunda çok iyi bilgilendirilmediği ortadadır.

Muhalefet Partisi Başkan Yardımcısı Ali Topuz'un terörle ilgili açıklaması ise, oldukça manalı ve düşündürücüdür. Başbakanın vaktiyle resim çektiği Gülbettin Hikmetyar'ı Usame Bin Ladin'in arkadaşı ve El Kaide üyesi olarak göstermesi (*Gülbettin Hikmetyar El Kaide ve Taliban tarafından silahla İran'a kovulmuş biridir ve bu gruplara düşmandır*), Türkiye'de bir çok siyasetçinin bu konularda ne kadar bilgisiz ve sorumsuz olduklarını ortaya koymaktadır.

Bütün bu bilgiler değerlendirildiğinde bugün Türkiye'de derin devlet, derin demokrasi, derin şeriatçılık tanımlarıyla ifade edilen olayların hepsinin önünde aslında "*derin bir cehalet*" yatmaktadır.

Sonuç olarak Türkler; geçmişten günümüze çeşitli uluslar arası güçlerin sinsi entrikaları sonucunda sürekli terörün hedefi olmaktadır.

Devletin Gizli ve Özel Ordusu

Kurduğu Özel Ordu, getirdiği gizli silahlar ve yaptıkları derin operasyonlarla gündemi sarsan Batman eski Valisi Şarman, cezaevinden tahliye oldu ve o da Özel Ordu'yu anlattı.

Yakın tarihin en çok tartışılan isimlerinden biri olan eski Batman Valisi Salih Şarman, 16 ay yattığı cezaevinden geçtiğimiz aylarda tahliye edildi.

1994 yılında terörle mücadele için özel birlik kuran Şarman, ihtiyaç duyulan silahları getirmek için Bulgaristan'la hava köprüsü oluşturulduğunu söyledi. Dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in emriyle askerî uçakların kullanıldığını kaydeden Şarman, Özel Birliği devlet mekanizması içinde kurduklarını ifade ediyor.

Zaman Gazetesi'nin sorularını cevaplayan Şarman, "*Özel Ordu benim değil, devletindi. Silahlar kayıp değildi ve ben*

rüşvet almadım.” diyor. İntikam amacıyla kendisine tuzak kurulduğunu iddia ediyor. Yaklaşık 2,7 milyon dolara alınan silahları sadece kendi birliklerine değil çeşitli illere verdiklerini anlatan eski vali, “Ne getirdiysek Jandarma’ya verdik. Kalaşnikof, makineli tüfek, roketatar ve el bombaları vardı.” şeklinde konuşuyor.

Eski Batman Valisi Salih Şarman, tebdil-i kıyafetle dağlarda Hizbullah kampı aradığını ileri sürüyor. Şarman, *“Batman’da uyuşturucu trafiğini kesip PKK ve Hizbullah’ı bitirdiğim için buralarla iç içe yaşayan mahalli mütegalibe bir siyasi partide kümelendi, o parti iktidara gelince de, benim şahsımda örgütlerin ve uyuşturucunun intikamını alarak beni hapse attırdılar.”* şeklinde konuşuyor.

Batman’a 1993 yılında vali olduğunda dağlara PKK’nın, merkeze Hizbullah’ın tamamen hakim olduğunu, tek çare olarak jandarma, polis özel hareket ve koruculardan oluşan Karma Özel Harekat Birliği’ni (KÖHB) kurduğunu belirten eski Batman Valisi, birçok soruşturmaya, spekülasyona ve mahkemelere konu olan *“Özel Ordu”* konusunu şöyle anlattı:

“Özel birliği tamamen devlet mekanizması içinde kurduk. Yaptığımız her şey yasaldı. Ekibimle düşündük birlik projesini, Başbakan Çiller’e sunduk, büyük bir destek gördü, onaylandı. Genelkurmay Başkanı Güreş de destek verdi. 1000 kişilik birlik planladık; ama sayı 800’ü geçmedi hiç. Ödenek, Yüksek Planlama Kurulu kararıyla Başbakanlık’tan geldi. Toplu Konut İdaresi, örtülü ödenek gibi kaynaklardan 3 milyon dolar verildi bize. Bunun 2 milyon 700 binini silah alımına ve özel birlik, kışla kurmaya harcadık.”

Sonraki dönemde kaybolduğu iddia edilen silahların getirildiği ülkeleri de açıklayan Şarman, sözlerine şöyle devam etti:

“Silahları ilk etapta Çin’den getirdik. Mesafe uzun olduğu için sıkıntı yaşadık, sonra Bulgaristan’daki kaynağı bulduk. Oradan getirmeye başladık. Bulgaristan’ın devlet kuruluşu olan silah üreticisi bir firmadan alıyorduk. Ne getirdiysek Jandarma’ya verdik. Kalaşnikof, makineli tüfekler, roketatar-

lar, el bombaları, gece görüş sistemleri, aydınlatma sistemleri ve bunların mühimmatı vardı. Silahları sadece bizim birliğe değil çeşitli bölgelere, illere de verdik. ABD ve Almanya'dan silah değil; ama teknik cihazlar aldık. Kayıp silahlar diye bir şey yoktu, uyduruldu. Soruşturma konusu yapılıncaya, hem Jandarma'daki hepsinin demirbaş kayıtlarını, hem gümrük kayıtlarını çıkardık verdik."

Silahların Bulgaristan'dan getirilmesinin, Genelkurmay Başkanı'nın inisiyatifiyle kurduğu hava köprüsü sayesinde gerçekleştiğini belirten Şarman, Türkiye tarihinde ilk kez bir Demirperde ülkesiyle bu amaçla askerî uçakla bir hava köprüsü kurulduğunu anlattı. Salih Şarman, "Birliğin kurulması ve silahların getirilmesinde büyük destek veren Güreş, daha sonra ise beni tanımadığını söyledi." şeklinde konuştu.

Özel Ordu KÖHB'ün 8 ay içinde Batman kırsalını PKK'dan, şehir merkezini ise Hizbullah'tan temizlediğini belirten Şarman, bu başarı sonunda 1997 yılında Batman'ın OHAL kapsamından çıkartıldığını hatırlattı. Bu aşamada büyük uyuşturucu operasyonları da yaptıklarını söyleyen Şarman; *"Gerek örgütleri bölgeden sürmemiz ve gerekse uyuşturucu yolunu tıkamamız, örgütlerle kucak kucağa yaşayan Batman'ın mahalli mütegallesini kızdırdı, bize kin tuttular."* dedikten sonra, başına gelenlerin asıl sebebi olduğunu iddia ettiği *"intikam komplosunu"* şöyle anlattı:

"Bunlar bir müddet sonra bir siyasi partinin çatısı altında kümelenip Ankara'ya geçti, milletvekili filan oldular, o parti de iktidar ortağı oldu. Bu kişiler siyasi hayatlarını, yaptığımız hizmetlerin hesabını sormaya adadı. Medyayı da yanılarak bazı şeyler varmış gibi bir linç operasyonu başlatıldı. Daha ben görevdeyken benimle uğraşmaya başlamışlardı. Hepsi kayıtlı silahları kayıp gibi göstererek hakkımda davalar açtırıldı, bir şey elde edemediler. En son, bir rüşvet araba olayı uyduruldu. O kadar basit ve komikti ki, önem vermedim. Ve hapis cezası aldım. Ama rüşvet varsa iki taraflı olur. Benim mahkum olduğum rüşvet davasında bir tek ben varım; ama rüşveti veren yok. Kim bu rüşveti veren, açıklasınlar da bilelim."

Şarman, hâlâ tartışılan Hizbullah'a ilişkin şu ilginç anısını anlattı: Batı'nın'da göreve başladığımda, "Hizbullah'ı devlet kurdu" filan deniyordu. Merak ettim, bütün ilgili kişilere sordum. Herkes, devletin Hizbullah'la ilişkisi olmadığını söylüyordu. Resmî yapıda bunun izine rastlayamadım. Ama tatmin olmadım. "Dağlarda şurada burada Hizbullah kampları var" deniliyordu. Ankara'ya gidiyorum diye çıkıp, kılık değiştirip, yanımda birkaç güvendiğim arkadaşım ile o dağlarda, mağaralarda günlerce dolaştım, Hizbullah kampı aradım. Ama ne kampa, ne de en ufak ize rastladım. Hizbullah'ın PKK ile çatışması, ideoloji farklılığından ve etkinlik mücadelesindendi.

Özel Harp Dairesi Gladio mu?

Özel Harp Dairesi yıllarca, NATO'nun CIA desteğiyle, İtalya'dan başlayarak tüm Avrupa'da komünizme karşı kontrogerilla faaliyeti yürüten birim, yani "*Gladio*"nın bir kolu olarak nitelendirildi.

Yıllar geçti suçlamalar bitmedi. Ta ki Özel Harp Dairesi'nde de uzun yıllar görev yapan Kemal Yamak'ın kitabı çıkana kadar.

Yamak'ın kitabında Özel Harp Dairesi hakkında verdiği bilgiler Anavatan Partisi İstanbul Milletvekili Emin Şirin tarafından Meclis gündemine taşındı. Şirin, Milli Savunma Bakanı Gönül'den, Emekli Orgeneral Yamak'ın kitabında verdiği bilgilerin ışığında, Özel Harp Dairesi'nin ne zaman, hangi kanuna dayanarak kurulduğunu, kanunsuz işlere karışıp karışmadığını sordu.

Milli Savunma Bakanı Gönül "*Özel Harp Dairesi'nin Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kuta ve kurumlarından biri olduğunu, ancak amacı kötü bazı çevrelerin, yeni başarılarını engellemek maksadıyla Özel Harekat Dairesi üzerinden Özel Kuvvetler Komutanlığı'nı yıpratmaya çalıştığını*" söyledi.

Özel Harp Dairesi'nin "*kontrogerilla, devletin kontrolü dışına çıkmış, faili meçhul cinayet şebekesi*" olduğuna dair suçlama-

lara yanıt veren Savunma Bakanı Vecdi Gönül, “Özel Harp Dairesi, 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı ve öncesinde adada başarılı faaliyetler yürütmüş ve harekâtın başarıyla sonuçlanmasına olumlu katkılar sağlamıştır” dedi.

Kötü niyetli bazı çevrelerin Özel Harp Dairesi üzerinden Özel Kuvvetler Komutanlığı’nı yıpratmaya çalıştığını vurgulayan Gönül, “*Müteakip başarıları engellemek maksadıyla yurtdışı ve yurtiçindeki bazı güçlerin Özel Kuvvetler Komutanlığını hedef aldığı ima edilmektedir. Özel Kuvvetler Komutanlığı ilgili kanunlar ve hukukun hâkimiyetinde görev yapan, Türk Silahlı Kuvvetlerinin seçkin birliklerinden birisidir. Münferit olaylarla karşılaşıldığında gereği derhal yapılmaktadır*” dedi.

Genelkurmay’dan “Kontrgerilla” Açıklaması

Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği’nce yapılan açıklamada, geçmişte zaman zaman gündeme getirilen “Kontrgerilla”, “Gladio”, “Derin Devlet” gibi kavramların, son günlerde Özel Harp Teşkilatı’yla irtibatlandırılması gayretlerinin arttığının dikkati çektiği belirtilerek, bu gibi suçlayıcı ve amacını aşmış yazı ve yorumların bu birime zarar verdiği bildirildi.

Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği’nden yapılan yazılı açıklamada, “bilgi eksikliğinden kaynaklandığı değerlendirilen bu gibi suçlayıcı ve amacını aşmış yazı ve yorumların, Türkiye’nin maruz kalabileceği bir saldırıda mütecavize karşı çok hassas görevler icra etmek üzere Soğuk Harp döneminde teşkil edilmiş ve diğer birçok ülkede de benzeri bulunan bu birime zarar verdiği ve vatan savunması hazırlıklarında zafiyete sebep olduğu” vurgulandı.

Açıklamada, şunlar kaydedildi:

“27 Eylül 1952 tarihinde 17 Sayılı ve Milli Savunma Yüksek Kurulu (Başbakan ve ilgili bakanların imzalarıyla) onaylı kararı ile kurulan bu teşkilatımızın, kurulduğu tarihten bugüne kadar söz konusu yazı ve yorumlarda bahsi geçen karanlık olaylarla hiçbir kurumsal ilişkisi olmamıştır.

Tamamıyla yetkili makamların onayı ile teşkil edilen, ilgili yasal mevzuat ve emir komuta disiplini içinde Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı olarak görev yapan Özel Kuvvetler Komutanlığı adının, bu tartışmalara karıştırılmasından üzüntü ve endişe duyulmakta, bu tür tartışmaların, resmi, yasal ve ülke güvenliği için çok gerekli olan birimimizi haksız ithamlarla yıpratacak seviyeye tırmandırılmasının gereğine inanılmaktadır.”

Gladio İçin Ne Dediler

Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz (iddianame-sh.46):

“NATO’nun komünizmle mücadele amacıyla birçok ülkede kurduğu bu örgütler zaman içinde amaçları dışına çıktılar.”

Eski Cumhurbaşkanı Kenan Evren :

“..Kanaatim o ki, Genelkurmay Başkanlığım sırasında, bu teşkilat görevi dışında kullanılmadı. Ama belki bana intikal ettirilmeden bazı yerlerde gayriresmi olarak teşkilattan kişiler bu işe bulaşmış olabilir. Bunu bilemem..”

Eski Cumhurbaşkanı Turgut Özal:

Sabah Gazetesinde 1 Şubat 1993 tarihinde çıkan “Özal: Sağ sol çatışması isteniyor” haberine; Cengiz Çandar ve Savaş Süzal’ın Özal’la yaptığı röportajdan bölümler alınmış. Şöyle diyor Özal:

“..Neden Uğur Mumcu’yu seçtiler? Arkasından neden Jak Kamhi geldi? Hadiselerin başlangıcından itibaren cereyanına, cenaze öncesi yürüyüşlerde atılan sloganlara bakılınca, bu, insana şunu düşündürüyor: 7-8 senedir sağ-sol ayrımı kalmamıştı. Hatta eski sağcılar ve eski solcular biraraya gelip, meseleleri makul bir biçimde tartışmaya başladılar. Bu fevkalade iyi bir gelişmedir. Bu bazılarının hoşuna gitmiyor. Şu, şu, şu meseleler niye konuşuluyor; konuşulmamalı diyenler var. Ama toplum konuşuyor bunları... Düşünen, üreten, fikir üreten, tartışan bir toplumda her şey konuşulmalıdır. Netice itibarıyla ben hür düşünceden yanayım. Bunun için bana kızıyorlar, ta-

buları yıkıyorum diye. Bir azınlık var. Eskisi kadar değil. Ama tesirli. Onu söyleyeyim... Neticede toplumu kavgaya, kargaşaya itmek. Sağ-sol nüansları kaybolmuş bir cemiyeti tekrar sağ-sol kavgasına çekmek amacındalar. Ciddi ve ustaca hazırlanmış bir provokasyon yapıyorlar.. ”

Kim bunlar? Kim bu? “İçte de olabilir, dışta da.. Maksatları farklı farklıdır da, aynı noktaya giderler” değerlendirmesini yapıyor. Besbelli -en azından ben öyle anlıyorum- Özal’ın dilinin altındaki, o “devlet içindeki devlet”, o “devlet içindeki odak”... Ve, bu sezgi son derece yerinde. Ama, neyse ki iyimser. “Türkiye, kesin olarak 80 öncesine dönmeyecektir. Bu provokasyon gayreti boşunadır. Bu provokasyon gayreti ile ülkemizin bir yere gideceğini sanmıyorum. Bu provokasyon gayretindekiler yaptıkları ile kalacaktır” diye konuşuyor...

Eski Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil;

..Çağlayangil 7 Şubat 1974 tarihinde İsmail Cem’le görüşmesinde, “12 Mart’tan bir süre önceydi. Böyle bir hareketin olacağı bana ihsas edilmişti Amerikan Sefiri tarafından. (...) Sefir genel bir değerlendirme yaparken ‘Sayın Çağlayangil’ dedi. ‘Biz devlet olarak Türkiye’deki gelişmelere sabrederiz ama devlet dışında olanlar devleti bile dinlemeyenler sabredemeyebilir’ dedi. Bundan açık bir şey olamaz. 12 Mart’da CIA vardır. CIA Gizikis’te vardır. CIA Papadopoulos’ta vardır. CIA’nın nasıl hareket edeceği tahmin edilemez(...) Şimdi nasıl yapar CIA? CIA yapar, organik bağlarıyla yapar, benim istihbarat şefim, kendisi farkında bile olmadan CIA benim altıma oyar. Elinde imkan var adamın. Girmiş, enfiltre benim içimde” diyordu.

İçişleri eski Bakanı Hasan Fehmi Güneş:

“..Hiç yadırgamadım, hayretler içinde kalmadım, tüylerim diken diken olmadı, yaşadık çünkü biz bunları. İtalya’da devlet mekanizması iyi çalışmış ve işin ucu bulunmuş. Bizde bu şans yakalanmadığı için uzun süre tartışıldı.. Öyle silahlar, öyle tahrip kalıpları kullanıldığını gördük ki, bunlar o örgütlerin üretebileceği veya elde edebileceği cinsten değildi. Hatta bizim orduda bile kullanılmayan cinstendi. Çok özel silahlardı, çok

özel tahrip kalıplarıydı. Bunların nasıl ele geçirildiği kuşkusu üzerine 'acaba ÖHD'den yardım mı alınıyor, ÖHD işe mi karışıyor' endişesine kapılındı. Hükümet, özellikle de başbakan, ÖHD'nin elindeki silahların, cephanelerin, bazı terör örgütlerine kaymış, akmış olup olmadığının denetimünün yapılmasını istedi. O kontrollerin yapıldığı söylendi daha sonra. Ama o kontrollerin sağlıklı, ciddi bir şekilde yapıp yapılmadığı hiçbir zaman bir başka mekanizma ile denetlenemedi.

Türkiye bir sol tehlike karşısında mı değil mi? Belli bir dönemde Türkiye sol bir tehditle karşı karşıya kaldı mı? Ve artık buna müdahale edilmesi gerekir mi? Buna karar verecek olan resmi bir makam yok. O kuruluş karar verecek. Nedir, illa da sınırların bir başka istilacı ordu tarafından ele geçirilmesi mi yoksa yurt içindeki gelişmelerin bazı kişilerce, sol tehdit oluşturacak vehamete ulaştığının kabul edilmesi mi? Sorun burada. Türkiye'de sol bir iktidar gerçekleşmek üzere ise ve o kuruluş bunu sol bir tehdit olarak kabul ediyorsa, dahası kendisinin harekete geçmesinin zamanının geldiğini algılıyorsa, bu işe karışmış olabilir. Türkiye'de kitlesel terörü tırmandıran olaylar var. Kahramanmaraş, Çorum, Sivas, Malatya, Elazığ, 1 Mayıs olayları gibi. Bunların failleri bulunamadı. Haksızlık ediyor muyum bilmiyorum, ama sorumluluk taşıdığım dönemlerdeki olayların bir bölümünde ben, daha organize, daha büyük bir örgütün karışıp karışmadığının kuşkusunu hep taşıdım..."

Uğur Mumcu - Gazeteci:

"..Yıl 1978... Aylardan ocak... Ocağın 25. günü Ankara Devlet Mimarlık ve Mühendislik Okulu öğrencilerinin üzerine bomba atılır. Bomba Amerikan yapısı ve ordu malıdır. "Füze m2hat bil-1131 2-53" sayılı bomba hangi askeri birlikten kimler tarafından nasıl çıkarılmıştı? Bu konu aydınlanmadı.

Soruyoruz: -Neden? Mehmet Ali Ağca, İpekçi cinayetinden sonra İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'na bağlı Kartal-Maltepe Askeri Tutukevi'nden kaçırılmıştı. Bu konu da aydınlanmadı. Ağca, Roma'da ifadesini alan Türk savcılarına "Şahin Tolu-noğlu" adındaki bir MİT görevlisinin adını vermişti. Bu konu üzerinde de durulmadı.

Soruyoruz: -Neden? Ağca, cezaevinden kaçınıldıktan sonra Ankara'ya 34 RF 601 plaka numaralı Renault marka araç ile götürülür. Bu araç, polisçe biliniyordu. Bu aymazlık akıl alacak gibi değildi. Sıkıyönetim ve İstanbul polisi ve MİT olayı gereği gibi izlememişlerdi.

Soruyoruz: -Neden? 1976 yılında bütün dünya Lockheed skandalı ile sarsılmıştı. Lockheed şirketinin rüşvet dağıttığı yetkililer bütün dünyada tek tek ortaya çıkarıldı. Bir tek Türkiye'de bu olay aydınlatılamadı. O günlerde, bu olayı aydınlatmak için çok uğraştık; elde ettiğimiz bütün belgeleri tek tek yayımladık. İTT şirketinin dağıttığı rüşvet ile ilgili dosya da kapatıldı. Lockheed olayının giz dolu öyküsü arkadaşımız Betül Uncular'ın 'Ses Duvarındaki Generaller' adlı kitabında anlatılıyor. Elimizdeki belgeleri, kitaptaki öykü ve belgelerle karşılaştırıp Lockheed skandalına karışanların adlarını tek tek arıyoruz. Bu dosya da kapanmıştır.

O zaman soruyoruz: -Neden? Bu somut olaylara yanıt bulmadan Türkiye'de hiçbir olay aydınlanmaz. Bu sorulara bugüne kadar devlet adına kimse inandırıcı yanıtlar veremedi. Veremediği için de kuşkular gün geçtikçe arttı."

Behiç Kılıç - Gazeteci:

"..Uğur Mumcu ve Abdi İpekçi'nin öldürülüş sebeplerinin aynı olduğunu yakın arkadaşları ifade ediyorlar. Dün İpekçi'nin öldürülüşünün 14. yıldönümüydü. İpekçi'nin katilleri hâlâ bulunamadı. Devletin arşivlerinde kayıtlar var... O dönem Güvercinlik denilen bir bölgede merkezlenen emniyet ve asker personel arasında seçilmiş ve ayrıcalıklı personelden oluşan özel bir birim, İpekçi cinayeti ile ilgili suçlanmaktadır!.. Bu birimin birçok toplumsal kışkırtma hareketini organize edip, Abdi İpekçi'yi öldürttüğü yolunda mahkeme kayıtları bulunmaktadır. Suçlanan örgüt, İpekçi'nin peşinde olduğu hain organizasyon ile işbirliği içerisinde. Bu örgüt karanlık ticaret tarafından finanse edilmektedir. Örgüt, İpekçi cinayetini Bulgaristan'da bulunan, Orta Doğulu bir teröriste işletmiştir!.. Mahkeme zabıtları böyle... Kamuoyu devletten katilleri isteyince

Ağca bulundu!.. Ağca, sözü edilen gizli örgütün Kütahya'da kullandığı bir elemanı idi. Mehmet Ali Ağca, bol para vaadi karşılığı cinayeti üstlenmeyi kabul etti. Cezaevinde çok kısa kalacağını ve kaçırılacağını biliyordu!.. Şimdi hapis olan Ağca, İpekçi'yi kendisinin öldürdüğünü söylüyor... İpekçi'yi öldürenin yakasına yapışılrsa idi; bugün Uğur Mumcu sağ olacaktı..."

Fehmi Kuru - Gazeteci :

"..22 Temmuz 1990 Pazar günü Milliyet Gazetesi'nde yayınlanan bir mülakat, Çetin Emeç'in kimler tarafından öldürtüldüğünün devlet tarafından bilindiği yolunda bir iddiaya yer vermekte. Bu iddianın sahibi, CHP'nin eski İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş. "Tatil Sohbeti" başlığı altında yer alan mülakatta Sayın Güneş şunları söylüyor: "Hangi örgüt nereden destekleniyor, nereden korunuyor, nereden donatılıyor, nereden para alıyor, bunlar biliniyor artık. Bu bilgiler devletin elindedir. Biz bunu kendi dönemimizde de biliyorduk, yolumuzu aydınlatacak boyutta ele geçirmiştik. Dosyalar var devlette biliyorduk. O nedenle 'Bunun arkasında kim var, bilmiyorum' demeye devletin hakkı yoktur. Hâlâ 'Çetin Emeç cinayetinin arkasında kim var, bunu bilmiyoruz' demeye kimsenin hakkı yoktur."

Hasan F. Güneş'in bu sözlerini duyan gazeteci soruyor: "Yani Çetin Emeç'i kimlerin öldürttüğü biliniyor mu?" Cevap: "Tabii biliniyor. Abdi İpekçi cinayetinin arkasında kimin olduğunun da bilinmemesine imkan yoktur. Bunlar bilinmektedir." Soru: "Siz de biliyorsunuz ve devlet sırrı olduğu için söylemiyorsunuz..." Cevap: "Devlet de biliyor. O kadar çok bilgi vardır ki mesele onları değerlendirmektir. Telefon konuşmalarına kadar. Kimin kime emir verdiğini bazen emirlerin nakline kadar, elde bilgi vardır. Bunlar mazeret değil artık."

"Bu mülakattan bizim anladığımız şu: Çetin Emeç'i kimlerin öldürtmüş olacağı devletin meçhulü değildir. Canilerin cinayet öncesi ve sonrasında yaptıkları telefon konuşmaları bile kaydedilmiştir. Vaktiyle İçişleri Bakanlığı yapmış olan Hasan Fehmi Güneş de katillerin kimliğinden haberdardır. Elinde belgeler de bulunmaktadır. Ancak 'devlet sırrı' gerekçesiyle,

ne devlet yetkilileri ne de Sayın Güneş, cinayetlerin arkasında kimin olduğunu açıklayamamaktadırlar.. İnlanılacak gibi değıl. Mülakatı ilk okuduğumuzda biz de gözlerimize inanamamıştık. Bu yüzden de, mülakatı bir gün eskiterek, özellikle Çetin Emeç'in katilini bulmakta ısrarlı görünen, bunun için hayali senaryoları bile manşet olarak vermekten çekinmeyen Hürriyet gazetesinin tepkisini de görmek için, bu yazımızı o gün gazetede bir gün geciktirdik.

Meraklananlara hemen bildirelim: Hürriyet Gazetesi pazar günü, Milliyet'te yayınlanan eski İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'in bu 'müthiş ifşaatına' tek satırla bile yer vermedi. Cahilliğimiz hoş görülsün: Bir devlet olmadığımız, ardına sığınarak hak ve özgürlüklere müdahale edilen 'devlet sırrı' kavramına fazla sıcak bakmadığımız, Hasan Fehmi Güneş gibi Bakanlıktan uzak düşse bile, en önemlisi de gizlilikte değil açıklıkta yarar gördüğümüz için, Milliyet ve Hürriyet Gazetelerini çıkartan arkadaşlarımız gibi bu 'ifşaatın' görmezden gelinmesine göz yumamıyoruz. Sayın Güneş'ten ve böylesine önemli bir devlet sırrını kendilerine saklayanlardan, bazı açıklamalar bekliyoruz: 1- Çetin Emeç'i kimler öldürmüş veya öldürtmüştür? 2- Abdi İpekçi'yi öldürten kimlerdir? 3- Bu iki olayın planlayıcıları, Sayın Güneş'in ifşaatı dikkate alınarak, bilindiğine göre, niçin ortaya çıkartılıp adalete teslim edilmemektedirler? 4- Her iki olaydaki 'devlet sırrı' nedir? Yoksa, son zamanlarda daha sık kulaklarımıza gelen, her iki cinayetin 'gizli bir örgütün iç hesaplaşması' olduğu iddiası doğru mudur? Bu sorularımıza 'devlet'in her kademesinden, onlardan gelmezse SHP'li Güneş'ten, o da olmazsa Hürriyet yönetiminden cevap bekliyoruz..."

Mehmet Altan – Gazeteci:

"..Örneğin Çorum'da bulunan bir tabancanın öğleden önce bir solcuyu, öğleden sonra da bir sağcıyı vurduğu anlaşıldı. Aynı tabancayı ayrı kişilere vererek insan avına kimin kışkırttığı ise anlaşılamadı. Olayın ortaya çıkmasında katkıları olan dönemin İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'in başına olmadık işler geldi. Tabi ortaya çıkartılmayan karanlıkta bırakılan sadece

Çorum'daki tabanca değil. M. Ali Ağca'nın koskoca Zırhlı Tugay içindeki Maltepe Askeri Cezaevi'nden nasıl kaçınıldığı da hâlâ bilinmiyor. 1 Mayıs 1977 katliamını hangi güçlerin düzenlediği de aydınlanmadı."

Mehmet Kemal - Gazeteci:

"Ziverbey Köşkü'ndeki bu eylemleri kimlerin yaptığını, dosya suretlerini kimlere verdiklerini biliyorum ama bugün dahi açıklamakta yarar görmüyorum' (diyor eski Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur, 'Anılar ve Görüşler' adlı kitabında). Demek 1972'den beri biliniyor, belgeleri var, kimse açıklamak istemiyor, dahası gizliyor. Hiç olmazsa Batur belge bırakıyor. Gizli bir örgütün el altından türlü oyunlar çevirdiği bellidir... Sızıntı bereket İtalya'da oldu. Bizde olsaydı hemen örtbas ederlerdi..."

Cemil Özgün - Gazeteci:

"..Yerli basında bazı kalemlerin de söylediği gibi, bu örgütün Batı ülkelerinde fazla bir işlevi olması beklenemez. Bizce, eğer yeterince araştırılırsa, en merak uyandırıcı, en heyecanlı hikayeler Türkiye'de çıkacak. Çünkü, yine yerli kalemlerin dediği gibi, muhtıralar, darbeler, faili meçhul siyasi cinayetler en çok bizde var. İsterseniz bazı sorular soralım ve bu soruları cevapsız bırakalım. Bekleyelim, soruların cevabı zamanla ortaya çıksın. Sözü edilen yıllarda sağ ile sol arasındaki rekabet ve husumet, kendi kendine bu kadar ileri noktalara varabilir miydi? Sağ veya sol, terörde şöhret sahibi örgütler, doğrudan belli bir cepheye mal edilemeyecek bazı şahsiyetlerin, söz gelimi Nihat Erim, Abdi İpekçi gibi isimlerin öldürülmesinden ne gibi bir menfaat elde edebilirlerdi? İçlerinde sağcılık ve solculukla hiçbir kayda değer ilişkisi olmayan insanların vakit öldürdükleri kahvehanelerin taranması sağcı veya solcu terör örgütlerine ne gibi bir menfaat sağlayabilirdi?.."

Yalçın Doğan - Gazeteci:

"...Sayın Demirel'in HEP milletvekilleriyle yaptığı görüşmede söylediklerini Milliyet gazetesinin 23 Ocak'93 tarihli sayısındaki

köşesinde "Demirel'in HEP'lilerle Buluşması" başlıklı yazısı ile Yalçın Doğan aktardı:

"Sizin davranışlarınız Türkiye'ye zarar veriyor. Bu zarar sadece Güney için değil, hepimiz için işler. Öyle bir zaman gelir ki, beni de bir kenara iterler ve sonra sıkıyönetim gelir."

Bu sözler olası bir yeni 12 Eylül'ün işareti olarak algılanabilir. Sıkıyönetim ilan edilmesi ile başbakanlar bir kenara itilmezler. Çünkü sıkıyönetim yasal bir zorunluluktur ve yasalara göre de yürütmenin denetimini altındadır. Başbakanı bir 'kenara itecek' güç hangisidir?.."

Abdullah Harun - Gazeteci:

Kontrgerilla, Ergenekon Örgütü müdür veya Kontrgerilla mı Yargılanıyor, Tasfiye Ediliyor?

Savcılığın iddianamesinden net olarak anlaşılmıyor ama eğer Ergenekon örgütü kontrgerilla'nın kendisi midir derseniz, Hayır! O değildir, onun kullandığı alt örgütlerden birisidir. Kontrgerilla vardır, halen devam etmektedir ve Ergenekon'la aynı değildir. Kesinlikle böyledir. Bizce buna en büyük delil, Genelkurmay'ın 1990 yılında yaptığı brifingindeki açıklamasıdır: "Özel Harp Dairesi yalnız antikomünist değildir. Din devrimine de karşıdır..." Devrim kelimesi üzerinde biraz düşünülürse kontrgerillanın eski adı Özel Harp Dairesi, yeni adı ise Özel Kuvvetler Komutanlığı şeklinde değiştirilen ve başlangıçta ABD finasmanı ile kurulan, başbakan Ecevit'in bile haberdar edilmediği çok gizli devlet örgütü olduğu ve doğal olarak da varlığını halen sürdürdüğü anlaşılır. Öyle ayrıcalıkları vardır ki bu örgüt elemanlarının, mevcut kanunlara tabi değildirler, yakalanırlarsa soruşturulmazlar. Bu sitenin ilgili birçok sayfasında bunları yıllardır belirtmiştik ama özellikle sitemizin en önemli bölümünü teşkil ettiğine inandığımız Kontrgerilla'nın varlığını gösteren klasik deliller sayfası ile Özel Harp Dairesi Kontrgerilla mıdır, sorusuna cevap arayan Ö.H.Dairesi sayfalarını ve tabi forum bölümümüzdeki ilgili tartışma başlıklarını okumanızı tavsiye ederiz.

Evet bir örgüt tasfiye ediliyor, adı Ergenekon, ama tıpkı Susurluk'taki gibi kısıtlı tasfiyeden başka bir şey değil bu. Evet bu da bir şeydir, güzeldir şüphesiz. Ama asıl örgüt, asıl beyin veya beyin takımı şu an dışarıda, işinde gücünde insanlar görünümündedir. Muhtemelen çok yakından tanınan kişiler olup ellerini kollarını sallayıp gezinmekte, halka karşı yürütecekleri yeni operasyonları planlamaktadırlar. Boş durmayı sevmezler. Yani kendimizi kandırmayalım, bu iş bitti demeyelim. Yukarıda işaret ettiğimiz ÖHD kaynaklı örgütü ve bunların yurt sathına yaydıkları, gerçek amacı yurt savunması ve yurdumuz işgale uğradığında öğrendikleri, "ortalığı karıştırma, dış düşmana terör uygulama ve böylece halkın direnişini örgütleme, moral verme, dış düşmana karşı direnişi başlatma" gibi görevler üstlenmiş ve bu amaçtan sapmayan gizli gerillaları istisna edelim. Ama bu amacını unutup kendi halkını, müslüman insanımızı, kürt insanımızı dış düşman olarak görüp, 12 Eylül darbesini olgunlaştırmak için aynı silahla hem sağcı hem solcu vuran, kahvehane tarayan, bombalama eylemleri yapan, darbe şartlarını olgunlaştıran, Atabeyler Grubu gibi Başbakan'a suikast planları yapan, Şemdinli'de PKK kitapçısını bombalayıp PKK yaptı süsü veren, Güneydoğu'da PKK'ya karşı mücadele ederseniz hapisten firarınızı sağlarız, yakalanırsanız da sizi tarıyıyoruz deriz diye ... 'lileri yönlendiren, ister tam ister yarı resmi isterse de gayrı resmi gizli devlet görevlilerinin oluşturduğu gizli gerillaları ne yapalım, onları unutalım mı, bu dosya kapansın mı? Biz istesek de bu dosya kapanmaz.

100 yıldır ittifak terakki komitacılarını konuşuyorsak bir 100 yıl sonraki nesillerimiz hâlâ bu gizli kontrgerilla örgütünü konuşmalı mı? Susurluk'ta sınırlı tasfiye oldu da dosya kapandı mı, hayır. Tam demokrasi tam demokratik kontrol mekanizması kurmak zorundayız. Düşüncesini, yaşam tarzını beğenmediği kendi halkını iç düşman görüp örgütlü terör ve şiddet uygulayanları en şiddetli cezalarla cezalandırıp sindirmedikçe, var olan tüm örgütlenmeleri dağıtmadıkça bu dosya hep açık kalacaktır. İnşallah o meşum dosyanın kapandığı günleri gelecek nesillere kalmadan bizler de görürüz!..

Cevap bekleyen sorular:

“12 Eylül 1980 Harekatı’ndan sonra yapılan operasyonlarda, bir milyon silah balistik incelemeden geçti. Sayıları bir milyonu geçen ve akla gelebilecek tüm örgütlerin militanları, sempatizanları sorgulandı. Ancak tüm uğraşlara rağmen Prof. Cavit Tütengil, Prof. Ümit Doğanay, Prof. Bedri Karafakioğlu ve Savcı Doğan Öz’ün kimler tarafından ‘hedef’ seçildikleri, ne için öldürüldükleri bir türlü açığa kavuşturulamadı. Dönemin sorgularını takip eden, operasyonlarını yönlendiren üst düzey bir polis yetkilisi, *‘Bütün örgütlere bu cinayetleri sorduk. Hiçbirisinden cevap alamadık. Ayrıca tabancaların balistiklerinden de sonuç alınamadı. Cinayetlerin örgüt silahlarıyla işlenmediği kesinleşti. Ayrıca örgütlerin haberi olmadığına göre, bu işçanları bizim bilmediğimiz bir örgüt öldürdü ve cinayette kullanılan silahlar da hemen yok edildi.’* dedi.

Prof. C. Tütengil durakta iken, Prof. Ü. Doğanay makam otomobilinde, Prof. B. Karafakioğlu yolda yürürken, Savcı Doğan Öz otomobilinde kurşunlanarak öldürülmüşlerdi. Hepsinin ölümünden sonra toplumda büyük tepkiler oluşmuş ve devletin güvenlik güçleri, yaptıkları soruşturmalar sonucu ‘Bir arpa boyu yol’ alamamışlardı. Öldürülen bütün kişilerin ortak özelliği, terörle ilgisi olmayan, sevilen kişiler, tepki uyandıracak olmalarıydı. Sanki katiller veya bunları suça azmettiren örgütler ‘yer yanıp da’ içine girmişlerdi. Olaylardan sonra sarıklar adeta ‘sır’ olurken, kullandıkları silahlar da ‘casus’ filmlerindeki gibi yok ediliyordu.

Polis için bir cinayetten sonra en önemli delil, olayda kullanılan silahtı. Cinayet aleti ortadan kalkınca, katilleri suçlamak genellikle bir sonuç vermiyordu. Bunu iyi bilen bazı örgütler de bu yöntemi başarı ile uyguluyordu. Üst düzeydeki bir polis yetkilisi, bu konuda *‘örgütler ellerindeki silahları atmazlar. Özellikle 12 Eylül’den önce sürekli geliştikleri için devamlı yeni silahlara ihtiyaç duyarlardı. Bu nedenle de silah kaçakçılığı önemli boyutlara ulaşmıştı. Yakalanan silahlardan birçok cinayet ve olay çıktı. Bunların suçlularını yakalayamadığımız da oldu. Ancak, olayların silahları elimizdeydi. Fakat bu ci-*

nayetlerin ve 1 Mayıs 1977'nin silahları bulunamadı. Ayrıca 1 Mayıs 1977'de çok sayıda silah kullanılmıştı. Bilmiyorum, ne derler, nasıl yorumlarlar, ama bunların hepsi tesadüf mü? Eğer tesadüfse ilginç ve düşündürücü tesadüfler ' dedi."

Gömülü Silahlar

Türkiye'de, yıllardır " Özel Harekât Dairesi, Kontrgerilla ya da Gladio"yu tartışıyoruz. 1974'te ilk kez devletin içinde gizli bir örgütün varlığından söz eden Ecevit'in olduğunu öğrenmiştik. O günden bu yana da 30 yılı aşkın bir süredir kontrgerilla tartışması bitmedi. ETÖ soruşturmasıyla birlikte bu tartışma daha da şiddetlendi. Hele toprağın altında gömülü silahlar bulunmaya başlayınca, herkesin kafası daha da karıştı.. Halen yanıt aranan iki soru var: "Türk Gladiosu soğuk savaşın sona ermesinden sonra diğer NATO ülkelerinde olduğu gibi ortadan kaldırıldı mı?" "Yoksa, Soğuk Savaş döneminde Sovyet işgaline ve komünizme karşı oluşturulan bu gizli örgüt devam mı etti?"

Türkiye'nin son 40 yılında savunma ve Dışişleri Bakanlıklarını yapan 4 eski bakan ilginç açıklamalar yaptı.

Hüsnü Doğan: Turgut Özal'ın en yakınındaki siyasetçilerden biriydi. Özal'la birlikte ANAP'ın kurucuları arasındaydı. Özal'ın zaferle çıktığı seçimlerden sonra kurduğu ilk kabinesine aldığı siyasetçilerin başındaydı. Yıllarca Tarım Bakanlığı yapan Doğan, Körfez Savaşı sırasında 3.5 ay Savunma Bakanlığı görevini üstlendi. O sırada Cumhurbaşkanı ise Turgut Özal'dı. Yıldırım Akbulut ise Başbakanı. Genelkurmay Başkanlığı'nda ise orgeneral Doğan Güreş vardı. Hüsnü Doğan'a da Savunma Bakanlığı döneminde Türk Gladio'su hakkında bilgisi olup olmadığı sorulunca, Doğan hiç tereddüt etmeden "Evet bilgim oldu Bizzat bir korgeneralden dinledim" diyerek şunları söyledi: Ben 3.5 ay Savunma Bakanlığı yaptım. Ama Bakan olduğum sırada bu konu tartışılıyordu. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş'ten bana anlatmalarını istedim. Bir korgenerali görevlendirdi. Korgeneral gelip bana örgütle ilgili yarım saatlik

bir brifing verdi. Aldığım bilgi ayrıntılı değildi ama örgütün amacı ve görevini anlattılar, dinledim. Bu olayları bütün Batı ülkeleri yaşadı.”

“Örgütün görevi neydi?” diye sorulunca Doğan “Aradan 18 yıl geçti. Aklımda kalanı söylüyorum. Anlatılan şuydu. Ülke herhangi bir anda şu ya da bu şekilde, sıkıntıya girerse, Kurtuluş Savaşı’na girmek zorunda kalırsa, bunun tedbirlerini önceden almak şeklindeydi” diye yanıtladı. Bunun üzerine “Yani dışardan işgal olduğu gibi Türkiye Cumhuriyeti’nin içinden de bir tehlike olursa devreye girecek miydi?” diye sorulunca. Eski Savunma Bakanı, şöyle yanıtladı: “Bana verilen brifingte ‘Ülke için herhangi şekilde tehlike olursa, zamanında buna karşı tedbir almak için’ diye özetlendi. Tabii ağırlık işgal durumuydu. Verilen ayrıntılı bir brifing değildi. Bu yüzden örgütün yapılanması ya da karargâhıyla ilgili bilgi almadım. Savunma Bakanlığı’nda daha uzun kalsaydım. Detaya girmek ihtiyacı duymak isteyebilirdim. Ama kısa kaldım.” Doğan, Turgut Özal’a çok yakın bir siyasetçi olduğu için 1988’de Özal’a düzenlenen suikastta “derin devletin” parmağı olabileceği iddiaları da sorulunca Doğan, “Özal’a ateş edildiği sırada salondaydım. Her şey önümde yaşandı o konuda bilgi sahibi değilim” dedi. “Toprak altına gömülen silahlar kime ait?” sorusuna gelince Doğan şöyle dedi: “Ama bu silahların ne kadar ilgisi var bilemem. O örgütle mi ilgili başka bir şeyle mi ilgili tespit etmek lazım.”

İsmet Sezgin: Türk siyasetinin “İsmet Abisi” neredeyse yarım asır devletin kilit noktalarında oldu. Üç askeri darbe gördü. Hep Demirel’le birlikteydi. 1991’den sonra hem İçişleri hem de Savunma Bakanlığı yaptı. Sezgin’e Türk Gladiosu’nu sorduğum zaman şöyle dedi: “Gladio olayında NATO’ya karşı olan güçlerle mücadele amacıyla çalışmalar yapılmıştır. TSK’da da kendi kanun ve görevleri içinde yasal kurumları olmuştur. Ben gerek Savunma gerekse İçişleri Bakanlığım sırasında Gladio ya da başka adla, yasal olmayan hiçbir kuruluşa tanık olmadım. Türkiye’de böyle bir örgütün varlığına da inanmıyorum.” Sezgin daha daha geniş çerçevede olayı değerlendirirken ise

şöyle konuştu: "Ancak devletin yüce çıkarları gerektirdiği zaman dünyada rutin dışına çıkıldığı da görülmüştür. Devletin görevlileri ve sorumluları tarafından yapılması gereken bazı işler, devlet görevlisi olmayan sorumsuz bir takım kişilere verilmiştir. 12 Eylül 1980'den sonra bu kabil faaliyetlerin olduğu açıkça görülüyor. Demokrasinin işlediği yerde ve zamanda böylesine kuruluşlar da, faaliyetler de olmaz."

Hikmet Çetin: Hikmet Çetin 30 yıl boyunca Türkiye'nin yönetiminde kilit noktalarda bulundu. 1978'de Ecevit'in kabinesinde Başbakan Yardımcısı'ydı. 1991'de DYP-SHP koalisyonunda Dışişleri Bakanı oldu. Çetin "Böyle bir örgütle ilgili hiçbir bilgi ya da belge önüme gelmedi" dedi. Çetin'e de "Ecevit'le hiç kontrgerillayı konuştunuz mu?" diye sorulunca. Çetin "Ecevit'in kontrgerilladan ilk kez söz ettiği dönemde Devlet Planlama Teşkilatı'nda çalışıyordum. Daha sonra da bu konuyu görüşmedik" dedi.

Hikmet Sami Türk: Prof. Hikmet Sami Türk, Bülent Ecevit'in 11 Ocak 1999'da kurduğu azınlık hükümetinde Savunma Bakanı oldu ve TSK ile 5 ay çalıştı. Türk "Benim Bakanlığım döneminde böyle bir oluşumdan haberim ve bilgim olmadı" dedi ve şunları söyledi: "5 ay Savunma Bakanlığı yaptım. Bakanlığı üstlendiğim zaman bana çeşitli brifingler verildi ama böyle bir oluşumla ilgili herhangi bir brifing almadım. Ecevit bir dönemde kontrgerillanın varlığından söz etmişti ama biz bu konuyu hiç konuşmadık."

ETÖ Operasyonu Nedir?

ETÖ Operasyonu, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından Türkiye Cumhuriyeti'nde kaos ortamı yaratarak askerî darbeye zemin hazırlamak amacı ile suikastlar düzenleyen bir silahlı teşkilat olduğu iddia edilen ETÖ isimli oluşuma yönelik operasyonlardır. ETÖ isimli bir örgütün varlığı 2007 öncesinde de zaman zaman konuşulmuş 2007'de başlayan operasyonlar sonrası Türkiye'nin ana gündem maddesi olmuştur. 150'ye yakın şüpheli hakkında 25 Temmuz 2008 tarihinde bir kamu davası

açılmıştır. Hâlen devam eden davada bazı ordu komutanı dahil, çeşitli emekli ve muvazzaf subay ile onların sivil işbirlikçileri olduğu iddia edilen, birçok gazeteci, akademisyen, yer altı dünyası ismi ve sivil toplum örgütü liderinin; seçimle işbaşına gelen meclis ve hükûmeti devirecek bir askerî darbe planlamak ve ETÖ adında bir silahlı terör örgütü kurmak suçlamasıyla yargılanmaktadır. Davanın çıkış kaynağı ise 12 Haziran 2007 Ümraniye’de emekli astsubay Oktay Yıldırım’dan, iki hafta sonra da Eskişehir’de emekli binbaşı Fikret Emek’ten ele geçirilen el bombalarının seri numaralarının 2006 Mayıs ayında Cumhuriyet Gazetesi binasına atılan el bombalarıyla örtüşmesi olmuştur. Bulunan el bombaları üzerine başlayıp genişleyen soruşturma kapsamında kamuoyunun da yakından tanıdığı birçok kişi gözaltına alınmıştır.

Dava hakkında hazırlanan iddianame 25 Temmuz 2008’de kabul edilmiş ve davanın ilk duruşması 20 Ekim 2008 tarihinde Silivri Cezaevi içindeki adliyede yapılmıştır.

Amaçları Nedir?

Yaşanan son olaylar, “Türkiye’nin Gladio’su” olduğu öne sürülen ETÖ’yu yeniden gündeme getirdi. Aksiyon ilk kez, 12 Mayıs 2001’de Harun Odabaşı imzasıyla Ergenekon’u kapak yaptı. Haberde Ergenekon’un amaç ve faaliyetleri detaylarıyla duyurulmuştu.

Avrupa Birliği’ne karşı olan Ergenekon, son olarak 1999 yılında bir masada toplanarak aldığı kararları raporlaştırdı. Ergenekon’a göre mevcut rejimi korumak için yapılacak her türlü illegal eylem, suikast, cinayet, komplo ve iftira meşru kabul edilebilir. Bu da rapora yansıyan şu cümlelerle belirtiliyor: “Kişisel çıkarlar adına siyasete yönelmiş ve hedefe ulaşabilmek adına her şeyi mubah sayabilen siyasilerin engellenebilmesi için, geriye kalan tek yol suikasttır.”

Yurt içi ve dışında faaliyet gösteren örgütün sağ ve sol ayakları bulunuyor. Ancak asıl ideolojileri devlet menfaatlerinin korunması. Ergenekon 1999 yılında asker, bürokrat, sanayici,

vakıfların etkin üyeleri, sivil toplum örgütleri, güvenlik şirketleri, nakliyat şirketleri ve basın mensuplarını içeren yapılanmasında yeni organizasyon sistemi belirledi. Örgüt, 'Lobi' adını verdiği programla ilk olarak ekonomik alanda güç kazanmayı ve belirleyici güç olmayı amaçladı. İkinci amaç ise Türk toplumunun Kemalizm ve ulusal çıkarlar doğrultusunda yeniden yapılanılması çalışmaları.

Ergenekon legal ve illegal örgütler kurarak operasyonlar yapabilen, dilediğinde bu örgütleri meydanlara dökabilen güçlü bir kuruluş. Kontra senaryolar üreten etkinlikler tasarlayan birimleri olan örgüt, böylelikle kamuoyunda Kemalist ideolojiye ve ulusal çıkarlara uygun sivil harekete katılımı hedefliyor.

Ergenekon, Lobi yapılanmasında her girişimini yasal şartlar altında yapmayı planlıyor. Lobi, doğrudan toplumsal eylemler içinde yer almıyor. Oluşturacağı sivil toplum kuruluşlarının etkinlik ve eylemler düzenlemesini organize ediyor. Örgütün hazırladığı raporda, ticari şirketler kurularak rejim karşıtı ekonomik güçlerle rekabete girebilmesi için çalışılması gerektiği belirtilirken bilginin para kaynağına dönüştürülmesi ve mevcut istihbarat birimlerinden yardım alınması öngörülüyor. Ergenekon sanal ortamda mücadelenin çok önemli olduğunu savunuyor.

Art arda açılan internet sitelerinde ulusalcı/milliyetçi söyleme sahip yazarların ve araştırmacıların yazılarına yer veriliyor, tartışma forumlarında ülke meselelerine yönelik derin tartışmalar yaşanıyor. Kuvva-i Milliye'nin tarihçesi ve hedefleri dile getirilirken, Kurtuluş Savaşı'ndaki ruhun yeniden harekete geçmesi için haberler ve fotoğraflar yayımlanıyor. PKK terörü, Türkiye'nin AB sürecinde yaşadıkları, hükümetin politikaları ele alınarak eleştiriliyor. Ülkenin Yahudi sermayesine satıldığını, PKK'nın tüm Türkiye'yi işgal edeceğini, IMF'nin Türkiye'yi sömürdüğünü iddia ederek özellikle milliyetçi tabandan destek bulmaya çalışan dernekler yoğun bir faaliyet içinde.

Operasyonun Gerçek Hedefi Gladio

İstanbul Ümraniye'de başlatılan büyük çaplı operasyonla ilgili çarpıcı bir değerlendirme de, Emniyet Genel Müdürlüğü

İstihbarat Eski Daire Başkanı Bülent Orakoğlu'ndan geldi. Orakoğlu, başlatılan operasyonun nihai hedefinin "Türk Gladio'su" olarak nitelendirilen "ETÖ" adlı gizli yapılanmayı çökertmek olduğunu iddia etti.

Orakoğlu, "Kanaatimce bu ETÖ'ya yönelik yapılan bir operasyondur. Bilindiği gibi dünyanın birçok ülkesinde Gladio'ya yönelik operasyonlar yapılmıştı.

Soğuk savaş yıllarından kalma bu yapılanmalar çökertilmişti. Ama bu tür bir operasyon, Türkiye'de yapılamamıştı. Şimdi Türkiye'nin de bu yönde bir operasyon yaptığı yönünde izlenime sahibim" diye konuştu.

Orakoğlu, üç dört yıldır başta hükümet olmak üzere, devletin çeşitli kurum ve kuruluşlarına yönelik faaliyet göstermek üzere kurulan on dört-on beş çetenin tespit edildiğini hatırlattı.

Türkiye'de istikrarsızlığı hedef alan bu tür çetelerin arkasında, "Türk Gladio'su" olarak tanımlanan ETÖ'un olduğunun güvenlik güçlerince tespit edildiğini anlatan Orakoğlu,

"Cumhurbaşkanlığı seçimi ve genel seçimler öncesi çeşitli cinayetler ve sansasyonel olaylar gerçekleştirilerek ülkemizin karışıklığa götürülmesi amaçlanıyordu. Ancak bu çetelerin büyük bölümü güvenlik ve istihbarat birimlerince izlemeye alınmıştı. Her hareketleri adım adım izleniyordu" dedi.

İstanbul'da başlatılan operasyonun, aslında genel seçimlerden çok çok önce başlayan bir operasyon devamı olduğuna dikkat çeken Bülent Orakoğlu, "Uzun süredir bu tür yapılanmalar içinde ve çevresinde yer alan kişi ve sivil toplum kuruluşlarına yönelik dinleme ve izleme faaliyeti yürütülüyordu. Çetelerin bütün hareketleri takip ediliyordu. Daha önceki yıllarda, bu tür çetelere herhangi bir suç işlemeleri halinde müdahale ediliyordu. Ancak bu operasyon ile ilgili izlenimim, öncekilerin aksine bunun bir tür önleme operasyonu olduğu yönündedir" şeklinde konuştu.

Söz konusu çeteleşmelerin, 28 Şubat süreci öncesindeki gibi bir süreç oluşturmayı, ülkeyi istikrarsızlaştırarak hükümeti yıkmayı amaçladıklarını tahmin ettiğini söyleyen Orakoğlu,

"Pek çok isim vardı bu işlerin içinde. Küre, Sauna operasyonları gibi operasyonlar bu kapsamda yapılmıştı. Önleyici bir anlayış olduğu kanaatindeyim. Suç işlenmeden önce önünü kesmek amaçlanıyor" dedi.

Söz konusu çetelerin bir ucunun dışarıda olduğuna işaret eden Orakoğlu, şu çarpıcı değerlendirmeyi yaptı:

"PKK terörü ile bu tür yapılanmaların menşeinin aynı olduğunu düşünüyorum. Temel amaç Türkiye'yi istikrarsızlaştırmaktır. ETÖ ve PKK'nın hedefi aynıdır. Söylemleri ve eylem tarzları farklı olmakla birlikte aynı hedefe hizmet ettiklerini söyleyebilirsiniz"

Bülent Orakoğlu, Kurtuluş Otoparkı'na konulan bombanın devletin üst düzeyine yönelik bir saldırı için hazırlandığına dikkat çekerek, "Bomba ortaya çıkar çıkmaz Başbakan bir saat içinde özel uçağı ile Ankara'dan uzaklaşmıştı. Bu dikkat çekiciydi. Bugün açığa çıkan operasyon en az 6-7 ay önce başlatılan bir çalışmanın ürünüdür" şeklinde konuştu.

Kapıyı Susurluk Araladı

ETÖ soruşturmasını yürüten Savcı Zekeriya Öz'ün hazırladığı iddianame adeta manifesto niteliği taşıyor. Savcı, Türkiye'nin sadece birkaç yılda yaşadığı süreci değil yakın tarihini aydınlatacak belge ve bilgilere yer verirken, örgüte yönelik önemli tespit ve değerlendirmelerde bulunuyor.

Öz, İtalya'daki gibi Temiz Eller operasyonu yapılmadan hukuk devleti olunamayacağının altını çiziyor. ETÖ'un ülkeyi yıllardır terör ve mafya cennetine dönüştürdüğünü vurgularken, 1996'daki Susurluk kazasına dikkat çekiyor. O dönemde örgüte yaklaşıldığını ancak gizli, profesyonel ve hücre yapılanmalarının deşifreyi engellediğini kaydeden Savcı Öz, şu tespitlerde bulunuyor: "20. yüzyılın sonlarına doğru meydana gelen bir kaza ile ülkemizdeki bu kanlı örgütün kapıları kısmen de olsa aralanmıştır. Fakat örgütün o dönemdeki etkinliği ve gücü nedeniyle sadece buz dağının görünen yüzü aydınlatılmış ve örgüt, karanlık eylemlerine devam etmiştir."

Savcı iddianamede ayrıca, NATO'nun komünizmle mücadele amacıyla birçok ülkede kurduğu bu örgütlerin zaman içerisinde amaçları dışına çıktığını ve bir kısım kişilerin kendi ideolojilerini gerçekleştirmek için kullandıkları birer terör örgütüne dönüştüklerini anlatıyor.

Savcı Zekeriya Öz, "Dünyadaki birçok ülke, İtalya örneğinde olduğu gibi bu oluşumlarla gerekli mücadeleyi yapmış ve bunu başardıklarında 'hukuk devleti' olabilmişlerdir. ETÖ, vatandaşların huzurlu ve güvenli bir yaşam sürmesini sağlayacak olan 'hukuk devleti' olmanın önünde daima bir engel teşkil etmiştir." diyor. ETÖ üyelerinin, devlet kurumlarında ciddi bir şekilde irtibatlarının olduğu, bu nedenle örgüte yönelik başlatılan bir çalışmayı anında öğrendiklerini belirten savcı Öz, kendilerine yönelik çalışma yapan kişi ya da kurumları yıpratmak, yıldırma ve baskı altına almak için anında örgütün her türlü imkan ve taktiklerini seferber ettiğinin görüldüğünü kaydediyor. "Ne yazık ki, ETÖ uzun yıllardır sürdürdüğü faaliyetlerle ülkemizin bir mafya ve terör cennetine dönüşmesine neden olmuştur." diyen savcı, bazen bir mafya liderinin yaptığı eylem ve açıklamalarla hükümetlerin düşürülebildiğini, bazen de bir terör örgütünün gerçekleştirdiği eylemlerle ciddi kaoslara yaşandığı ülke olunmasına sebebiyet verdiğini aktarıyor.

ETÖ'nün 1999'dan daha eski yıllardan beri faaliyetlerini sürdürdüğünü kaydeden Öz, üst düzey yöneticilerin özellikle devlet kadrolarında çalıştıkları sırada edindikleri tecrübeler ışığında illegal olarak bu örgütün faaliyetlerini sürdürdüklerinin belirlendiğini ifade ediyor. Savcı, özellikle Susurluk kazası olarak bilinen olaydan sonra meydana çıkartılan illegal yapılanma üyelerinin bir kısmının devletin üst düzey birimlerinde görev yapmış görevli şahıslar olması ve bu şahısların birçoğunun "Susurluk Çetesi" olarak bilinen davada ceza alıp mahkum olmalarının da oldukça anlamlı olduğuna dikkat çekiyor. Savcı Öz, toplumsal desteğe karşın bu örgütün deşifre edilememesine gerekçe olarak da, yapılanmanın devlet kurumları içindeki uzantılarının güçlü olması ile oluşumun derinliği ve etkinliğini gösteriyor. Şüpheli V. Küçük'ün adı birçok yerde geçmesine rağmen hakkında herhangi bir işlem yapılamadığına da vurgu yapıyor.

Savcılık iddianamesinin 46-55 arası sayfalarında ETÖ'nün kuruluş ve oluşumu, devlet içinde ETÖ türü bir yapılanma olup olmayacağı, buna dair Genelkurmay'ın, MİT'in ve Emniyet'in yazılı değerlendirmeleri, Savcılığın bu devlet kurumlarından alınan değerlendirmelere göre değerlendirmesi yer almaktadır.

Kaderleri Aynı Olmasın

Aradan tam 30 yıl geçti.

2008'in Ocak ayındayız. Yine sabotajlar, suikastlar yoğunlaştı. Ve bir başka savcı, izini sürdüğü bu saldırıların izinin, devlet içinde üst makamlara tımandığını fark etti.

Onun soyadı da Öz...

2008 Haziran Ayında Ümraniye'de bir gecekondu da 27 adet el bombası bulununca, soruşturmaya Ümraniye Cumhuriyet Savcısı Zekeriya Öz el koydu. Yapılan incelemede, ele geçirilen bombalarla, Danıştay saldırısını Alparslan Arslan tarafından Cumhuriyet Gazetesi'ne atılan bombaların aynı seriden olduğu ortaya çıktı.

9 Temmuz günü Abdullah Gül, birlikte yemek yediği bir grup gazeteciye "yazılmamak kaydıyla" "*Ümraniye soruşturmasına dikkat edin. O iş çok büyüyecek*" dedi.

Ertesi gün, Zekeriya Öz, İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na atandı ve "ETÖ" soruşturmasına başladı.

7 ay sonra da örgüt ortaya çıkarıldı.

Zekeriya Öz'ün soruşturmasından çıkan manzara, 30 yıl önce Doğan Öz'ün haber verdiği tehlikeden farksız:

Örgütün kurucuları arasında Özel Harp Dairesi'nde başkanlık yapmış eski askerler de var; JİTEM komutanları da, uyuşturucu kaçakçıları da, katillerin avukatları da...

Hrant Dink cinayetinden Trabzon'da bir rahibin öldürülmesine, Danıştay baskınından kanlı Malatya baskınına kadar pek çok kanlı eylemden sorumlu tutuluyorlar.

Doğan Öz, birkaç sayfalık raporunda “*Kontrgerilla, şiddet olaylarını kışkırtarak devlet aygıtını kendi amacına uygun şekilde dönüştürerek demokrasi düşmanı akımları iktidar yapmayı hedefliyor*” diyordu.

Zekeriya Öz ise 7 bin sayfalık bir raporla “*ETÖ, toplumsal kaos yaratacak suikastlar yaparak darbeye zemin hazırlamak istiyordu*” diyor.

İki Öz arasındaki 30 yıl, Türkiye’ye sayısız cana, tıman-dırılan düşmanlıklara, kardeş kavgasına mal oldu.

Bugün Türkiye’nin önünde bu sorunu temizleme şansı var.

Kararlılıkla üstüne yürünürse 30 yıl gecikmeyle de olsa kanlı düğüm,ilmek ilmek çözülebilir; faili meçhul cinayetler, suikastlar, sabotajlar, saldırılar aydınlatılabilir.

Gladio Uzmanı Açıklıyor

Ümraniye’de ele geçirilen silahların ardından açılan soruşturmaların, İtalya’daki Temiz Eller Operasyonu’na benzetildiği ve ortalığa her gün birbirinden çarpıcı belgelerin döküldüğü şu günlerde Zaman Gazetesi’ne konuşan İsviçreli tarihçi ve Gladio uzmanı Dr. Daniele Ganser’dan, çarpıcı açıklamalar:

Gladio neydi, ne için kurulmuştu?

NATO ülkelerinde, tamamen gizli ve karanlık bir yapılanması vardı. Uzun yıllar hiç kimse varlıklarından haberdar olamadı. Amerikan gizli servisi CIA ile İngiliz gizli servisi MI6 tarafından kurulup, NATO tarafından koordine edildi. Gladio ise bunun İtalya’daki ayağına verilen isimdi ve İtalyan gizli servisi SISMI’nin bir uzantısı olarak çalışıyordu. Bu gizli ordular, muhtemel bir Sovyet istilasında düşman hatlarının gerisinde komünistlerle savaşmak ya da muhtemel bir Sovyet etkisini sınırlamak için ülkelerin siyasi yapısını manipüle etmek için tasarlanmıştı.

Nasıl çalışıyor, ne tür faaliyetlerde bulunuyordu?

Bu gizli yapılanmaların gizli cephanelikleri vardı. Tüfekler, cephan ve patlayıcılar. Ordudan ve istihbarat servislerinden

devşirilen elemanları örtülü operasyonlar ve çatışmalarda kullanılmak üzere eğitildi. İnanması zor ama, Almanya gibi bazı ülkelerde, aşırı sağcılar ve Nazi Partisi üyeleri bile bu gizli ordularda istihdam edildi! İtalya gibi bazılarında ise, bu gizli ordular, korku atmosferi yaratmak ve bazı politikacıları itibarsızlaştırmak üzere sivilleri hedef alan bombalı saldırılar gerçekleştirdiler ve bunun için de teröristleri kullandılar.

Gladio ile mücadelede dönüm noktası ne oldu? Özellikle ne ya da kim, Avrupa'nın Gladio ve benzerlerinden temizlenmesine giden yolu açtı?

Dönüm noktası, 1990'da; İtalyan savcı Felice Casson'un İtalyan askeri gizli servisi arşivlerinde, tüm Batı Avrupa ülkelerinde faaliyet gösteren Gladio ve türevlerinin varlığını ve bunların CIA, MI6 ve NATO ile bağlantılarını gösteren belgeler bulunmasıyla yaşandı. Casson'un uyarısıyla harekete geçen İtalyan parlamentosu bu gizli yapılanmaları soruşturdu ve bunların terörizmle bağlantılarını ortaya çıkardı. Bunun üzerine Başbakan Giulio Andreotti, İtalya'daki bu gizli yapılanmayı kabul etmek zorunda kaldı. Yoğun baskı altında kalınca da, bu gizli yapılanmanın sadece İtalya'da değil, tüm Batı Avrupa ülkelerinde olduğunu açıklayarak kendisini savunmaya çalıştı. Bunun üzerine Yunanistan, Fransa, İspanya, Portekiz, Norveç, Almanya, Belçika, İsviçre, Lüksemburg ve diğer ülkeler, kendi içlerindeki bu gizli örgütleri ortaya çıkardılar. Avrupa Parlamentosu'nun tüm üye ülkelere, Gladio ordularını ve bunların Avrupa'daki terör olaylarıyla bağlantılarını soruşturma çağrısı yapmasına rağmen, çoğu üye ülke ayak diredi. Sadece İtalya, Belçika ve İsviçre detaylı bir meclis araştırması yaparak, sonuçlarını kamuoyuyla paylaşma yoluna gitti. Düşünün Lüksemburg bile kendi Gladio'suyla ilgili raporu ancak 2008 Temmuz'unda açıklayabildi. Özetle; Gladio tarihinden kurtulmak uzun zaman oluyor. Kaldı ki, halen bile hikâyenin tamamını bilmiyoruz...

Bu süreçte, kendi Gladiosuyla yüzleşen ülkelerde, medya, politikacılar güvenlik örgütleri nasıl bir rol oynadı?

Bu gizli orduların dağıtılması ve soruşturulması çok karışık bir süreç. Çünkü "Gizli Gladio ordusunu lağvettik" deseniz bile,

ertesi gün aynı kişiler ve aynı stratejiyle, farklı bir isim altında yola devam etmeniz mümkün. Burada asıl mesele, medya, politikacılar, ordu ve istihbarat servislerinin, Gladio meselesine yakından bakmakta isteksiz ve hatta çekimser oluşu. Bugün bile bu gizli orduların komutanlarının hepsinin isimlerini ve yaptıkları operasyonların tarih ve içeriklerini bilmiyoruz. Mali yapılanmalarını bilmiyoruz. Elde edilen bilgiler bölük pörçük. Her ne kadar demokratik bir ülkede böylesi illegal gizli yapılanmalar yasaklanmış olsa, tüm bunlar anayasaya aykırı olsa da, son kertede, politikacılar ve medya, Gladio meselesinin tamamen aydınlatılmasında sınıfta kalmış durumda.

Türkiye`de de benzer bir süreç yaşanıyor. Medyanın ve politik aktörlerin bir kısmı, Gladio`nun hayatta kalan son uzantısı olduğuna inanılan Ergenekon soruşturmasına direnç gösteriyor. Siz aynı durumun İtalya ve diğer Avrupa ülkelerinde de yaşandığını söylüyorsunuz.

Evet, hem de fazlasıyla. Tüm ilgili ülkelerde bu gizli orduların soruşturulmasına dönük güçlü bir direniş oldu ama en sonunda tüm ilgili yönetimler, bu yasadışı faaliyetlere son verildiğini ve artık böylesi yapılanmalara gerek kalmadığını açıkladı. (En son 2007 yılında Hollanda`da yayınlanan bir haber programında Gladio`nun Hollanda`da halen aktif olabileceği iddia edilmiş, bunun üzerine Hollanda Başbakanı Jan Peter Balkenende, örgüte ait en son cephaneliğin 1991`de imha edildiğini açıklamıştı. AÇ) Eğer gerçekten de iddia edildiği gibi Ergenekon, Gladio`nun Türkiye`deki uzantısıysa, o zaman Türkiye bir istisna oluyor demektir.

Nasıl bir istisna?

Bu durum Türkiye`de gizli orduların bugüne kadar gelmeyi başarmış olduğunu gösterir. Ama yine de dikkatli olmakta fayda var. Her ne kadar diğer ülkeler de kendi Gladio`larını lağvettiklerini söylese de, isimler ve operasyonlarla ilgili detaylı raporlar açıklanmadıkça, diğer ülkelerde de bu tür yapılanmaların faaliyetlerini sürdürmeleri ihtimal dahilindedir. Sözgelimi Amerikalı gazeteci Seymour Hersh, Amerika`nın CIA ve Pen-

tagon vasıtasıyla halen bu gizli orduları kullandığını, bunların İran'da kaos yaratmak ve işgal için altyapı oluşturmak için çalıştıklarını iddia ediyor. Gördüğünüz gibi, bu mesele, bugün bile çok hassas ve karışık. Sözgelimi Amerika, bugüne kadar, Avrupa'da kurduğu, eğittiği, finanse ettiği ve idare ettiği bu gizli ordular hakkında tek kelime yorum yapmadı. Varlıklarını hep inkâr etti. Ama biz olduklarını biliyoruz, deliller ortada. Ama Avrupa'da birçok kişi, Amerika'dan çekindiği için Gladio ile ilgili soruları duymazdan geliyor.

Avrupalıların Gladio ile yüzleşmesi sonucu neler oldu?

İnsanlar ilk başta bu gizli yapıların varlığını öğrenince çok yaşadı haliyle. Sözgelimi İsviçre'de bir parlamenter, Gladio soruşturmaları esnasında sekiz kilo verdiğini, çünkü İsviçre gibi bir ülkede asla böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile etmediğini söylemişti! Yine Almanya'da kamuoyu, Nazilerin Alman Gladio'sunda aktif ve üstelik bunların Amerikalılar tarafından eğitilmiş olduğuna inanamadı. Sonuçta bunların dağıtılmasıyla, şok yerini rahatlamaya bıraktı. Dünyanın her yerinde insanlar manipülasyondan, yalanlardan ve terörden uzak, güvenli bir hayat istiyor. Ama önemli olan, bu gizli ordular meselesi üzerine kararlı bir şekilde gidip bunlara bir çözüm bulabilme iradesi göstermek.

İtalya Aynı Yoldan Geçti

Ümraniye'de bir gecekonduya ele geçirilen el bombalarıyla başlayan ve genişleyerek süren soruşturmanın ardından biz neler yaşıyorsak, İtalyanlar 1990'lı yıllarda Gladio soruşturması sırasında benzer "şok" olayları yaşadılar... İtalya'da da Jandarma İstihbarat Teşkilatı'nın içinde, ETÖ'ya benzeyen, Gladio adlı gizli bir örgütün varlığı ortaya çıktığı zaman hem İtalya hem de Avrupa sarsıldı. Ama örgütle ilgili çok ciddi bir iddia ortaya atıldı. Derin devletin içindeki Gladio, komünistlerin iktidara gelişini önlemek için İtalya'da siyasi cinayetler mi işlemişti? İtalyan savcılar, 1970 ve 80'li yıllarda meydana gelen bombalı

eylemleri ve faili meçhul cinayetleri yıllarca soruşturdular. Sağ iktidarlar başlangıçta örgütün varlığını şiddetle reddetti. Ama Ümraniye soruşturmasında olduğu gibi İtalya`da da telefonlar dinlendi. Emekli generaller, doktorlar, gazeteciler, gözaltına alındı... Sorgulandı... Herkes şaşkındı. Neler oluyordu? Polis sonunda, İtalya`da da toprak altına gömülmüş silahlar bulunca, derin devletin büyük sırrını saklamaya çalışan dönemin Başbakanı Gulio Andreotti, örgütün varlığını kabul etmek zorunda kaldı. Sonunda savcılara askeri arşivlerde inceleme yapma izni verilince de, soruşturma derinleştirildi...

İtalyan Gladiosu`nu ünlü savcı Felice Casson`un çökerttiği biliniyor. Ancak İtalya`da kimle konuşulsa Gladio konusunda her şeyi bilen tek insan olarak İtalya`nın eski Cumhurbaşkanı Francesca Cossiga işaret ediliyor. Hürriyet Gazetesi'nin Roma temsilcisi Nur Batur Eski Cumhurbaşkanı Cossiga ile önemli bir röportaj yaptı. Cossiga hem Gladio`yu nasıl kurup gizlediklerini ayrıntısıyla anlattı, hem de Ümraniye soruşturmasına ışık tutabilecek açıklamalar yaptı.

Türkiye, darbe hazırlığı yaptığı iddia edilen Ergenekon soruşturmasına kilitlendi. Emekli generaller, ünlü gazeteciler, üniversite profesörleri, subaylar tutuklanıyor... İtalya`da benzer bir olay yaşandı. Bize İtalya`da da ortaya çıkan derin devleti anlatır mısınız?

Evet, derin devlet ya da paralel devlet diyebiliriz... Her şey 2`nci Dünya Savaşı`nda başladı. Winston Churchill, Maliye Bakanı`na gizli bir örgüt kurulması talimatını verdi. Ama bildiğimiz istihbarat servisi değildi. İngilizlerin Özel Harekât Servisi (SOE: Special Operation Service) Nazilerin içine sızmakla görevlendirildi. Amerikan OSS(Office for Strategic Service) adı altında kurulan gizli örgüt de istihbarat topluyordu. İkisinin benzer hedefleri vardı... İtalya`da da faaliyet gösteriyorlardı.

Savaşın sonra Özel Harekâtçılar paralel devlete nasıl dönüştü?

Aslında savaş bittiğinde İngiliz Servisi lağvedildi. Amerika`da da lağvedildi ama 2`nci Dünya Savaşı`ndaki yapı CIA`nın temelini

oluşturdu. Savaş sırasında doğrudan Başkan Roosevelt`le çalışan OSS`nin İrlanda kökenli avukatı CIA`nın da ilk başkanı oldu. CIA`da bir gelenek vardır. CIA başkanları örgütün içinden olmazlar. Mesela George Bush(ilk ABD başkanı) siyasetçiydi...

Ya Sovyetlerle Soğuk Savaş dönemi?

Soğuk Savaş başlayınca, İngilizler Sovyetler`in Doğu Avrupa`yı işgalinin önlenemeyeceğini, buna karşı gizli bir örgüt kurulmasını teklif ettiler. Amerikalılarla birlikte (Stay Behind Nets) SBN yani Özel Harekâtçıları kurdular. Bu yeni örgütler doğrudan orduya değil, istihbarat servislerine bağlıydı.

NATO Şemsiyesinde

Özel Harekâtçıları ne kadar zamandır NATO şemsiyesi altındaydı ?

Özel Harekâtçıları Ağı(SBN) hangi ülkelerde kuruldu ?

Almanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Belçika, Norveç, Yunanistan ve Türkiye`de kuruldu. Ama bağlantısız olan Avusturya, İsviçre ve İsveç`te benzer örgütler oluşturuldu. En güçlü olan Almanya`dakiydi. NATO ülkelerindekilerle bağlantısız ülkelerdeki gizli örgütler sürekli temas halindeydi.

NATO`nun en uç karakolu olan Türkiye`deki Gladio`nun özel rolü neydi ?

Türkiye`de de Gladio`ya çok benzeyen bir örgüt kuruldu. Ama Avrupa merkezli yapının biraz uzağındaydı. Türkiye, Gladio`nun koordinasyon komitesindeydi ama siyasi komitede yoktu. Yani daha bağımsız bir yapıdaydı. Türk Gladio`sü ancak bir savaş çıkması halinde katılacaktı. Ama tatbikatlar organize eden komitede de değildi. Diğer Avrupa ülkeleri birbirlerinin operasyonlarını biliyorlardı, ama Türkiye dışarıdaydı.Örneğin Fransız ve İtalyan Gladio`sü gizli tatbikat yaptığı zaman Türkiye katılmıyordu. Çünkü Türkiye uzakta kalıyordu.

Türk Gladiosu`nun önde gelenleri kimlerdi ?

SBN`nin Merkezi bir komutanlığı yoktu. Bu nedenle ben Türk Gladiosu`ndan kimseyle görüşmedim. Ama şunu söyleyebilirim, Türkiye her zaman özel bir konumdaydı. Hiçbir zaman Türkler NATO`yu Türkiye`nin içişlerine karıştırmadılar.

Soğuk Savaş`tan sonra Gladio`nun İtalya`da ve diğer ülkelerde lağvedildiği söylendi. Türkiye`de devam etti mi?

Elimde kanıt yok ama sanki Türk Ordusu Gladio`yu laik devleti korumak için devam ettirmiş gibi görünüyor.

45 yıl önce İtalya`da teşkilatı ne zaman ve nasıl kurdunuz? Nasıl örgütün başına geçtiniz ?

1954 yılında kurduk. Ben kuruluşundan bir süre sonra Savunma Bakan Yardımcılığı`na atandım ve 5`inci departmandan da sorumlu oldum. 5`inci departman Özel Harekât Teşkilatı idi ve çok gizliydi. Ordu İstihbarat Teşkilatları, Özel Harekat Teşkilatı`na istihbarat aktarıyorlardı. Ama Özel Harekâtçılar orduya bilgi vermiyordu sadece hükümete bilgi veriyordu.

Yani bütün Bakanlar gizli örgütlenmeyi biliyordu.

Hayır bütün Bakanlar bilmiyordu. Sadece Başbakan, Dışişleri Bakanı, Savunma Bakanı ve İçişleri Bakanı ve İstihbarat Başkanı biliyordu. Zaten İstihbarat Savunma Bakanı`na bağlıydı. İçişleri Bakanlığı`na bağlı olan küçük bir istihbarat teşkilatı vardı. Onlar da Özel Harekâtçıları biliyordu. Örgütün şemasını kasada saklıyorduk ama ben örgütün başında olduğum için şemada bulunan herkesi tek tek biliyordum.

Gizli Belgeyi İmzaladım

Maliye Bakanı`nın bilmemesi çok garip değil mi? Para akışı Maliye Bakanlığı`ndan geçmiyor muydu?

Maliye Bakanı da bilmiyordu. Özel Harekât`ın tamamen ayrı bütçesi vardı. Fonlar istihbarat Teşkilatı`nın bütçesinin içindeydi. Maliye Bakanlığı, parayı İstihbarat Teşkilatı`na veriyordu. Ama Gladio`ya verildiğini bilmiyordu. Bunu sadece Savunma

Bakanlığı biliyordu. Bütçede çok gizli ibaresiyle "Özel teşkilata tahsis edildiği" yer alıyordu. İstihbarat bütçesindeki hangi fonun Özel Harekât'a verileceğini Savunma Bakanı biliyordu.

Teşkilatı nasıl öğrendiniz?

Savunma Bakan Yardımcısı olduğum zaman İstihbarat Servisi beni davet etti. Çok gizli bir brifing verdiler. "Size anlatacaklarımız çok gizlidir. Listesini vereceğimiz kişiler dışında kimseyle konuşamazsınız" dediler. Operasyonlardan sorumlu olmayacağımı söylediler. "Sadece siyasi ve idari işlerden sorumlusunuz" dediler. "Sadece Cumhurbaşkanı, Başbakan, Başbakanlık Müsteşarı, Dışişleri, Savunma ve İçişleri Bakanları ve İstihbarat Teşkilatı'nın Başkanı ve Jandarma Genel Komutanı dışında kimseyle konuşamazsınız" dediler. Bunun dışında kimseye hiçbir şey söylemememi istediler. Ve bir belge imzaladım.

Bundan Sonra Ne Olacak?

Avrupa'nın en demokratik ülkeleri bile Gladio konusundaki sırların tam anlamıyla derinlemesine araştırılmasına izin vermedi. O nedenle, Avrupa'da 1990'da başlayan resmî soruşturmalar, savcılar, araştırmacılar, gazeteciler ve siyasetçilerin arasından sadece çok az sayıdaki cesur ismin 20 yıla yakın zaman zarfında iğneyle kuyu kazarak gün ışığına çıkarttıkları bilgiler, gerçeklerin sadece ufak bir bölümü. Avrupa'nın en güçlü Gladio'sunun bulunduğu Türkiye'deki hukuki çabaları küçümsemek, bunları beğenmemek ve bu çabalarla alay etmek, bunlardan sonuç alınamayacağını ima etmek, gerçekten sorgulanması gereken bir tavidir.

Türkiye bugün, tam 18 yıl gecikmeyle, İtalya'nın 1990'da başlattığı bir soruşturmaya yeni başlıyor. Hatta bu konuda, İtalya'da, en kanlı günlerindeki bazı terör olayları ve darbe girişimleri ardından adaletin yerine gelmesi için çeşitli hukuki süreçler başlatılmış olduğu göz önüne alırsa, Türkiye'nin şu an bulunduğu noktada birçok dezavantajı olduğu çok açıktır.

ETÖ iddianamesi okununca gözlenen, Türkiye'nin şu an içinden geçtiği sürecin, daha ziyade 1980'ler İtalya'sında,

Gladio'nun sivil ayağının (Gladio olduğu bilinmeden) deşifre olduğu, Propaganda Due adlı yasadışı örgütlenmenin açığa çıkarıldığı süreç ile örtüşür nitelikte olduğudur. Piduisti adı verilen bu örgütün üyeleri, yazı dizisinde belirtildiği gibi, İtalya'da, siyaset, medya, yargı, akademi, iş dünyası vesair alanlar üzerinden elit tabakanın her kesimine yayılıyordu. Sonuçta, P2'cilerin pek az bir kısmı yargılanabildi. Ancak, bu gibi soruşturmalar sayesinde, Gladio'nun ve ondan da önemlisi Gladio'dan kopan ve iyice raydan çıkan fraksiyonların dokunulmazlık zırhı aşama aşama kaldırıldı.

ETÖ soruşturması veya Avrupa'daki Gladio'ya ilişkin herhangi bir soruşturma adaleti tam olarak yerine getirebilir mi? Buna cevap, kuşkusuz "hayır" olacaktır; zira devletler, asla kendi kendilerini "derin" bir şekilde mahkûm etmezler. Dahası, Batı Avrupa'nın, Türkiye'nin kendisinden çok daha bağımsız bir akademi, medya, hukuk, sivil toplum ve siyaset yapılanmasına sahip olduğu düşünülürse, 1990'larda orada olmayanın bugün burada olmasını da pek bekleyemeyiz.

Ancak bu durum, karamsarlığa, duyarsızlığa neden olmamalı. Zira günümüz Türkiye'sinde ezkaza bir darbe gerçekleşmesi, bazen dile getirildiği gibi imkânsız değildir. Bu olasılık, değişen sosyolojik ve jeopolitik nedenlerden ötürü daha "teferruatlı" bir hal almıştır sadece. Türkiye'nin son beş yıllık süreçte içine girdiği siyasi cendereden kurtulamaması ve 27 Nisan Muhtırası ertesinde Ankara'ya NATO'nun en üst kademesinden ziyaretler yapılmasına rağmen, sıkıntılı havanın bir türlü dağılamaması ve bitmeyen bir satranç oyununun sürekli gerilimi gibi gerçekler, bir "ikircikli darbe" tablosu ortaya çıkarıyor.

Şu an için, Türkiye'yi 1990'lardan beri bazen artan bazen azalan şekilde saran sis bulutuna sebep olan derin devletin (hatta muhtemelen "derin devletlerin") siyasete mütemadiyen müdahalesi gerçeğinin kınlanması bile büyük bir aşama olacaktır.

Türkiye'deki soruşturma, Avrupa'daki "hâlâ tamamlanmamış" araştırmalara da ışık tutacak, bugün değilse bile onyıllar sonra, 1945'ten bu yana Avrupa tarihinde neler yaşandığı konusuna biraz daha ışık tutacaktır.

Kaynakça

Kitap ve Basılı Eserler

- The Israeli Secret Service, Richard Deacon, sf.142
- Gladio, Leo A. Müller, sf. 39
- Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla, Talat Turhan, sf.48-49
- New World Order, A Study in the Hegemony of Parasitism, Eustace Mullins, sf.111
- American Foreign Policy, Charles W. Kegley, Jr. Eugene Wittkopf, sf.109
- Doruk Operasyonu, Talat Turhan, sf.37
- Amerikan Harp Doktrinleri, sf.311
- Deterence and Defense, Indirect Agression bölümü, G. Soyder, sf.231-238
- Kontrgerilla Cumhuriyeti, Talat Turhan, sf.34
- Yeni Dünya Düzeni, Halid Özkul)
- Rockefeller Vakfı'nın Raporu, Prospects of America, Amerikan Harp Doktrinleri, sf.271
- Peter Parret, John W. Shy, Guerillas in the 1960, sf.42
- CIA, Kontrgerilla ve Türkiye, Emin Değer, sf.125
- Bıçağın Sırtındaki Türkiye, Süleyman Genç, sf.20
- Türkiye'de Laiklik ve Fikir Özgürlüğü, Fehmi Kuru, sf.178
- CIA Günlüğü, Philip Agee, sf.760 -766
- Yeni Dünya Düzeni, Halid Özkul, sf.87
- Encyclopedia Judaica, cilt 4, sf.714
- PHP, Secret Warfare: Operation Gladio and NATO`s Stay-Behind Armies.
- Center for Security Studies-Zurich; NATO's Secret Armies, yazar Dr Danielle Ganser, Centre de recherche sur la mondialisation
- Kemal Yamac, Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler, Doğan Kitap, Ocak 2006 s.248
- Özgüven Hasan, Öncesi ve Sonrasıyla Susurluktaki Düğüm Gladyo, Beyan yay istabul, 1997.

Parlar Suat, Kontrgerilla Kiskacında Türkiye, Bibliotek yay, İstanbul, 1997.

Peköz Mustafa, Kontrgerilla-Türkiye'deki Stratejik Hedefi, Ceren yay. İstanbul, 2000.

Mecklenburg Jens, NATO'nun Gizli Terör Örgütü Gladyo, Sorun yay İstanbul, 2000.

Müller Leo, Gladyo, Pencere yay. İstanbul,1991.

Çelik Serdar, Türk Kontgerillası, Ülkem Presse yay, Köln, 1995.

PHP, Secret Warfare: Operation Gladio and NATO`s Stay-Behind Armies. ISN:

Les Vrais Maitres du Monde Gonzales Mata sf.111

Les Vrais Maitres du Monde Gonzales Mata sf.109-110

Les Vrais Maitres du Monde Gonzales Mata sf.23

Terör ve Güneydoğu Sorunu Fehmi Kuru sf.54

Les Vrais Maitres du Monde Gonzales Mata sf.263

Kader Üçgeni Noam Chomsky sf.315

Political Terrorism and Energy Yonah Alexander and Charles K. Ebinger sf.49-50

Gladio Leo A. Müller sf.35

Les Vrais Maitres du Monde Gonzales Mata sf.261

Jean Monnet, Memoires, s. 419.

Yesevzade, Bilderberg Group, s. 117.

İlhami Soysal, Dünya'da ve Türkiye'de Masonlar ve Masonluk, s. 138.

Gonzales Mata, Les Vrais Maitres du Monde, s. 315.

Stephen Knight, The Brotherhood, s. 41.

Eustace Mullins, The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism, s. 65.

Historia Hors Serie, No: 30, 1973.

Werner Raith, Yeni Mafya Karteli, s. 52.

Leo A. Müller, Gladio, s. 39.

Yonah Alexander, Charles K. Ebinger, Political Terrorism and Energy, ss. 49-50.

Eustace Mullins, The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism, s. 111.

Charles W. Kegley, Eugene Wittkopf, American Foreign Policy, s. 109.

Meydan Larousse, Cilt 8, s. 376.

Gonzales Mata, Les Vrais Maitres du Monde, s. 23.

Edward S. Herman, The Real Terror Network, s. 23.

David A. Yallop, Die Verschwörung Der Lugner:

Victor Marchetti, John D. Marks, CIA, The Cult of Intelligence, s. 141.

Philip Agee, CIA Diary, s. 91.

Claude Julian, L'Empire Americaine, s. 301.

Georges Virebeau, Mais Qui Gouverne L' Amerique, s. 41.

Holy Sklar, Trilateralism, The Trilateral Commission and Elite Planning For World Management,

Eustace Mullins, The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism, s. 115.

Emin Değer, CIA, Kontrgerilla ve Türkiye, ss. 92-95.

David Welsh, G. Morris, CIA, Vietnam'da Pasifikasyon ve Dünya İşçi Hareketleri, s. 40.

Talat Turhan, Kontrgerilla Cumhuriyeti, s. 35.

T. Turhan. Bomba Davası Savunma—1— shf. 133.İstanbul. 1986

Noam Chomsky, ABD Terörü, ss. 88-89.

Rockefeller Vakfının Raporu, Prospects of America, Amerikan Harp Doktrinleri, s. 271.

Süleyman Genç, Bıçağın Sırtındaki Türkiye, s. 20.

Fehmi Kuru, Türkiye'de Laiklik ve Fikir Özgürlüğü, s. 178.

Fehmi Kuru -Terör ve Güneydoğu Sorunu, , S.26-29:

Talat Turhan, Doruk Operasyonu, s. 84.

Talat Turhan - Kontrgerilla Cumhuriyeti, , Sh.44:

Tanksız Topsuz Harekat Fatih Güllapoğlu sf.39

Les secrets de L'Empire Nietzscheen Aron Monus sf.440

Les Financiers qui menent le monde Henry Coston sf.406

Les Financiers qui menent le monde Henry Coston sf.450

Papa Mafya Ağca Uğur Mumcu sf.246

Im Namen Gottes? David A. Yallop sf.159

Papa Mafya Ağca Uğur Mumcu sf.247

Political Terrorism and Energy Yonah Alexander & Charles K. Ebinger sf.286

Philip Agee, CIA Günlüğü, ss. 760-766.

Les Vrais Maitres du Monde, Gonzales Mata, sf.83

The Brotherhood, Stephen Knight, sf.273

Gladio Leo A. Müller sf.24

Mark Zepezauer. CIA'nın Büyük Operasyonları. shf: 34

Abdullah Ayan- Taraf Gazetesi

Taceddin Kayaoğlu Arşivi-03.Kasım.2008

Umur Talu-Dipsiz Kuyu- Bir Devlet Örgütü,

Global Research; Çeviri: Oğuz ESER

Halid Özkul, Yeni Dünya Düzeni.

Ali Erkan Kavaklı

Ecevit Kılıç - Sabah gazetesi

Taceddin Kayaoğlu Arşivi - 03.Kasım.2008

Taceddin Kayaoğlu - 05.Aralık.2008

Philip Willan, Moro`s ghost haunts political life.

Gazete ve Dergiler

- Haşım Söylemez – Aksiyon dergisi / Sayı:718 -08.09.2008
- Haşım Söylemez – Aksiyon dergisi / Sayı: 555/ 25.07.2005
- Necati Can – Maya Dergisi
- Silahlı Kuvvetler Dergisi, Ek, 1971
- L'Evenement Du Jeudi, 6-12 Şubat 1992
- International Herald Tribune, 13 Kasım 1990
- L'Espresso, 6 Ocak 1991
- L'Espresso, 1 Eylül 1991
- Panaroma dergisi- 20 Ocak 1991
- Avenimenti, 18 Kasım 1992
- EP-Ekonomi Politika, 10-17 Ocak 1993
- EP, 31 Ocak-7 Şubat 1993
- Meydan, 21 Kasım 1991
- The New York Times: July 12, 1988:
- Haaretz: May 9, 2008
- The Telegraph: March 16, 2008
- Covert Action Quarterly: December 1994
- University of California Press, 2007:
- CBC News: August 5, 2000
- Time Magazine: November 26, 1990
- Köktürkler Dergisi- Prof.Dr.Nurullah Aydın/ /İtalya Gladiosu çökertilirken!
03.06.2008
- star - Time Turk - 30.07.2008
- Star Gündem 03.07.2008/ Star
- BBC News, Giulio Andreotti: Mr Italy. BBC: October 23, 1999:
- The New York Times: July 12, 1988:AP, Four Get Life in Prison In Bombing in Bologna.
- Time Magazine: November 26, 1990:Bruce W. Nelan, Europe Nato's Secret Armies.
- Covert Action Quarterly: December 1994 Arthur E. Rowse, Gladio: The Secret U.S. War To Subvert Italian Democracy.
- CBC, CIA knew, but didn't stop bombings in Italy – report. CBC News: August 5, 2000:
- University of California Press, 2007: page 181-Peter Dale Scott, The Road to 9/11: Wealth, Empire, and the Future of America.
- The Guardian: December 5, 1990: Ed Vulliamy, Secret agents, freemasons, fascists... and a top-level campaign of political `destabilisation`
- The Guardian: April 10, 1999:Philip Willan, Infiltrators blamed for murder of Italian PM.

The Guardian: June 24, 2000: Philip Willan, US `supported anti-left terror in Italy` .

The Guardian: March 26, 2001: Philip Willan, Terrorists` helped by CIA` to stop rise of left in Italy.

The Guardian: May 9, 2003: Philip Willan, Moro`s ghost haunts political life.

The Telegraph: March 16, 2008: Malcolm Moore, US envoy admits role in Aldo Moro killing.

Haaretz: May 9, 2008: Saviona Mane, A murder still fresh.

Center for Security Studies-Zurich; NATO's Secret Armies, yazan Dr Danielle Ganser, Centre de recherche sur la mondialisation

Akşam Gazetesi -26.07.2008

Aksiyon Dergisi -12 Mayıs 2001 - Harun Odabaşı

Aksiyon Dergisi, Sayı: 510-13.09.2004

Aksiyon Dergisi -05 Aralık 2008 -Taceddin Kayaoğlu

Anf News Agency/25 Temmuz 2008

Doç.Dr. Ertan Beşe/Zaman 26.Mayıs.2006

Der Spiegel sayı 11 sf.103 1974

Der Sipegel dergisi -24 Kasım 1990

The Middle East International Temmuz 1978

Panaroma dergisi- 11 Ocak 1982

Bugün gazetesi-24 mart 2006

Aksiyon Dergisi -05.Aralık.2008

Meydan Gazetesi - 3 Şubat'93, Behiç Kılıç

Akit, 8 Ağustos 1995, Ahmet Kekeç

Tevhid, Aralık'90

Mücadele, 1 Aralık'90:

Endişe, Ocak'91, "Kontrgerilla":

Yeryüzü, Ocak'91, "Türkiye'de ABD üsleri":

Nokta 8 Şubat 1987

Nokta, 25 Kasım 1990

Time 27 Mart 1978

Time 22 Mayıs 1987

Taraf Gazetesi- 28.07.2008

Taraf Gazetesi- Sezin Öney-Sinan Gökçen - İstanbul - 29.07.2008

Taraf Gazetesi- Sezin Öney-Sinan Gökçen / 01.05.2009

Taraf Gazetesi - Abdullah Ayhan

Cumhuriyet gazetesi - 11 Kasım 1990

Cumhuriyet Gazetesi - 13 Kasım'1990,

Cumhuriyet Gazetesi -21. Kasım 1990, Uğur Mumcu
Cumhuriyet Gazetesi - 4 Aralık 1990.
Cumhuriyet Gazetesi- 19.01.2006
Günaydın, Gazetesi-1 Ekim 1979.
Günaydın Gazetesi-19 Aralık 1981
Günaydın Gazetesi-17 Kasım 1990
Günaydın, Gazetesi-26 Nisan 1993.
Newsweek, 13 Ekim 1975.
Newsweek , 23 Ekim 1975
Newsweek, 10 Nisan 1978
Newsweek -27 Nisan 1992
Sabah Gazetesi-5 Kasım 1990
Sabah Gazetesi - 1 Şubat 1993
Sabah, Gazetesi -29 Mart 1993.
Sabah Gazetesi- 4 Nisan 1993
Sabah Gazetesi-13 Nisan 1993
Sabah Gazetesi- -28 Nisan 2008
Sabah Gazetesi-20.02.2009
Milliyet Gazetesi - 27 Eylül 1973
Milliyet Gazetesi - 2 Şubat 1978
Milliyet Aktüalite -12 Temmuz 1981
Milliyet Gazetesi- 12 Nisan 1988
Milliyet Gazetesi - 22 Temmuz 1990
Milliyet Gazetesi -12 Kasım 1990.
Milliyet Gazetesi - 13 Kasım 1990
Milliyet Gazetesi - 15 Kasım'90,
Milliyet Gazetesi - 16 Kasım 1990
Milliyet Gazetesi- 18 Kasım 1990
Milliyet Gazetesi-28 Kasım 1990
Milliyet Gazetesi - 4 Aralık 1990
Milliyet Gazetesi-29 Mart 1993.
Milliyet Gazetesi- 16 Nisan 1993.
Milliyet Gazetesi - 2 Mart 1995
Milliyet Gazetesi- 15 Kasım 1996. "Menderes Özel"
Milliyet Gazetesi-24 Aralık 1996. "Gladio Yazı Dizisi"
Milliyet Gazetesi-27 Aralık 1996. "Gladio Yazı Dizisi"
Milliyet Gazetesi - 16-01-2006 Düzgün Karadaş/ Ankara

Tercüman Gazetesi-27 Mayıs 1981
Tercüman Gazetesi- 29 Mart 1993.
Hürriyet Gazetesi - 17 Eylül 1982
Hürriyet Gazetesi- 4 Şubat 1989
Hürriyet Gazetesi-14 Kasım 1991
Hürriyet Gazetesi- 29 Mart 1993.
Hürriyet Gazetesi-31 Mart 1993.
Hürriyet Gazetesi- 1 Nisan 1993.
Hürriyet Gazetesi- 6 Mayıs 1993. Reha Erus
Hürriyet Gazetesi -02 Ocak 2006
Hürriyet Gazetesi - 4 Ocak 2006.
Hürriyet Gazetesi- Reha Erus / Roma- 28-01-2006
Hürriyet Gazetesi- Necdet Açıkan- 03-01-2006
Hürriyet Gazetesi-04-01-2006 Turan Yılmaz
Nilgün Cerrahoğlu- Sabah, 1 Nisan 1993.
Nilgün Cerrahoğlu-Sabah, 4 Nisan 1993,
Nilgün Cerrahoğlu-Aktüel, 8-14 Nisan 1993.
Nilgün Cerrahoğlu-Aktüel, 29 Nisan-5 Mayıs 1993.
Yeni Şafak, 16. 01. 2006
Yeni Şafak 30-06-2007 / Hüseyin Çakır
Yeni Şafak 28/6/2007
Yüzyıl dergisi -11 Kasım 1990
Yüzyıl Dergisi- 11 Kasım 1991
Zaman Gazetesi - 15 Kasım'90, Mehmet Altan
Zaman Gazetesi - 27 Kasım'90
Zaman, Gazetesi- 7 Kasım 1991.
Zaman Gazetesi-28 Eylül 1992
Zaman Gazetesi-24 Temmuz 1992/ Mehmet Yale,
Zaman gazetesi- 03 Ocak2006
Zaman Gazetesi-22 Şubat 2006
Zaman Gazetesi- 13.03.2006 Etyen Mahçupyan,
Zaman Gazetesi-26.Mayıs.2006 / Doç.Dr. Ertan Beşe
Zaman Gazetesi- 07.06.2006
Zaman gazetesi- 09 Temmuz 2007/ Ekrem Dumanlı
Zaman -27 Temmuz 2008, Abdullah Harun
Zaman -27 Temmuz 2008
Gerçek, 16 Ocak 1993.

2000'e Doğru, 18 Ağustos 1991.

2000'e Doğru - 20 Aralık 1992

2000'e Doğru 10 Ocak 1993

New York Times, 16 Şubat 1987; James Lemoyne,

New York Times, 5-7 Nisan 1987. James Lemoyne,

Reagan Versus the Sandinistas, WP, 8 Mayıs 1983.

The Middle East International Temmuz 1981

Gündem -14 Kasım 1992

Bulvar Gazetesi-19 Temmuz 1983

Röportaj: Ali Çimen/ Zaman

Web siteleri

Mehmet Ali Birand - 16 Kasım1992 / 32. Gün

Ahmet Altan ile Neşe Düzel - 29 Kasım1992 / Bizim Koltuk programı

Cüney Özdemir -19 Ocak 2009- Cnnturk "Beş N Bir K" programı

www.translate.google.ca/translate?hl=en&sl=de&u=

www.ethz.ch/&sa=X&oi=translate&resnum=1&ct=result&prev

www.cambridgedarion.org/press_cuttings/vinciguerra.p2.etc_graun_5dec1990.html

www.time.com/time/magazine/artide/0,9171,971772,00.html

www.news.bbc.co.uk/2/hi/europe/483295.stm

www.guardian.co.uk/print/0,,4665179-105806,00.html

www.guardian.co.uk/Archive/Artide/0,4273,3852325,00.html

www.douglasvalentine.com/books.html#phoenix

www.thememoryhole.org/phoenix/ ve www.scoop.co.nz/mason/stories/

[www.cenksarigol.blogspot.com/2008/03 ... nekon.html](http://www.cenksarigol.blogspot.com/2008/03...nekon.html)

www.milliyet.com.tr/2006/09/11/guncel/agun.html

www.sociology.ucsc.edu/whorulesamerica

www.democracynow.org

www.Nethaber.com sitesinin Nevzat Basım,

www.gendikcephesi.blogspot.com

www.sosyalistforum.org/gladio-kontgerilla/1351-gladio-nedir.html

www.haaretz.com/hasen/spages/981929.html

www.cambridgedarion.org/press_cuttings/vinciguerra.p2.etc_graun_5dec1990.html

www.guardian.co.uk/print/0,,4665179-105806,00.html

www.querynnytimes.com/gst/fullpage.html?res

www.cambridgedarion.org/press_cuttings/us.terrorism_graun_24jun2000.html

www.cbc.ca/world/story/2000/08/05/cia000805.html
www.guardian.co.uk/world/2001/mar/26/terrorism
www.cambridgedarion.org/press_cuttings/us.terrorism_graun_24jun2000.html
www.guardian.co.uk/Archive/Article/0,4273,3852325,00.html
www.telegraph.co.uk/news/worldnews/1581425/US-envoy-admits-role-in-Aldo-Moro-killing.html
fbalancar@medyakronik.com- 22/04/08 Ferda Balancar-
www.milliyet.com.tr/2006/09/11/guncel/agun.html
www.cia.gov
www.harunyahya.org
www.aktifhaber.com/22.02.2006
www.bugun.com.tr/24-03-2006
www.gundem-online.com, Delil Karakoçan 16 Ağustos 2008
www.acikgazete.com/ Birsen Altiner-16-11-2007
birsen@acikgazete.com
bilgin.turk@politikadergisi.com
www.albastropos.blogcu.com/
smgundem@mynet.com/03.01.2006
Tuğrul Keskingören-Açık İstihbarat